ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீஅரவிந்தவல்லி ஸமேத ஸ்ரீபத்ரிநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

அத்யாயம் 28

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்
(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)
www.namperumal.com / namperumal.wordpress.com

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

28. த்வயாதிகாரம்

ஆகர்ணிதோ விதநுதே க்ருதக்ருத்யகக்ஷ்யாம்
ஆம்நேடிதோ திசதி யச்ச க்ருதார்த்த பாவம்
ப்ரத்யூஷதாம் பஜதி ஸம்ஸ்ருதி காலராத்ரே:
பத்மாஸஹாய சரணாகதி மந்த்ர ஏஷ:

பொருள் – எந்த ஒரு மந்த்ரம் உபதேசம் மூலம் கேட்கப்பட்டதாகவும், அதனை உச்சரித்தால் செய்யவேண்டியதைச் செய்து முடித்த நிலையை உண்டாக்குவதாகவும், மீண்டும் மீண்டும் உச்சரிக்கப்படுவதாகவும், பலனைப் பெற்ற நிலையை அளிப்பதாகவும் உள்ளதோ, அத்தகைய த்வயம் என்னும் மந்த்ரமானது, தாமரையில் உதித்த மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய நாராயணனிடம் செய்யும் ப்ரபத்திக்கு உரிய மந்த்ரமான இருந்துகொண்டு, ஸம்ஸாரம் என்னும் அடர்ந்த இரவுப்பொழுதிற்கு, அதிகாலைப் பொழுதாக உள்ள தன்மையை அடைகிறது.

த்யவம் திருமந்த்ரத்தில் பொருளை விளக்குகிறது

மூலம் – திருமந்த்ரத்தில் மத்யம பதத்தில் ஆர்த்தமாகவாதல் சாப்தமாகவாதல் சொன்ன உபாய விசேஷத்தையும், இதின் பலமாகத் த்ருதீய பதத்திற் சொன்ன புருஷார்த்த விசேஷத்தையும் விசதமாக ப்ரகாசிப்பிக்கிறது த்வயம்.

விளக்கம் – திருமந்த்ரத்தில் காணப்படும் “நம:” என்னும் நடுவில் உள்ள சொல்லானது நேரடியாகவும் தெளிவாகவும், திருமந்த்ரத்தில் உள்ள உபாய தன்மையை (ப்ரபத்தி) உணர்த்துகிறது; திருமந்த்ரத்தில் உள்ள மூன்றாவது சொல்லான “நாராயணாய” என்பது திருமந்த்ரத்தின் மூலம் கிட்டவல்ல பலனாகிய உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தைக் கூறுகிறது; இந்த இரண்டையும் சேர்த்து த்வய மந்த்ரம் தெளிவாக உரைக்கிறது.

த்வயம் ச்ருதிகளில் உள்ளதாகும்

மூலம் – இது கடவல்லியிலே பிரியவோதிச் சேர்த்து அநுஸந்திக்க விதிக்கையாலும், பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே ஸ்ரீப்ரச்ந ஸம்ஹிதாதிகளிலே வர்ணோத்தாராதிகளும் பண்ணிப் ப்ரதிபாதிக்கையாலும் ச்ருதி மூலமான தாந்த்ரிக மந்த்ரம். இத்தைப் பூர்வாசார்ய வாக்யமென்று சிலர் சொன்னதுவும், ஆப்தர் உபதேசித்தாரென்று ஆதரிக்கைக்காகவாதல், பரமாசார்யனான ஸர்வேச்வரன் பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே அருளிச் செய்கையாலேயாதல் ஆமத்தனை. இதுக்கு ருஷ்யாதிகளும் மூலமந்த்ராதிகளிற்போலே அபேக்ஷமாணர்க்கு மந்த்ர வ்யாகரணாதிகளிற்படியே கண்டு கொள்ளலாம்.

விளக்கம் – கடவல்லி என்பதான உபநிஷத்தில் காணப்படும் இரண்டு வெவ்வேறு பகுதிகளில் த்வய மந்த்ரம் கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றுக்கு இடையே வேறு சில வாக்கியங்கள் காணப்பட்டாலும், மோக்ஷத்தை விரும்பும் ஒருவன், அந்த இரண்டு பகுதிகளையும் ஒரு மந்த்ரமாகச் சேர்த்துக் கொண்டு, இந்த மந்த்ரத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல்வேண்டும் என்று கூறுகிறது. பாஞ்சராத்ரத்தில் உள்ள ஸ்ரீப்ரச்ந ஸம்ஹிதை போன்றவற்றிலும், இந்த மந்த்ரத்தின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் தனித்தனியாக எடுத்து, “முதல், இரண்டு” என்று வரிசையாக எண்ணம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே த்வயம் என்பது ச்ருதி மூலமாக பாஞ்சராத்திற்கு வந்து, அதன் மூலம் நமக்கு வந்தது என்று அறியவேண்டும். த்வயத்தை ஒரு சிலர் பூர்வாசார்யர்கள் உரைத்த வாக்கியம் என்றும் கூறுவர். இதன் காரணம் என்னவென்றால் – ஆசார்யர்கள் உபதேசித்தனர் என்று கூறினால், ஆசார்யர்களிடம் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டவர்கள் இதனை மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் கொண்டாடுவார்கள் என்பதாலும் அல்லது அனைவருக்கும் முதல் ஆசார்யனான ஸர்வேச்வரனாகிய நாராயணன் இதனைப் பாஞ்சராத்ரத்தில் அருளிச்செய்ததாலும் – ஆகும். இந்த மந்த்ரத்தின் ரிஷி யார், பீஜம் எது போன்றவற்றை மூலமந்த்ரங்களில் உள்ளது போன்று, இவற்றை அறிய விருப்பம் உள்ளவர்கள், மந்த்ரசாஸ்த்ரங்களிலும் இலக்கண நூல்களிலும் கண்டு அறியலாம்.

த்வயம் என்னும் பெயர் வரக் காரணம் மற்றும் த்வயத்திற்கு முழுமையான அதிகாரியும்

மூலம் – இம்மந்த்ரம் "ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம்", "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா" என்கிற ச்லோகத்தில் விவக்ஷிதமான உபாய உபேய ரூபமான அர்த்த த்வயத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே "த்வயம்" என்று பேர் பெற்றது. இப்படியிருக்கையால் உபாயாந்தரங்களிலும் உபேயந்தரங்களிலும் துவக்கற்றவன், இம்மந்த்ரத்துக்குப் பூர்ணாதிகாரி. இம்மந்த்ரம், வாரண ஸமர்ப்பணங்களை அடைவே ப்ரதிபாதிக்கையாலே த்வயமென்று சொல்லப்படுகிறது என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். இப்படி "ஸ்ரீமந்நாராயண ஸ்வாமிந்" இத்யாதி மந்த்ராந்தரத்திலும் த்வய சப்த ப்ரயோகத்துக்கு இவையே நிமித்தம்.

விளக்கம் – த்வயமானது (த்வயம் என்றால் இரண்டு) இந்த "த்வயம்" என்னும் பெயரை அடைந்தது எப்படி என்றால்: இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (2-31-2) - ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம் – லக்ஷ்மணன் தனது மூத்தவனாகிய இராமனின் திருவடிகளில் சீதையின் முன்னிலையில் விழுந்து உரைக்கத் தொடங்கினான் – என்றுள்ள ச்லோகத்தைத் தொடர்ந்து, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (2-31-27) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா – நீ வைதேகியுடன் சேர்ந்து இந்த மலையின் குகைகளில் இன்பமாக இருப்பீராக; உங்களுக்கு வேண்டிய அனைத்து கைங்கயங்களையும் நான் செய்வேன் – என்று கூறுவதன் மூலம் வெளிப்படுவதான உபாயம் மற்றும் உபேயம் (வழி மற்றும் பலன்) ஆகியவற்றை, தானும் வெளிப்படுத்துவதால் ஆகும். மற்ற உபாயங்களிலும், மற்ற பலன்களிலும் பற்று இல்லாதவனே இந்த த்வயத்திற்கான தகுதி உள்ளவன் ஆவான். தன்னைக் காப்பவனைப் போற்றுவதும், தனது பாரத்தை அவனிடம் சமர்ப்பணம் செய்வதும் என்றுள்ள இரண்டையும் இந்த மந்திரம் வெளிப்படுத்துவதால் இது "த்வயம்" என்று பெயர் பெற்றது என சிலர் கூறுவர். ஸ்ரீமந்நாராயண! ஸ்வாமிந் ந அநந்ய சரணஸ்தவ சரணௌ சரணம் யாத: தவ ஏவ அஸ்மி அஹம் அச்யுத – மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடிய நாராயணா! எனது ஸ்வாமியே! எனக்கு வேறு யாரும் சரணம் என்று அண்டுவதற்கு இல்லை, நீ மட்டுமே எனக்கு அடைக்கலம் ஆவாய், அடியார்களை நழுவவிடாதவனே! –

என்பது போன்றுள்ள மந்திரங்களில் கூறப்படுவது போன்றே, இங்கும் பொருள் கொள்ளப்படவேண்டும்.

த்வயத்தை உபதேசம் பெறும் முறை

மூலம் – மந்த்ரராஜ இமம் வித்யாத் குருவந்தன பூர்வகம்
குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம குருரேவ பரா கதி:
குருரேவ பரா வித்யா குருரேவ பராயணம்
குருரேவ பர: காமோ குருரேவ பரம் தனம்
யஸ்மாத் தத் உபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு:
நாநுகூல்யம் ந நக்ஷத்ரம் ந தீர்த்தாதி நிஷேவணம்
ந புரச் ச்ரவணம் நித்யம் ஜபம் வா அபேக்ஷதே ஹி அயம்
நமஸ்க்ருத்ய குரும் தீர்க்க ப்ரணாமைஸ் த்ரிபிராதித:
தத்பாதௌ க்ருஹ்ய மூர்த்நி ஸ்வே நிதாய விநயாந்வித:
க்ருஹ்ணீயாந் மந்த்ரராஜானம் நிதிகாங்க்ஷீவ நிர்த்தன:
லப்த்வைவ மந்த்ரராஜாநம் மாம் கச்சேச்சரணம் நர:
அநேநைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மானம் மயி நிக்ஷிபேத்
மயி நிக்ஷிப்த கர்தவ்ய: க்ருத க்ருத்யோ பவிஷ்யதி

என்று ப்ரபத்தி மந்த்ராந்தரத்திற் சொன்ன குரு உபஸத்த்யாதிகள் இங்கும் வர ப்ராப்தம்.

விளக்கம் – ஸாத்யகி தந்திரத்தில் – (மேலே மூலத்தில் உள்ள ச்லோகத்தின் பொருள்) – முதலில் குருவை வணங்கி, அதன் பின்னர் மந்த்ரங்களின் அரசனாக உள்ள இந்த மந்திரத்தை அறியவேண்டும். குருவே பரப்ரஹ்மம், உயர்ந்த வழி, உயர்ந்த கல்வி, உயர்ந்த உபாயம், உயர்ந்த பலன், உயர்ந்த செல்வம் ஆவார். உயர்ந்த மந்திரத்தை உபதேசிப்பதன் காரணமாக, அவரே உயர்ந்தவர். இந்த மந்த்ர உபதேசத்தைப் பெறுவதற்கு நல்ல நாள், நீராடுதல், ஹோமம் போன்றவை, அன்றாடம் கேட்டல், ஜபித்தல் போன்ற எதுவும் அவசியம் இல்லை. குருவை மூன்று முறை சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கி, அவருடைய திருவடிகளைத் தனது தலையில் ஏற்று, செல்வத்தை

விரும்பும் ஏழை போன்று, வணக்கத்துடன் நின்று, இந்த மந்திரத்தை அறியவேண்டும்.இவ்விதம் மந்த்ரங்களுக்கு அரசனாகிய இந்த மந்த்ரத்தை அறிந்த பின்னர், என்னைச் சரணம் அடையவேண்டும். இந்த மந்த்ரத்தின் மூலம் தனது ஆத்மாவை என்னிடம் சமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் செய்த ஒருவன், தான் செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன் ஆகிறான் – என்று உள்ளது. இங்கு ப்ரபத்தி மந்த்ரத்திற்குக் கூறப்பட்டதான குருவை அணுகி உபதேசம் பெறுதல் போன்றவை, த்வயத்திற்கும் பொருந்தும்.

த்வயத்தின் பெருமை

மூலம் – ஆஸ்திகனுக்கு இம்மந்த்ரத்தினுடைய ஸமுதாய ஜ்ஞாந பூர்வக ஸக்ருதுச்சாரணமே உத்தாரகமென்னுமிடம் சாஸ்த்ர ஸித்தம். இம்மந்த்ரத்தை “யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வய வக்தா த்வம்” என்று மந்த்ராந்தங்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற அருளிச்செய்தார்.

அவசேநாபி யந்நாம்நி கீர்த்திதே ஸர்வபாதகை:
புமாந் விமுச்யதே ஸத்ய: ஸிம்ஹ த்ரஸ்தைர் ம்ருகைரிவ

நாம்நஸ்தே யாவதீ சக்தி: பாப நிர்ஹரணே ஹரே
ச்வபசோபி நர: கர்தும் க்ஷமஸ்தாவந்ந கில்பணம்

இத்யாதிகளிலே திருநாம ஸங்கீர்த்தந மாத்ரத்தினுடைய ப்ரபாவம் இருக்கும்படி கண்டால் சரண்ய சரணாகதி தத் பலவிசேஷங்களைப் பூரணமாய் ப்ரகாசிப்பிக்கிற இம்மந்த்ர விசேஷத்தினுடைய ஸக்ருதுச்சாரண மாத்ரத்தளவிலும் உள்ள ப்ரபாவம் ச்ருத்யாதி ப்ரமாண பலத்தாலே ஸுக்ரஹம். இப் ப்ரபாவ நிபந்தநத்தையும் இங்கே ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்களாலே கண்டு கொள்வது. இப்படிப்பட்ட ரஹஸ்யதமார்த்தங்களில் ஹேது நிரூபணம் பண்ணக்கடவதன்று, சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு விச்வஸிக்குமத்தனை என்னுமிடம் மஹாபாரதாதிகளிலே,

தேவகுஹ்யேஷு சாந்யேஷு ஹேதுர்தேவி நிரர்தக:
பதிராந்தவதேவாத்ர வர்த்திதவ்யம் ஹிதைஷிணா

இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் – த்வய மந்த்ரத்தின் முழுப்பொருளை உணர்ந்து, இதில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை உள்ள ஒருவன் இதனை ஒருமுறை உச்சரித்தாலே, இது அவனை கரையேற்றும் என்பது சாஸ்த்ரங்களால் தெளிவாக அறியலாம். மற்ற மந்த்ரங்களைக் காட்டிலும் இதற்கு உள்ள வேறுபாட்டினை எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தில் - யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வய வக்தா த்வம் – எந்த விதத்தில் த்வய மந்த்ரம் உச்சரிக்கப்பட்டாலும் – என்றார்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-8-19) - அவசேநாபி யந்நாம்நி கீர்த்திதே ஸர்வபாதகை: புமாந் விமுச்யதே ஸத்ய: ஸிம்ஹ த்ரஸ்தைர் ம்ருகைரிவ – தன்னை அறியாமல் ஒருவன் ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்தாலும், சிங்கத்தைக் கண்டு பயந்து அந்தக் காட்டில் உள்ள விலங்குகள் ஓடுவது போன்று, அவனுடைய பாவங்கள் அனைத்தும் அவனிடமிருந்து ஓடுகின்றன – என்றும், விஷ்ணுஸ்ம்ருதி (6) - நாம்நஸ்தே யாவதீ சக்தி: பாப நிர்ஹரணே ஹரே ச்வபசோபி நர: கர்தும் க்ஷமஸ்தாவந்ந கில்பணம் – ஸர்வேச்வரா! பாவங்களை நீக்கவல்லதான உன்னுடைய திருநாமத்திற்கு உள்ள சக்தியின் அளவுக்குப் பாவங்களைச் செய்ய, நாய் இறைச்சி உண்பவனால் கூட இயலாது – என்றும் உள்ள வரிகளில் திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் மட்டுமே போதுமானது என்று அவனுடைய ப்ரபாவம் உரைக்கப்பட்டுள்ளது; இப்படி உள்ளபோது - அனைவரும் சரணம் புகுகின்றபடி உள்ள அவனைக் குறித்தும், சரணாகதி குறித்து, அதன் பலனைக் குறித்தும் முழுவதுமாக உரைக்கவல்லதான த்வய மந்த்ரத்தினை ஒருமுறை உச்சரித்தாலே போதுமானது என்று இதன் ப்ரபாவத்தை கூறுகின்ற ச்ருதி வாக்கியங்கள், அவையே ப்ரமாணங்கள் என்பதால் எளிதாக அறியக்கூடிய விதத்தில் உள்ளன. த்வய மந்த்ரத்தின் ப்ரபாவத்திற்கான காரணம் குறித்து தகுந்த ப்ரமாணங்கள் மூலமும், அவரவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயம் மூலமும் எளிதாக அறியலாம். ஆனால் இவ்விதம் இதன் ப்ரபாவத்தினுடைய காரண விளக்கத்தினை ஆராய்தல் முறையல்ல. இதன் ப்ரபாவம் குறித்து சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதன் அடிப்படையில் விச்வாசத்துடன் ஏற்றே ஆகவேண்டும். இந்தக் கருத்தினை, மஹாபாரதம் அநுசாஸனிகபர்வம் (228-60) - தேவகுஹ்யேஷு சாந்யேஷு ஹேதுர்தேவி நிரர்தக:

பதிராந்தவதேவாத்ர வர்த்திதவ்யம் ஹிதைஷிணா – தேவரஹஸ்யங்கள் மற்றும் உள்ள ரஹஸ்யங்கள் ஆகியவற்றின் காரணத்தை ஆராய்தல் பயனற்றதே ஆகும். தன்னுடைய நன்மையை விரும்பும் ஒருவன், இது போன்ற விஷயங்களில் குருடனைப் போன்றும் செவிடனைப் போன்றும் இருத்தல்வேண்டும் – என்றது காண்க.

ப்ரபத்தி மந்த்ரங்களில் த்வயமே முதன்மையானது என்பதற்கான காரணம்

மூலம் – இம்மந்த்ரத்திலே விவக்ஷிதமான ஆத்மஸமர்ப்பணம்

ஸர்வோபாதி விநிர்முக்தம் க்ஷேத்ரஜ்ஞம் ப்ரஹ்மணி ந்யஸேத்
ஏதத் த்யானம் ச யோகச்ச சேஷோந்யோ க்ரந்த விஸ்தரித:

இத்யாதிகளாலே ப்ரகரணாந்தரங்களிலும் ஸ்துதிக்கப்பட்டது. "ஏதத் ஜ்ஞாநம் ச ஜ்ஞேயம் ச" என்று பாடாந்தரம். இச்ச்லோகம் ஸ்வரூப ஸமர்ப்பண பரமானாலும் இங்கு சொல்லுகிற பரஸமர்ப்பணம், ததநுப்ரவிஷ்டம். இஸ்ஸமர்ப்பணத்துக்கு

நிவேதயீத ஸ்வாத்மாநம் விஷ்ணாவாமலதேஜஸி
ததாத்மா தந்மநா: சாந்த: தத் விஷ்ணோரிதி மந்த்ரத:

என்று வ்யாஸ ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலும் ச்வேதாச்வதராதிகளிலும் சொன்ன மந்த்ராந்தரங்கள் இப்படி சரண்ய சரணாகதி தத் பலங்களை விசதமாகப் ப்ரகாசிப்பியாது. திருமந்த்ரத்திலும் இவை மூன்றும் ஸங்க்ஷிப்தங்கள். ஆகையாலே ப்ராப்ய ப்ராபக விசேஷங்களை ஸம்பூர்ணமாகப் ப்ரகாசிப்பிக்கிற இத் த்வயமே, ப்ரபத்தி மந்தரங்கள் எல்லாவற்றிலும் ப்ரதானம்.

விளக்கம் – த்வய மந்த்ரத்தின் மூலம் உணர்த்தப்படுவதான ஆத்ம சமர்ப்பணம் என்பது, தக்ஷ ஸ்ம்ருதி (7-21) - ஸர்வோபாதி விநிர்முக்தம் க்ஷேத்ரஜ்ஞம் ப்ரஹ்மணி ந்யஸேத் ஏதத்த்யானம் ச யோகச்ச சேஷோந்யோ க்ரந்த விஸ்தரித: - அவித்யை போன்றதான அனைத்துவிதமான உபாதிகளும் நீங்கப்பெற்ற ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ப்ரஹ்மத்திடம்

அர்ப்பணிக்க வேண்டும். இதுவே பக்தியோகம் மற்றும் அதன் அங்கமான கர்மயோகமும் ஆகும். மற்ற அனைத்தும் க்ரந்தங்களை (நூல்களை) பெரிதாக்குபவை மட்டுமே ஆகும் – போன்ற வாக்கியங்களால் கொண்டாடப்படுகிறது; இந்த வரியில் உள்ள "சேஷோந்யோ க்ரந்த விஸ்தரித:" என்பதற்குப் பதிலாக, ஏதத் ஜ்ஞாநம் ச ஜ்ஞேயம் ச – இதுவே உண்மையானதும், அடையப்பட வேண்டியதும் ஆகிய ஞானம் ஆகும் – என்றும் படிப்பர். இந்த ச்லோகம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைக் கூறுவதாக உள்ளபோதிலும், நம்முடைய பாரங்களைச் சமர்ப்பித்து நம்மைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தல் என்பதும், இதிலேயே அடங்குகிறது. வ்யாஸ ஸ்ம்ருதி - நிவேதயீத ஸ்வாத்மாநம் விஷ்ணாவாமலதேஜஸி ததாத்மா தந்மநா: சாந்த: தத் விஷ்ணோரிதி மந்த்ரத: - தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாத தேஜஸ் கொண்ட மஹாவிஷ்ணுவிடம், அவனுடைய சரீரமாக நின்று, அவனிடம் மட்டுமே ஈடுபாடுடைய மனதுடன் கூடியவனாகவும், மற்ற எதிலும் நாட்டம் அற்றவனாகவும் நின்று, தனது ஆத்மாவை "தத் விஷ்ணோ:" என்ற மந்த்ரத்தால் சமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும் – என்றும், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் (6-18) – யோ ப்ராஹ்மணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை தை ஹ தேவமாத்ம புத்தி ப்ரகாசம் முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே – எந்த ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய திருநாபியிலிருந்து நான்முகனைப் படைத்து, அவனுக்கு வேதங்கள் மூலமாக மற்ற அனைத்தையும் படைக்கும் திறனை அளித்தானோ, தன்னைக் குறித்த ஞானத்தைத் தனது கருணையால் மலரும்படிச் செய்கிறானோ, அவனை, மோக்ஷத்தை விரும்பும் நான் சரணம் அடைகிறேன் – என்றும் உள்ள வரிகளில், த்வய மந்த்ரம் போன்று, சரணம் புகத்தக்க ஸர்வேச்வரனைக் குறித்தும், சரணாகதி குறித்தும், சரணாகதியால் உண்டாகவல்ல பலன் குறித்து தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை. திருமந்த்ரத்தில் கூட இந்த மூன்று விஷயங்கள் குறித்து மிகவும் சுருக்கமாகவே கூறப்பட்டது. ஆகவே அடையப்படவேண்டிய இலக்கு, அடைவதற்கான உபாயம் ஆகிய இரண்டையும் தெளிவாக உரைக்கின்ற இந்த த்வய மந்த்ரமே, ப்ரபத்திக்கான மற்ற மந்த்ரங்களைக் காட்டிலும் முதன்மையானது ஆகும்.

சரணாகதி கத்யத்தில் த்வயத்தின் பொருளை விளக்குதல்

மூலம் – இதின் அர்த்தத்தை ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸ, புராண, பகவச் சாஸ்த்ராதிகளில் ப்ரஸித்தமானபடியே, ஸ்தாசார்ய ஸம்ப்ரதாய க்ரமத்தாலே கத்யத்திலே விவரித்தருளினார். எங்ஙனேயென்னில் – “பகவந் நாராயணாபிமதாநுரூப ஸ்வரூப ரூப” என்று தொடங்கி, ஸ்ரீமச்சப்த அபிப்ரேதத்தை அருளிச் செய்தார். “அகில ஹேய ப்ரத்யநீக” இத்யாதியாலே, ஸ்வரூப – ரூப – குண – விபூதிகளைப் பரக்க அருளிச் செய்கையாலே, நாராயண சப்தார்த்தம் வ்யாக்யாதமாயிற்று. முற்படப் பிராட்டியைச் சொல்லச் செய்தே, புருஷகாரத்வ நிர்வாஹார்த்தமாக விபூதி மத்யத்தில் நிலை தோற்றுகைக்காக, மீண்டும் நாரயண சப்த வ்யாக்யானத்திலும் அருளிச் செய்தார். அநந்தரம், “ஸ்ரீமந்நாராயண” என்று பலோபாய வாக்யங்களில் ப்ரயுக்தமான வ்யாக்யேய சப்தத்தை உபாதாநம் பண்ணி யருளினார். “ப்ரபத்யே” என்கிறவிடத்தில் உத்தமனாலே விவக்ஷிதமான அதிகாரி விசேஷம் “அநந்ய சரண: அஹம்” என்று வ்ய்ருதமாயிற்று. “த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணம் ப்ரபத்யே” என்கையாலே, சரணௌ என்கிற சப்தமும், சரண சப்தமும், க்ரியா பதமும், ப்ரதர்சிதமாயிற்று. அநந்தரம், “த்வயம்” என்று வ்யாக்யேயத்தைப் பூர்ணமாக நிர்தேசித்தார்.

விளக்கம் – த்வயத்தின் ஆழ்பொருள் குறித்து வேதங்கள், ஸ்ம்ருதிகள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், பாஞ்சராத்ரம் போன்ற பலவற்றிலும் விரிவாகக் கூறப்பட்டது போன்றே எம்பெருமானார் தன்னுடைய ஆசார்ய வழியில் நிலை நின்றவராக, தான் அருளிச் செய்த சரணாகதி கத்யத்தில் த்வயத்தின் ஆழ்பொருளை விளக்கினார். எப்படி என்று காண்போம். சரணாகதி கத்யத்தில் - பகவந் நாராயணா அபிமத அநுரூப ஸ்வரூப ரூப – ஸ்ரீமந்நாராயணனின் ஸ்வரூபத்திற்கு இனிமையாக உள்ளவளும், ரூபத்திற்குப் பொருத்தமாக உள்ளவளும் – என்று தொடங்குவதன் மூலம் “ஸ்ரீமந்” என்னும் த்வய மந்த்ரத்தின் முதல் பதத்தினுடைய பொருளை அருளிச்செய்தார். தொடர்ந்து, அகில ஹேய ப்ரத்யநீக – தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன் – என்பதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி குறித்து அருளிச்செய்தார்; இதனால் த்வயத்தில் உள்ள “நாராயண” என்னும் பதம் விளக்கப்பட்டதாயிற்று. பெரியபிராட்டியைக் குறித்து தொடக்கத்திலேயே உரைத்தாலும், “நாராயண” என்னும்

பதத்தினை விளக்கும்போது, விபூதிகளை அருளிச்செய்வதன் நடுவில், அவளுடைய புருஷகாரத்தன்மையை (சிபாரிசு செய்யும் தன்மை) உணர்த்தும் பொருட்டும் "ஸ்ரீவல்லபா" என்றார். தொடர்ந்து பலன் மற்றும் அதனைப் பெறுவதற்கான உபாயம் ஆகியவற்றைக் கூறும் வரியில் உபயோகிக்கப்பட்ட "ஸ்ரீமந்நாராயண" என்பதை விளக்கினார். த்வயத்தில் உள்ள "ப்ரபத்யே" என்னும் பதம் மூலம் சரணம் அடையும் அதிகாரியைக் கூறுவதான தன்மை நிலையை (first person singular), கத்யத்தில் "அநந்ய சரண: அஹம் – மற்ற புகலிடம் இல்லாமல் உன்னிடம் சரணம் புகும் நான்" என்றார். கத்யத்தில் - த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணம் ப்ரபத்யே – உன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளில் நான் சரணம் அடைகிறேன் – என்பதன் மூலம் த்வயத்தில் உள்ள "சரணௌ, சரணம், ப்ரபத்யே" என்னும் மூன்றும் விளக்கப்பட்டன. தொடர்ந்து த்வயம் என்னும் பதத்தை உரைத்து, அதனையும் விளக்கினார்.

வ்யாக்யானம் – அடியிலேயாதல் முடிவிலேயாதல் "த்வயம்" என்று நிர்த்தேசியாதே இவ்வளவிலே சொல்ல வேண்டுவானென்? என்னில், உபாய ப்ராப்யங்களில் இங்கு ப்ரதாநபூதன் ஸ்ரீமானான நாராயணனாகையாலே இரண்டு இடத்திலும் கிடக்கிற ஸவிசேஷண நாராயண சப்தம் வ்யாக்யாதமாய் நின்றவளவிலே இம்மந்த்ரத்துக்குப் ப்ரதிபாத்யமான ஸாத்யோபாயத்தோடே கூடப் ப்ரதாநோபாயமும் ப்ரதாந ப்ராப்யமும் வ்யாக்யாதமென்று தோற்றுகைக்காக இங்கே "த்வயம்" என்று அருளிச் செய்தார். அநந்தரம், "பிதரம் மாதரம்" என்று தொடங்கி ஜிதந்தாவிசேஷ பகவத்கீதாதி ஸ்திதமான ஸம்வாத வாக்ய முகத்தாலே அநந்ய ப்ரயோஜனனாய் அநந்யோபாயனாய்க் கொண்டு உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினபடியையும், சரண்ய ஸ்வபாவாநுஸந்தான பூர்வகமாக அபராத க்ஷமணம் பண்ணுகிறபடியையும், த்வயத்துக்கு ஸமுதிதார்த்தமாக அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் – "சரணாகதி கத்யத்தின் தொடக்கத்தில் அல்லது இறுதியில் 'த்வயம்' என்ற பதத்தை நேரடியாகக் கூறாமல், நடுவில் உள்ள ஏதோ ஒரு இடத்தில் மட்டும் ஏன் கூறவேண்டும்?", என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிப்போம். இலக்கை அடைவதற்கான உபாயம் மற்றும் அந்த உபாயத்தால் அடையப்படும் இலக்கு ஆகிய இரண்டுமே ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆகிறான். த்வயத்தில் இரண்டு இடங்களில் வருவதான, "ஸ்ரீ" என்னும் அடைமொழியுடன் கூடிய "நாராயண" என்னும் பதம் குறித்து கத்யத்தில்

முன்பே (தொடக்கத்திலேயே) கூறப்பட்டது. ஆகவே, த்வயத்தில் கூறப்படுவதான ஸாத்யோபாயம் என்னும் ப்ரபத்தியுடன் சேர்ந்து, இலக்கை அடைவதற்கான உபாயம் மற்றும் அந்த உபாயத்தால் அடையப்படும் இலக்கு ஆகியவையும் கத்யத்தில் விளக்கப்பட்டன என்பதை உணர்த்தும்விதமாக இங்கு "த்வயம்" என்னும் சொல்லை உபயோகித்தார். அடுத்து "பிதரம் மாதரம்" என்று தொடங்கும் கத்ய பகுதியில், ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் மற்றும் ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை போன்றவற்றில் இதே கருத்தை உணர்த்தவல்ல வரிகளைக் குறிப்பிட்டு, த்வயத்தின் மூலம் உணர்த்தபடும் ஆழ்பொருளை விளக்கினார்; அது என்னவென்றால் – உபாயமான ப்ரபத்தியை ஸ்ரீமந்நாராயணன் அல்லாமல் வேறு எந்தவிதமான இலக்கைக் குறித்தும் கைக்கொள்ளாமை, ஸ்ரீமந்நாராயணன் அல்லாமல் மற்ற எந்தவிதமான உபாயத்தையும் கைக்கொள்ளாமை, ரக்ஷகனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸ்வபாவத்தை மனதில் நிறுத்தி அவன் நம்முடைய அனைத்துவிதமான குற்றங்களையும் பொறுக்கும் தன்மையை எண்ணியபடி இருத்தல் – ஆகியவை ஆகும்.

மூலம் – மேல் அர்த்தக்ரமத்தாலே முற்பட நமஸ்ஸாலே ப்ரார்த்திக்கிற அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியை வ்யாக்யானம் பண்ணி, பின்பு இங்குள்ள பரபக்த்யாதி புருஷார்த்த பூர்வகமாகச் சதுர்த்யந்த பதங்களில் விபக்த்யபிப்ரேதமான பரமபுருஷார்த்த லாபத்தை வெளியிட்டருளினார். இப்படி அநுஷ்டிதோபாயனான அதிகாரி விஷயத்தில் இங்கும் அங்கும் உள்ள ஸித்தியைப் பற்றச் சரமச்லோகத்தில் உத்தரார்த்தத்திற்படியே ஸ்வாபாவிக தயார்த்தமான பகவதபிப்ராயம் இருக்கும்படியைத் தத்வ்யஞ்ஜக பகவத் வாக்ய ப்ரக்ரியையாலே அருளிச் செய்து காட்டினார். ஆகையாலே கத்யத்தில் அருளிச் செய்ததெல்லாம் த்வயத்தில் விவக்ஷிதம். இது "த்வயமர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா" என்கிற பாசுரத்தாலும் ஸூசிதம்.

விளக்கம் – அடுத்து த்வயத்தில் உள்ள சொற்களை அவை அமைந்துள்ள வரிசைப்படி எடுக்காமல், அந்த மந்த்ரத்தினுடைய பொருளின் அடிப்படையில் சொற்களை எடுத்து, நமக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை விலக்கவேண்டும் என்னும் விண்ணப்பத்தை ப்ரார்த்திகின்ற "நம:" என்பதை வ்யாக்யானம் செய்தார். தொடர்ந்து, பரபக்தி மற்றும் புருஷார்த்தத்தை முன்னிறுத்துவதான "நாராயணாய" என்னும் நான்காம் வேற்றுமை உள்ள சொல்லின் இறுதியில் காணப்படும் "ஆய" என்பதன் மூலம் கூறப்படுவதான

வாழ்வின் மிகவும் உயர்ந்த இலக்கை (பகவானை அடைதல் மற்றும் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல்) விளக்கினார். அதனைத் தொடர்ந்து, அதிகாரி விஷயத்தில் இங்கு வாழும்போதும், பரமபதம் அடைந்த பின்னரும் வெளிப்படுவதும், சரமச்லோகத்தின் இரண்டாவது வரியில் உள்ளதும் ஆகிய பகவானுடைய தயை நிறைந்த தன்மையை, அதனை வெளிப்படுத்தும் பகவானுடைய சொற்களாலேயே அருளிச்செய்தார். ஆகவே சரணாகதி கத்யத்தில் அருளிச்செய்தவை அனைத்துமே த்வயத்திலும் அறியப்பட வேண்டும் என்றே கூறப்பட்டதாகும். இது, சரணாகதி கத்யம் - த்வயமர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா – த்வயத்தின் ஆழ்பொருளை எண்ணியபடி மட்டும் அல்லாமல், அதனையே எப்போதும் உச்சரித்தபடி உள்ள நீ – என்பதன் மூலம் அறியப்படும்.

மூலம் –

பரபக்த்யாதி மூலத்வம் கைங்கர்யஸ்ய யதுச்யதே
கத்யாதிஷு ததப்யாஹு: அபவர்கதசாச்ரயம்

உத்தரோத்தரயோ: ஸ்வாமி ஸாக்ஷாத்கரண போகயோ:
பூர்வபூர்வ க்ஷணேஷ்டத்வாத் தந்மூலத்வமுதீரிதம்

சரீர பாத காலே து ஹார்தஸ்யாநுக்ரஹ: ஸ்வயம்
பரிபாகம் ப்ரபந்நாநாம் ப்ரயச்சதி ததாவிதம்

அங்கோலதைல ஸிக்தாநாம் பீஜாநாமசிராத்யதா
விபாக: பலபர்யந்த: ததா அத்ரேதி நிதர்சிதம்

துஷ்டேந்த்ரிய வசாச்சித்தம் ந்ருணாம் யத்கல்மஷைர் வ்ருதம்
ததந்தகாலே ஸம்சுத்திம் யாதி நாராயணாலயே
இதி வ்ரதவிசேஷே யத் ஸாத்த்வதாதிஷு சிஷ்யதே
தத்வதத்ரோபபத்யதே கத்யோக்தாந்த்ய தசாகம:

அநுக்ரஹ விசேஷேண கேநசித் பரமாத்மந:
குருகாதிச நாதாத்யா: ப்ராகப்யந்வபவந் ப்ரபும்

விளக்கம் –

- பரபக்தி ஆதி மூலத்வம் கைங்கர்யஸ்ய யத் உச்யதே கத்யாதிஷு ததாபி ஆஹு: அபவர்கதசாச்ரயம் – கத்யம் போன்றவற்றில், கைங்கர்யத்திற்கு ப்ரபத்தி முதலானவற்றைக் காரணமாகக் கொண்ட எத்தகைய தன்மை கூறப்படுகிறதோ, அதனையும் மோக்ஷத்தை அடைந்த நிலை என்றே பூர்வர்கள் கூறினார்கள்.

- உத்தரோத்தரயோ: ஸ்வாமி ஸாக்ஷாத்கரண போகயோ: பூர்வபூர்வ க்ஷணேஷ்டத்வாத் தந்மூலத்வமுதீரிதம் – பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் (பரஜ்ஞாநம்), தடையின்றி அவனை அனுபவித்தல் போன்ற நிலைகள் பின்னர் ஒரு காலகட்டத்தில் வருவதாகிலும், அவற்றைக் குறித்து முன்பே ஆசையுடன் எண்ணியபடி உள்ளதால், அவை பரபக்தியால் வருவதாகும் என்பர்.

- சரீர பாத காலே து ஹார்தஸ்யாநுக்ரஹ: ஸ்வயம் பரிபாகம் ப்ரபந்நாநாம் ப்ரயச்சதி ததாவிதம் – சரீரத்தை விடும் காலம் வந்தவுடன், ஜீவாத்மாக்களுடைய இதயத்தில் உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை என்பது, அவர்கள் செய்த ப்ரபத்தியின் விளைவாக, பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் என்பதை அளிக்கிறது.

- அங்கோலதைல ஸிக்தாநாம் பீஜாநாமசிராத்யதா விபாக: பலபர்யந்த: ததா அத்ரேதி நிதர்சிதம் – அழிஞ்சிக் கொட்டையின் தைலத்தில் ஊற வைக்கப்பட்ட மற்ற விதைகளுக்கு, விரைந்து பழம் அளிக்கவல்ல திறன் உண்டாகிறது. இது போன்றே பகவத் கருணை என்பது ப்ரபத்தி செய்தவர்களுக்கு விரைவாக பரபக்தி, பரஜ்ஞாநம் மற்றும் பரமபக்தி ஆகியவற்றை அளிக்கிறது.

- துஷ்டேந்த்ரிய வசாச்சித்தம் ந்ருணாம் யத்கல்மஷைர் வ்ருதம் ததந்தகாலே ஸம்சுத்திம் யாதி நாராயணாலயே இதி வ்ரதவிசேஷே யத் ஸாத்த்வதாதிஷு சிஷ்யதே தத்வதத்ரோபபத்யதே கத்யோக்தாந்த்ய தசாகம: – மனிதர்களுடைய எந்த ஒரு மனமானது தீய இந்த்ரியங்களுக்கு வசமாக உள்ளதன் காரணமாகத் தோஷங்களால் நிறைந்துள்ளதோ, அதே மனம் ஸர்வேச்வரன் உறைகின்ற க்ஷேத்ரங்களில் வசிப்பதால், மரணம் அடையும் காலத்தில் மிகுந்த தூய்மையை

அடைவதாக ஸாத்வம் போன்ற ஸம்ஹிதைகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது போன்று மோக்ஷ உபாயமாகக் கூறப்பட்டுள்ளவற்றில் காணப்படும் அனைத்தும் கத்யத்தில் கூறப்படுவதால், கத்யத்தில் வெளிப்படுத்தப்படும் இறுதி நிலை என்பது பொருத்தமே ஆகும்.

- அநுக்ரஹ விசேஷேண கேநசித் பரமாத்மந: குருகாதிச நாதாத்யா: ப்ராகப்யந்வபவந் ப்ரபும் – நம்மாழ்வார், நாதமுனிகள் போன்றவர்கள் ஸர்வேச்வரனுடைய மேன்மையான அனுக்ரஹம் காரணமாக, தாங்கள் தங்களுடைய சரீரத்தை விடுவதற்கு முன்பும் கூட பகவானை அனுபவித்தனர்.

த்வயத்தின் பொருளை நம்மாழ்வார் உரைத்தல்

மூலம் – இத் த்வயத்தின் அர்த்தத்தை நம்மாழ்வாரும் “திரு நாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ” என்றும், “முகில்வண்ணனடியை அடைந்து அருள்சூடி உய்ந்தவன்” என்றும், “அகலகில்லேன்” முதலான ப்ரதேசங்களிலும் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – த்யவ மந்த்ரத்தின் ஆழ்பொருளை நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி (4-1-1) - திரு நாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ – என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-11) – முகில்வண்ணன் அடியை அடைந்து அருள்சூடி உய்ந்தவன் – என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-10) – அகலகில்லேன் – என்றும் உள்ள இடங்களில் அருளிச்செய்தார்.

த்வயத்தின் முற்பகுதி பொருள் விளக்கம்
ஸ்ரீமந் நாராயண என்பதின் பொருளை உரைத்தல்

மூலம் – இதில் முற்பட “ஸ்ரீமந்நாராயண” என்று ஸர்வ சரண்யமான பரதத்த்வத்தைச் சொன்னபடி. ஸ்ரீய:பதித்வ லிங்கத்தாலும் நாராயண சப்தத்தாலுமிறே ச்ருதிகளில் பரதத்த்வ விசேஷ நிர்ணயம் பண்ணப்பட்டது. நாராயணன் சரண்யனாம்போது லக்ஷ்மீ விசிஷ்டனாயிருக்குமென்கைக்காகப் பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீமச்சப்தம்.

ஆகாரிணஸ்து விஜ்ஞாநம் ஆகாரஜ்ஞாந பூர்வகம்
தேநாகாரம் ச்ரியம் ஜ்ஞாத்வா ஜ்ஞாதவ்யோ பகவாந் ஹரி:

என்று அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். இது உத்தர கண்டத்திற்போலே பூர்வகண்டத்திலும் விசேஷமென்னுமிடமும், உபாய விசேஷணங்களால் உபாயத்வம் வாராதென்னுமிடமும், ஸித்தோபாய சோதநத்திலே சொன்னோம்.

விளக்கம் – த்வயத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள "ஸ்ரீமந்நாராயண" என்பது, அனைவரும் சரணம் புகத்தக்கபடி உள்ளதான பர தத்துவத்தைக் கூறுகிறது. ச்ருதிகளில் அவனுடைய பரத்வம் என்பது அவன் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ளதாலும், "நாராயண" என்னும் சப்தத்தாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. நாராயணன் உபாயமாக ஆகும்போது, மஹாலக்ஷ்மியிம் உபாயமாக உள்ளாள் என்பதையும், அவன் அப்போது தனது தன்மையுடன் (மஹாலக்ஷ்மி) உள்ளான் என்பதையும் த்வயத்தின் முற்பகுதியில் உள்ள "ஸ்ரீமத்" சப்தம் காண்பிக்கிறது. ஸ்வாமி அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் - ஆகாரிணஸ்து விஜ்ஞாநம் ஆகாரஜ்ஞாந பூர்வகம் தேநாகாரம் ச்ரியம் ஜ்ஞாத்வா ஜ்ஞாதவ்யோ பகவாந் ஹரி: - ஒரு பொருளுக்கு உரிய சிறப்பான தன்மையை அறிந்த பின்னரே, அந்தப் பொருளைக் குறித்து அறியவேண்டும். இதே போன்று மஹாலக்ஷ்மியைத் தனது சிறப்பான தன்மையாகக் கொண்டுள்ள ஸ்ரீஹரியை அறிவதற்கு முன்பாக, அந்தச் சிறப்பான தன்மையாகிய மஹாலக்ஷ்மியை அறிதல் வேண்டும் – என்றார். த்வயத்தின் முற்பகுதி, பிற்பகுதி ஆகிய இரண்டிலும் மஹாலக்ஷ்மியின் நிலை மாறாமல் உள்ளதையும், இருவருமே உபாயமாக உள்ளதைக் குறித்து எழுகின்ற ஐயங்களுக்கு அவசியம் இல்லாததையும் ஸித்தோபாய சோதந அதிகாரத்தில் கூறினோம்.

ஸ்ரீ சப்தத்தின் ஆறு பொருள்கள்

மூலம் – ஸ்ரீ சப்தம் ச்ரீயதே, ச்ரயதே, ச்ருணோதி, ச்ராவயதி, ச்ருணாதி, ச்ரீணாதி என்று ஆறுபடியாக பகவச்சாஸ்த்ரங்களிலே நிர்வசநம் பண்ணப்பட்டிருக்கும்.

விளக்கம் – "ஸ்ரீ" என்னும் பதம் ச்ரீயதே, ச்ரயதே, ச்ருணோதி, ச்ராவயதி, ச்ருணாதி, ச்ரீணாதி என்று ஆறுவிதமான பொருளை அளிப்பதாகும் என்று பாஞ்சராத்ரம் கூறுகிறது.

ஸ்ரீயதே, ச்ரயதே என்பவற்றின் பொருள்

மூலம் – அவற்றில் அபேக்ஷித பதாந்தரங்கள் ஔசித்யத்தாலும் அவ்வோ ப்ரமாண பலத்தாலும் விசேஷித்து அறியவேண்டும். அவ்விடத்தில் ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்திகளாலே ஆச்ரயிக்கப்படுமென்றும், இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்திருக்கும் என்றும் பொருளானபோது,

பிதா இவ த்வத் ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாகஸி ஜநே
ஹித ஸ்ரோதோ வ்ருத்யா பவதி ச கதாசித் கலுஷ தீ:
கிம் ஏதத் நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதி இதி த்வம் உசிதை:
உபாயை: விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா தத் அஸி ந:

என்கிறபடியே, ஸாபராதரானவர்கள் பக்கல் ஸ்வயம் ஹிதைஷியாய், தண்டதரனான ஸர்வேச்வரனுடைய சீற்றத்தை ஆற்றி, அவனுடைய ஸஹஜ காருண்யம் இவர்களுக்கு உஜ்ஜீவகமாம்படி பண்ணிக் கொடுக்கையால் மாத்ருத்வ ப்ரயுக்த வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே புருஷகாரபூதையாய் நிற்கிற ஏற்றம் சொல்லிற்றாம். "அவிஜ்ஞாதா" இத்யாதிகளிற்போலே இங்கு, "விஸ்மார்ய" என்றதுக்கும், "அல்லி மலர் மகள் போக மயக்குகள்" இத்யாதிகளுக்கும் ஸதா ஸர்வஜ்ஞனான ஈச்வரனுடைய நிக்ரஹாபிஸந்தி நிவ்ருத்தியிலே தாத்பர்யம்.

விளக்கம் – [ச்ரீயதே = அடையப்படுபவள், ச்ரயதே = அடைபவள், ச்ருணோதி = கேட்பவள், ச்ராவயதி = கேட்க வைப்பவள், ச்ருணாதி = விலக்குபவள், ச்ரீணாதி = உண்டாக்குபவள்]. இங்கு காணப்படும் இந்த ஆறு தாதுக்களுடைய பொருளானது சுருக்கமாக உள்ளதால், அந்தந்த தாதுக்களுடன் அவசியமான சொற்களைச் சேர்த்துக் கொண்டும், ப்ரமாணங்களுக்கு ஏற்பவும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவற்றில் முதலில் தாங்கள் (ஸம்ஸாரத்திலிருந்து) பிழைக்கவேண்டும் என்று விரும்பும் சேதநர்களால்

அடையப்படுபவள் என்றும், அவர்களை பிழைக்கச் செய்யும்பொருட்டு ஸர்வேச்வரனை (அவர்களுக்காகப் பரிந்து உரைக்க) தான் அண்டுகிறாள் என்றும் கூறும்போது, இந்த ச்லோகத்தை நினைவு கூறவேண்டும் : ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (52) - பிதா இவ த்வத் ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹித ஸ்ரோதோ வ்ருத்யா பவதி ச கதாசித் கலுஷ தீ: கிம் ஏதத் நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதி இதி த்வம் உசிதை: உபாயை: விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா தத் அஸி ந: - அனைவருக்கும் தாயாக இருப்பவளே! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! உனது அன்புக் கணவனான ஸ்ரீரங்கநாதன், குற்றங்கள் புரிகின்ற இந்த உலகில் உள்ள மக்களிடம், அவர்களின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு, ஒரு தகப்பன் போல், அவர்கள் மீது கோபம் கொள்வான். அது போன்ற நேரங்களில் நீ அவனிடம், "என்ன செயல் நீங்கள் புரிகிறீர்கள்? இந்த உலகத்தில் குற்றம் செய்யாதவர் யார்?", என்று இதமாகப் பேசுகிறாய். இதன் மூலம் அவன் எங்கள் குற்றங்களை மறக்கும்படிச் செய்கிறாய். இதன் காரணமாக எங்கள் தாய் ஸ்தானத்தில் நீயே உள்ளாய் – என்பதாகும். ஆக, ஸர்வேச்வரன் தவறுகள் செய்த சேதநர்களுக்கு, அவர்களைத் திருத்தும் விதமாகத் தண்டனை அளிக்க முற்படும்போது, அவனை இவள் அண்டி, அவனுடைய சீற்றத்தைத் தணித்து, அவனிடம் இயல்பாகவே உள்ளதான கருணை என்பது சேதநர்கள் கரையேற உதவும்படியாகச் செய்கிறாள். இதன் மூலம், சேதநர்களுடைய தாயாக உள்ளதன் காரணமாக எழுகின்ற வாத்ஸல்யத்தின் மிகுதியால், இவள் சிபாரிசு செய்பவளாக உள்ள மேன்மை உரைக்கப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில் கூறப்படும் "விஸ்மர்ய = மறக்கும்படி" என்பதும், திருவாய்மொழி (3-10-8) - அல்லி மலர் மகள் போக மயக்குகள் – என்பதும், ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (483) – அவிஜ்ஞாதா – அடியார்களுடைய குற்றங்களைக் காணாதவன் – என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்தும் அறிந்த ஸர்வேச்வரனுடைய "தவறுகளின் காரணமாகத் தண்டித்தல்" என்ற நிலையை நீக்குதல் என்பதை அடியொட்டியே உள்ளன என்று அறியவேண்டும்.

மூலம் – ஸாபேக்ஷனான புருஷனுக்கு அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கவல்ல சேதநன், அபிகம்யனாகைக்கு உபாயமாக வரிக்கப்பட்ட சேதநாந்தரத்தைப் புருஷகாரம் என்று வ்யவஹரிப்பார்கள். இப்புருஷகாரம் பலத்துக்குப் பரம்பரயா காரணம்.

அர்த்த ஸ்வபாவாநுஷ்டான லோகத்ருஷ்டி குருக்திபி:
ச்ருத்யா ஸ்ம்ருத்யா ச ஸம்ஸித்தம் கடகார்த்தாவலம்பநம்

என்று இப்புருஷகாரபாவத்துக்குப் ப்ரமாணம் நிக்ஷேப ரக்ஷையிலே சொன்னோம்.

விளக்கம் – விருப்பம் கொண்ட ஒருவனுக்கு, அவனுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கவல்ல மற்றொருவனை உபாயமாகப் பற்றவேண்டும் என்று வேறு ஒருவன் சிபாரிசு செய்தலையே புருஷாகரம் என்பார்கள். இந்தப் புருஷகாரமே அடையப்படும் பலனுக்கான காரணமாக உள்ளது. இந்த புருஷகாரத் தன்மையைக் குறித்து, நிக்ஷேப ரக்ஷையில் - அர்த்த ஸ்வபாவாநுஷ்டான லோகத்ருஷ்டி குரூக்திபி: ச்ருத்யா ஸ்ம்ருத்யா ச ஸம்ஸித்தம் கடகார்த்தாவலம்பநம் – பொருள்களுடைய இயல்பு, முன்னோர்களுடைய செயல்பாடு, உலக வழக்கம், பூர்வர்களுடைய அருளிச்செயல்கள், வேதங்கள், ஸ்ம்ருதிகள் என்று பலவற்றாலும் புருஷகாரமாக உள்ளவர்களை அண்டவேண்டும் என்பது ஏற்பட்டது – என்று கூறினோம்.

மூலம் – இவற்றில் அர்த்த ஸ்வபாவமாவது – ஈச்வரனைப்போலே பித்ருத்வாநுரூபமான ப்ரதாபோஷ்மலத்வம் கலசாதே மாத்ருத்வ ப்ரயுக்தங்களான வாத்ஸல்யாதிகள் அதிசயித்து "ந கச்சிந் ந அபராத்யதி", "க: குப்யேத்வா நரோத்தம", "மர்ஷயாமீஹ துர்பலா" என்கையே ஸ்வபாவமாயிருக்கையும், வால்லப்யாதிசயத்தாலே இவளை முன்னிட்டால் அவன் மறுக்கமாட்டாதொழிகையும், இவ்வர்த்த ஸ்வபாவத்தாலே இவளைப் பற்றுவார்க்குப் புருஷகாராந்தர அபேக்ஷையுண்டாய், அநவஸ்தை வராது.

விளக்கம் – மேலே கூறப்பட்ட நிக்ஷேபரக்ஷை ச்லோகத்தில் "அர்த்த ஸ்வபாவம் = பிராட்டியின் இயல்பான தன்மை" என்றால் – தந்தையைப் போன்ற ஸர்வேச்வரனின் பாசத்தில் ஆண்களுக்கே உரிய கண்டிப்புத்தன்மை உள்ளது போன்று இவளிடம் காணப்படாமல், தாய்க்கு மட்டுமே உரியதான வாத்ஸல்யம் முதலியவையே இவளுடைய தன்மையாக உள்ளது என்பதாகும். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-44) - ந கச்சிந் ந அபராத்யதி – தவறுகள் செய்யாதவன் யாரும் இல்லை – என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-38) - க: குப்யேத்வா நரோத்தம – தனது அரசனுடைய கட்டளைக்கு இணங்கி நடக்கும் அரக்கிகள் குறித்து யார் கோபம் கொள்வார்கள் – என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-40) - மர்ஷயாமீஹ துர்பலா – அரக்கிகளுக்கு உண்டாகும் துன்பத்தை என்னால் பொறுக்க இயலாது – என்றும் உரைப்பதே

பிராட்டியின் தன்மையாக உள்ளது. இவள் அவனுடைய மிகுந்த அன்புக்கு உரியவள் என்பதால், இவளை முன்னிறுத்தினால், நமக்காக இவள் செய்யும் சிபாரிசை அவனால் மறுக்க இயலாது. இப்படியாக உள்ள இவளுடைய தன்மை காரணமாக, இவள் நமக்காகப் பரிந்து பேசுவதற்காக, நாம் வேறு யாரிடமும் சிபாரிசுக்குச் செல்லவேண்டாம். இப்படியாக சிபாரிசு செய்யும் விஷயத்தில், இவளிடம் சென்றுவிட்டால், சிபாரிசுக்கான முடிவற்ற நிலை (ஒருவரிடம் சிபாரிசு செய்ய மற்றவரிடம் செல்லுதல், அந்த மற்றவரிடம் சிபாரிசு செய்ய வேறு ஒருவரிடம் செல்லுதல் என்று இப்படியே எண்ணற்றவர்களிடம் செல்லுதல்) உண்டாகாது.

மூலம் – "அநுஷ்டானமாவது" – ப்ரஹ்லாத விஷயத்தில் ப்ரேமாதிசயத்தாலே ப்ரதிகூல விஷயத்திற் பிறந்த சீற்றத்தின் கனத்தைக் கண்டு அணுக அஞ்சின ப்ரஹ்மாதிகள் இவளைச் சரணமாகப் பற்றி இவள் முன்னிலையாக ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ ரூபனான ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டி ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார்களென்று புராண ப்ரஸித்தம். "ஸீதாம் உவாசாதிசயா ராகவம் ச மஹாவ்ரதம்", "ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தம்" இத்யாதிகளிலும் கண்டுகொள்வது.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட நிக்ஷேபரக்ஷை ச்லோகத்தில் "அநுஷ்டாநம் = சான்றோர்களின் நடத்தைகள்" என்றால் – ப்ரஹ்லாதன் மீது கொண்ட ப்ரேமை காரணமாக, அவனுடைய விரோதியான ஹிரண்யன் மீது கொண்ட சீற்றத்தைக் கண்டு, நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவரும் நரஸிம்ஹ ரூபம் எடுத்த ஸர்வேச்வரனை அணுக அஞ்சினர். அப்போது மஹாலக்ஷ்மியைச் சரணம் புகுந்த அவர்கள், அவளை முன்னிறுத்தி நரஸிம்ஹனை அண்டி நின்று துதித்தனர் என்பதைப் புராணங்களில் காணலாம். இதனை, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-2) - ஸீதாம் உவாசாதிசயா ராகவம் ச மஹாவ்ரதம் – லக்ஷ்மணன் சீதையையும் உயர்ந்த ஸங்கல்பம் கொண்ட இராமனையும் நோக்கி உரைத்தான் – என்றும், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (15-6) - ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தம் – சீதையின் முன்னிலையில் லக்ஷ்மணன் இராமனிடம் உரைத்தான் – என்றும் உள்ள வரிகளிலும் காணலாம்.

மூலம் – லோகத்ருஷ்டியாவது, அந்த:புர பரிஜனத்தை அபராத பூயஸ்தையுண்டானாலும், ராஜாக்கள் அல்பங்களான ப்ரஸாநங்களாலே க்ஷமிக்கக் காண்கை. இவ்வர்த்தம் "மாதர் லக்ஷ்மி யதைவ மைதில ஜந:" என்கிற ச்லோகத்திலும் விவக்ஷிதம். குருக்தியாவது, நம்மாழ்வார் முதலான ஆசார்யர்களுடைய "அகலகில்லேன்" முதலான பாசுரங்கள். இவற்றுக்கு மூலமான ஸூக்தவிசேஷ ரூபைகளான ச்ருதிகளையும் கண்டு கொள்வது. இவையடியாக வந்த ஸ்ம்ருதிகளான, "வாச: பரம் ப்ரார்த்தயிதா ப்ரபத்யேந்நியத: ச்ரியம்" இத்யாதிகளான சௌநகாதி வாக்யங்கள்.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட நிக்ஷேபரக்ஷை ச்லோகத்தில் "லோகத்ருஷ்டி = உலக வழக்கம்" என்றால் அரசர்கள், தங்களுடைய அந்தப்புரத்தில் பணியாற்றுபவர்கள் மிகுந்த குற்றம் செய்தாலும், அவர்களுக்குச் சிறிய தண்டனை மட்டுமே அளிப்பதைக் காணலாம். இதனை ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (51) - மாத: லக்ஷ்மி யதைவ மைதிலி ஜந: தேந அத்வநா தே வயம் த்வத் தாஸ்ய ஏகரஸாபிமாந ஸுபகை: பாவை: இஹ அமுத்ர ச ஜாமாதா தயித: தவ இதி பவதீ ஸம்பந்த த்ருஷ்ட்யா ஹரிம் பச்யேம ப்ரதியாம யாம ச பரீசாராந் ப்ரஹ்ருஷ்யேமச - தாயே! ஸீதே! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! உனக்கு மிதிலை நகரத்து மக்கள் எப்படி உள்ளனரோ அப்படியே நாங்களும் உள்ளோம். உனக்கு என்றும் அடிமைத்தனம் பூண்டு நிற்போம். எங்கள் வீட்டுப் பெண்ணான உனக்கு திருவரங்கத்தில் மட்டும் அல்லாமல் பரமபதத்திலும் மணமகனாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனை, "உனது கணவன், எங்கள் வீட்டு மாப்பிள்ளை", என்று சொந்தம் கொண்டாடி நெருங்கி நிற்போம். அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடைகளை இனிதே செய்யும் வாய்ப்பு அமையப் பெறுவோம். இதன் மூலம் நாங்கள் ஆனந்தத்தில் மூழ்கி நிற்போம் – என்பதில் காணலாம். மேலே கூறப்பட்ட நிக்ஷேபரக்ஷை ச்லோகத்தில் "குருக்தி = பூர்வர்களின் அருளிச்செயல்களில்" என்றால், நம்மாழ்வார் முதலான ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி (6-10-10) – அகலகில்லேன் – போன்ற பாசுரங்கள் ஆகும். மேலும் ஸ்ரீஸூக்தம் முதலான வடிவங்களில் உள்ள ச்ருதிகளையும் இவ்விஷயத்தில் உதாரணம் கொள்ளலாம். இவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வந்த சௌநக ஸம்ஹிதை - வாச: பரம் ப்ரார்த்தயிதா ப்ரபத்யேந்நியத: ச்ரியம் – அனைத்து சொற்களின் பொருளாக உள்ள பரம்பொருளை அடையவேண்டும் என்னும் எண்ணம் கொண்டவன், மஹாலக்ஷ்மியைச் சரணம் புகவேண்டும் – போன்ற ஸ்ம்ருதிகளையும் காண்க.

மூலம் – இப்படி இவளுக்கு ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் கடகத்வம் பஹு ப்ரமாண ஸித்தமாகையால், இங்கும் இவ்விவக்ஷை கொள்ள உசிதம். இப்படிப் புருஷகாரபூதையுமாய் ஸித்தோபாய விசேஷணமுமாய்க் கொண்டு ஆச்ரயிக்கப்படும். "ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம்", "ஸ்வத: ஸ்ரீஸ்த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வமஸி" என்கிற ச்லோகங்களின்படியே ஆதித்யாதிகளுக்குப் ப்ரபாதிகள் போலே அதிசய காரிணியாய்க் கொண்டு ஸித்தோபாயத்தை ஆச்ரயித்திருக்கும். எல்லோர்க்கும் ஸேவ்யையாய் ஸர்வேச்வரனை ஸேவித்திருக்கும் என்று பொருளானபோது எல்லார்க்கும் ஸ்வாமினியாய், "காந்தஸ் தே புருஷோத்தம:", "சேஷித்வே பரம: புமாந்" என்கிறபடியே அவனுக்குச் சேஷமான நிலை சொல்லிற்றாம். "ஜகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்க ஸம்ச்ரயம்" இத்யாதிகளிற்படியே எல்லா வஸ்துக்களாலும் ஆச்ரயிக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையும் தான் ஆச்ரயித்திருக்குமென்று பொருளானபோது நாராயணாதி சப்தங்கள் ச்ரியபதிக்குச் சொல்லுங் கட்டளையை விஷ்ணுபத்நிக்கும் சொல்லிற்றாம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் "பகவந்நாராயண" என்கிற நேரிலே "பகவதீம் ஸ்ரீயம்" என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – இப்படியாக இவளுக்கு நம்மை ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் கொண்டு சேர்ப்பிக்கும் தன்மை உண்டு என்பது பல ப்ரமாண வாக்கியங்கள் மூலம் தெளிவாகிறது என்பதால், இக்கருத்தையே இங்கும் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே இவள் பகவானிடம் நமக்காகச் சிபாரிசு செய்பவள் என்றும், ஸித்தோபாயத்தின் (ஸர்வேச்வரன்) ஒரு குணம் என்றும் கொள்ளப்பட்டு அனைவராலும் அண்டப்படுகிறாள். ஆக, ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (28) - ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் பகவத: இதம் சந்த்ரவதநே - சந்திரனைப் போன்ற குளிர்ந்த முகம் உடையவளே! தாயே! மஹாலக்ஷ்மீ! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் உனது கணவனான ஸ்ரீரங்கநாதனின் ஸ்வரூபம், திருக்கல்யாண குணங்கள் போன்றவை உனது தொடர்பு அவனுக்கு உள்ளதால் அல்லவோ உண்டாகிறது? – என்றும், ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (31) - ஸ்வத: ஸ்ரீ: த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வம் அஸி - மஹாலக்ஷ்மீ! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! நீ ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு உரிமை உள்ளவளாக எப்போதும் இருக்கிறாய் – என்றும் உள்ள ச்லோகங்களுக்கு ஏற்ப, சூரியனுக்கு எவ்விதம் அதன் க்ரணங்கள் உள்ளனவோ அது போன்று, ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனுக்கு மேன்மையைச் செய்பவளாக அவனை அண்டியுள்ளாள். அனைவராலும் வணங்கப்படும் அவள், ஸர்வேச்வரனை வணங்கியபடி உள்ளாள் என்று பொருளாகும்போது, அனைவருக்கும் எஜமானியாக உள்ள நிலையும், சதுச்லோகி (1) - காந்தஸ் தே

புருஷோத்தம: - உனது ப்ரியமான கணவன் புருஷோத்தமன் என்று விளங்குபவன் – என்றும், ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (22) – சேஷித்வே பரம: புமாந் – உனக்குப் பலவிதங்களிலும் உதவிட உன்னுடைய எஜமானனாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் உள்ளான் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இவள் ஸர்வேச்வரனுக்கு உட்பட்டவளாக உள்ள நிலையும் புலப்படுகிறது. ஸ்தோத்ரரத்னம் (37) - ஜகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்க ஸம்ச்ரயம் – இந்த உலகம் முழுவது எந்த ஒரு பிராட்டியின் கடைக்கண் நோக்கை ஆதாரமாகக் கொண்டு அண்டி நிற்கிறதோ – என்பது போன்ற வரிகளுக்கு ஏற்ப, அனைத்து வஸ்துக்களாலும் அண்டப்பட்டுள்ளவள் என்று பொருளாகும்போது, நாராயண பதம் மூலம் "அவனை அனைத்தும் அண்டியுள்ளன, அவன் அனைத்தின் உள்ளும் உள்ளான்" என்று கூறுவது போன்றே, விஷ்ணுபத்னியாகிய இவளுக்கும் கொள்ளலாம். சரணாகதி கத்யத்தில் எம்பெருமானார், "பகவந் நாராயண" என்று தொடங்கும் பகுதியில், "பகவதீம் ஸ்ரீயம்" என்று அருளிச் செய்தார்.

ச்ருணோதி, ச்ராவயதி என்பவற்றின் பொருள்

மூலம் – ச்ருணோதி, ச்ராவயதி என்கிற வ்யுத்பத்திகளில் ஸாபராதரான அடியோங்களை ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுத்தருள வேணுமென்று இப்புடைகளிலே ஆச்ரிதருடைய ஆர்த்தி த்வநியைக் கேட்டு ஸர்வேச்வரனுக்கு விண்ணப்பம் செய்து இவர்களுடைய ஆர்த்தியைச் சமிப்பிக்குமென்றதாம். புருஷகார க்ருத்யத்தைச் சொல்லுகிற இதுக்கும் புருஷகார பாவத்திலே நோக்கு.

விளக்கம் – "ஸ்ரீ" என்பதற்கு ச்ருணோதி (கேட்பவள்), ச்ராவயதி (கேட்கும்படிச் செய்பவள்) என்று பொருள் கொள்ளும்போது, "ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் பல அபராதங்களைச் செய்த எங்களை அவனுடைய திருவடிகளில் நாங்கள் சேரும்படிச் செய்யவேண்டும்" என்று இவ்விதமாக அவனை அண்டுபவர்கள் புலம்பும் ஒலியைக் கேட்கிறாள்; உடனே அவள் ஸர்வேச்வரனிடம் விண்ணப்பித்து, இவர்களுடைய புலம்பலை தணிக்கிறாள் என்று கருத்து. இவளுடைய புருஷகாரச் செயலைக் கூறும் பதங்களானவை, இவளுடைய புருஷகாரத் தன்மையையே கூறுகின்றன.

மூலம் –

மத்பத த்வந்த்வமேகம் ப்ரபத்யந்தே பராயணம்
உத்தரிஷ்யாம்யஹம் தேவி ஸம்ஸாராத் ஸ்வயமேவ தாந்

ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்ம:

இத்யாதிகளை அவன் பக்கலிலே கேட்டு,

ச்ருணு சாவஹித: காந்த யத்தே வக்ஷ்யாம்யஹம் ஹிதம்
ப்ராணைரபி த்வயா நித்யம் ஸம்ரக்ஷ்ய: சரணாகத:

என்று கபோதத்தைக் கபோதி கேட்பித்தாற்போலே, அவஸரத்திலே கேட்பிக்கு மென்னவுமாம். ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே லோக ஹிதத்தைக் கேட்டு, "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்" இத்யாதிகளிற்படியே விபரீதரையுங்கூடக் கேட்பிக்கு மென்னவுமாம்.

விளக்கம் – வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். வராஹ புராணம் - மத்பத த்வந்த்வமேகம் ப்ரபத்யந்தே பராயணம் உத்தரிஷ்யாம்யஹம் தேவி ஸம்ஸாராத் ஸ்வயமேவ தாந் – தேவீ! எனது திருவடிகள் இரண்டையும் சிறந்த உபாயமாகப் பற்றுபவர்களை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து நானே கரை ஏற்றுவேன் – என்றும், இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-39) - ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்ம: - இரக்கம் கொள்வதே உயர்ந்த தர்மம் – என்றும் அவன் கூறுவதைக் கேட்கும் பிராட்டி, இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (8-40) - ச்ருணு சாவஹித: காந்த யத்தே வக்ஷ்யாம்யஹம் ஹிதம் ப்ராணைரபி த்வயா நித்யம் ஸம்ரக்ஷ்ய: சரணாகத: - (பெண் புறா ஆண் புறாவிடம்) உமக்கு நன்மையை அளிக்கவல்ல ஒன்றைக் கூறுகிறேன்; சரணம் புகுந்தவனை உம்முடைய உயிரைக் கொடுத்தாவது நீவிர் காக்கவேண்டும் – என்று பெண் புறா ஆண் புறாவிடம் கூறுவது போன்று, தகுந்த நேரம் பார்த்து உரைத்து, அவனைக் கேட்கும்படிச் செய்கிறாள். அல்லது மற்றொரு விதமாகவும் பொருள் கூறலாம் – ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து உலகிற்கு நன்மையானவற்றைக் கேட்கிறாள் என்றும் கூறலாம். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-19) - மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் – சீதை இராவணனிடம், "உனது இறப்பை நீ காப்பாற்ற

எண்ணினால், இராமனுடன் தோழமை கொள்வாயாக”, என்றாள் – என்பதற்கு ஏற்ப, சேதநர்களை நன்மையான விஷயங்களைக் கேட்கும்படியும் செய்கிறாள்.

ச்ருணாதி என்பதன் பொருள்

மூலம் – ச்ருணாதி நிகிலாந் தேஷாந் என்று வ்யுத்பத்தியானபோது, “லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்ய ரூபயா ரக்ஷக: ஸர்வ ஸித்தாந்தே வேதாந்தேபி ச கீயதே” என்றும், “வேரி மாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்குமே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, உபாயாதிகாரிகளுக்கு விரோதிகளான கர்மாதிகளைக் கழிக்குமென்றதாம்.

விளக்கம் – “ஶ்ரீ” என்பது “ச்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் – அனைத்து தோஷங்களையும் நீக்குகிறாள்” என்று பொருள் அளிக்கும்போது, லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (28-14) - லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்ய ரூபயா ரக்ஷக: ஸர்வ ஸித்தாந்தே வேதாந்தேபி ச கீயதே - கருணையே வடிவம் எடுத்தாற்போன்று இருக்கின்ற லக்ஷ்மியுடன் இருந்தபடியே ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் ரக்ஷிக்கிறான் என அனைத்து ஸித்தாந்தங்களும் வேதாந்தங்களும் உரைக்கின்றன – என்றும், திருவாய்மொழி (4-5-11) - வேரி மாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்குமே – தாமரையில் வீற்றிருந்து அடியார்களுடைய கர்மங்களை நீக்குவாள் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் தகுதி உடையவர்களுக்கு, அதுவரை உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளத் தடையாக இருந்த கர்மங்களை நீக்குகிறாள் என்று கொள்ளவேண்டும்.

ச்ரீணாதி என்பதன் பொருள்

மூலம் – ச்ரீணாதி ச குணைர்ஜகத் என்று நிருக்தியில் தன் காருண்யாதி குணங்களாலே “நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு” இத்யாதிகளிற்படியே ஆச்ரிதர்க்குக் கைங்கர்ய பர்யந்த குணபரிபாகத்தை உண்டாக்கும் என்றதாம்.

விளக்கம் - “ஸ்ரீ” என்பது “ச்ரீணாதி ச குணைர்ஜகத் – தனது குணங்களால் அனைத்து லோகங்களையும் பக்குவப்படுத்துகிறாள்” என்று பொருள் அளிக்கும்போது, திருவாய்மொழி (9-2-1) - நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப, கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடும்படியாக அடியார்களுடைய குணத்தைப் பக்குவப்படுத்துகிறாள் என்று கொள்ளவேண்டும்.

“ஸ்ரீ” சப்தத்தின் ஆறு பொருள்களையும் த்வயத்தின் இரு பகுதிகளிலும் கொள்ளவேண்டிய முறை

மூலம் – இவ்வ்யுத்பத்திகள் எல்லாவற்றிலும் உள்ள வைபவத்தைக் கணிசித்து, “ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே பகவதி ப்ரூம: கதம் த்வாம் வயம்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். பட்டரும் நிரூபாதிக மங்கலத்வத்தை நினைத்து “ஸ்ரீரஸி யத:” என்றார். இவ்வர்த்தங்களில் ஈச்வரனுடைய உபாய பாவத்துக்கு உபயுக்தங்களானவை பூர்வகண்டத்திலும் ப்ராப்யதைக்கு உபயுக்தமானவை உத்தரகண்டத்திலும் அநுஸந்தேயங்கள்.

விளக்கம் – இப்படியாக உள்ள ஆறுவிதமான பொருள்களாலும் பெரியபிராட்டிக்கு உள்ள எல்லையற்ற வைபவத்தை எண்ணியே ஸ்வாமி ஆளவந்தார் சதுச்ச்லோகியில் (1) - ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே பகவதி ப்ரூம: கதம் த்வாம் வயம் - உன்னுடைய திருநாமமும் “ஸ்ரீ” என்று உள்ளது. இப்படிப்பட்ட உன்னை நான் எவ்விதம் புகழ்வேன் – என்றார். ஸ்வாமி பராசரபட்டர், பெரியபிராட்டியுடன் ஸர்வேச்வரனுக்கு உள்ள இயற்கையான தொடர்பு காரணமாகவே அவனுக்கு அனைத்து மங்களங்களும் உண்டாவதை எண்ணியே ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்தில் (29) - ஸ்ரீரஸி யத: - உன்னுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக அல்லவோ அவன் மங்களங்கள் நிறைந்துள்ளான் – என்றார். த்வய மந்த்ரத்தில் உபாயத்தைக் கூறுவதான முதல் வரியில் உள்ள “ஸ்ரீ” என்னும் சொல், உபாயமாக இருப்பதற்கு அவசியமான குணங்களைக் கூறும்; பலனைக் கூறுவதான இரண்டாவது வரியில் உள்ள “ஸ்ரீ” என்னும் சொல், பலனாவதற்கு அவசியமான குணங்களைக் கூறும் என்று கொள்க.

"ஸ்ரீ" என்பதன் அடுத்துள்ள "மதுப்" விகுதியின் (suffix) பொருள்

மூலம் – ஸ்வாம்யுபாய உபேயச்ச ஸ்வரூபாதி ஸமர்ப்பண
ப்ரதித: ப்ரதி ஸம்பந்தீ ஸ்ரீமாந் நிகம சக்ஷுஷாம்

"ஸ்ரீமாந்" என்று பொதுவிலே சொன்னாலும் ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே இங்கு ஸ்ரிய:பதியென்றபடி. ஸாமந்யமாகத் தோற்றின ஸம்பந்தம், ஸ்ரீதிபலத்தாலே விசேஷிதம். ஸர்வருக்கும் ஆச்ரயணீயையாய், ஜகந்மாதாவான இவளுக்குப் பதியென்னவே பரத்வமும் ஸௌலப்யமும் தோற்றும். இங்குப் பிராட்டியை விசேஷித்து எடுக்கையாலே நார சப்தார்த்தங்களான வஸ்த்வந்தரங்களிற் காட்டில் வ்யுத்பத்தியும், விசேஷணமாக நிர்த்தேசிக்கையாலே யதா ப்ரமாணம் பதிபாரார்த்தமும் ஸூசிதம்.

பூம நிந்தா ப்ரசம்ஸாஸு நித்ய யோகே அதிசாயநே
ஸம்ஸர்க்கே அஸ்தி விவக்ஷாயாம் பவந்தி மதுபாதய:

என்று அநேகார்த்தமாயிருந்ததேயாகிலும் இங்கு மதுப் உபயோக விசேஷத்தாலே ப்ரமாண ஸித்தமான நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. விக்ரஹத்தில் ப்ரஹ்மசர்யாவஸ்தையிலுமுள்பட "க்ருஷ்ணாஜிநேந ஸம்வ்ருண்வந் வதூம் வக்ஷ: ஸ்தலாலயாம்" என்னும்படியிறே நித்யயோகமிருப்பது.

விளக்கம் - ஸ்வாம்யுபாய உபேயச்ச ஸ்வரூபாதி ஸமர்ப்பண ப்ரதித: ப்ரதி ஸம்பந்தீ ஸ்ரீமாந் நிகம சக்ஷுஷாம் – வேதங்கள் என்னும் கண்களைக் கொண்டு அறிபவர்களுக்கு, அவர்கள் தங்களைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு போன்றவற்றைச் ஸர்வேச்வரனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்யும்போது, அவன் ஸ்வாமியாகவும் உபாயமாகவும் பலனாகவும் இருந்தபடி அடையவேண்டிய இலக்காகிறான் – என்பது அறிக. "ஸ்ரீமாந்" என்னும் பதமானது "ஸ்ரீயுடன் தொடர்பு உள்ளவன்" என்று பொதுவான பொருளை அளித்தாலும், வேதங்கள் என்னும் ப்ரமாணம் மூலம், அந்தப் பதமானது "பெரியபிராட்டியின் கணவன்" என்பதையே உணர்த்துகிறது. ஆக பொதுவாகத் தோன்றும் ஸம்பந்தம் என்பது வேதங்களுடைய பலம் காரணமாகக் குறிப்பிட்ட ஸம்பந்தத்தை உணர்த்துவதாகிறது.

அனைத்து உயிர்களும் அண்டி நிற்பவளாய், அனைத்து உலகங்களின் தாயாய் உள்ள பெரியபிராட்டியின் நாயகன் என்னும்போது அவனுக்கு எஜமானத்தன்மையும் ஸௌலப்யமும் வெளிப்படுகிறது. "ஸ்ரீமந்நாராயண" என்பதில் "நார" என்னும் சப்தத்துடன் "ஸ்ரீ" என்னும் சப்தம் இணைக்கப்பட்டாலும், அவளைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதால், அவளுக்கும் "நார" என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படும் மற்ற வஸ்துக்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு வெளிப்படுகிறது. மேலும் "ஸ்ரீமாந்" என்பதன் மூலம் இவளை அவனுடைய தன்மையாகக் கூறுவதால், தகுந்த ப்ரமாணம் மூலம், இவளுடைய இருப்பு என்பது தனது கணவனாகிய அவனுக்காகவே ஆகும் என்பது வெளிப்படுகிறது. அஷ்டாத்யாயீ வார்த்திகம் (5-2-94) - பூம நிந்தா ப்ரசம்ஸாஸு நித்ய யோகே அதிசாயநே ஸம்ஸர்க்கே அஸ்தி விவக்ஷாயாம் பவந்தி மதுபாதய: - "மதுப்" போன்ற விகுதிகள் மிகுதி, பழிப்பு, புகழ்ச்சி, எப்போதும் கூடியிருத்தல், சிறப்பாக இருத்தல், சம்பந்தம் போன்ற பல பொருள்களை அளிப்பதாகும் – என்பதற்கு ஏற்ப "மதுப்" என்னும் விகுதியானது பலவிதமான பொருள்களை அளிப்பதாக உள்ளபோதிலும், இங்கு ப்ரமாணங்கள் மூலமாக, அந்த விகுதியானது "எப்போதும் கூடியிருத்தல்" என்னும் பொருளையே அளிக்கிறது. இந்தச் சேர்த்தியானது அவன் ப்ரஹ்மச்சாரியாக (வாமனாவதாரம்) வந்தபோதிலும், க்ருஷ்ணாஜிநேந ஸம்வ்ருண்வந் வதாம் வக்ஷ: ஸ்தலாலயாம் – தனது திருமார்பில் எப்போதும் உள்ளவளை, மான் தோல் கொண்டு மூடி வந்து – என்பதற்கு ஏற்ப, உள்ளது என்று அறியலாம்.

ஸர்வேச்வரனுடன் பிராட்டி உள்ள நித்யயோகம் குறித்த வாதங்களுக்குச் சமாதானமும் காரணமும்

மூலம் – (1) அப்ருதக்ஸித்த வஸ்துவுக்கு "ஸ்ரீமாந்" என்று மத்வர்த்தீய ப்ரத்யய ஸாபேக்ஷமாக ஸாமாநாதிகரண்யம் கூடுமோ என்றும், (2) ப்ருதக்ஸித்தமாகில் "கீர்த்தி: ஸ்ரீவாக்ச நாரீணாம்" என்றும், "பூவில் வாழ் மகளாய்" என்றும் மத்வர்த்தீய ப்ரத்யய நிரபேக்ஷமாக ஸாமாநாதிகரண்யம் கூடுமோ என்றும் சிலர் சொல்லும் சோத்யங்கள் இரண்டும் மந்தங்கள். எங்ஙனேயென்னில் "தத் குணஸாரத்வாத்து தத் வ்யபதேச: ப்ராஜ்ஞவத்" என்கிற ந்யாயத்தாலே, ஜ்ஞாநகுணத்தையிட்டு ஆத்மாவை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லலாயிருக்கச் செய்தே, ஜ்ஞாநவாந் என்று மத்வர்த்தீய ப்ரத்யயாந்விதமாகவும்

ஸாமாநாதிகரண்யம் உண்டாகிறாப்போலே இங்கும் குறையில்லை. ஆகையால், மத்வர்த்தீய ப்ரத்யய மாத்ரத்தைக் கொண்டு, ப்ருதக்ஸித்தமென்று நிச்சயிக்கப் போகாது. “நரபதிரேவ ஸர்வே லோகா:” இத்யாதிகளிற்போலே, விவக்ஷாந்தரம் ஸம்பாவிதமானவிடத்தில், இப் ப்ரத்யயமில்லாத ஸாமாநாதிகரண்யத்தைக் கொண்டு, ப்ருதக்ஸித்தமன்றென்னவு மொண்ணாது. ஆன பின்பு, விசதமாகப் ப்ரதிபாதிக்கும் ப்ரமாணாந்தரங்களைக் கொண்டு இவ் வஸ்து ஸ்திதியிருக்கும்படி தெளியப் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் – இங்கு இரண்டுவிதமான ஆக்ஷேபங்களை சிலர் எழுப்புகின்றனர். அவையாவன:

(1) ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரிக்க இயலாதபடி உள்ளதும், ஒன்று இல்லாமல் மற்றொன்று இல்லை என்னும்படி உள்ளது ஆகிய இரண்டு பொருள்களை இணைக்க “மதுப்” என்ற விகுதியைப் பயன்படுத்த இயலாது (உதாரணமாக சூரிய ஒளியை எடுத்துக் கொள்வோம். இங்குள்ள சூரியன் என்பதிலிருந்து ஒளியைப் பிரிக்க இயலாது. ஆக இங்கு “மதுப்” விகுதியைச் சேர்க்க இயலாது). ஆனால் பிரிக்க முடிந்த இரண்டு வஸ்துக்களை “மதுப்” கொண்டு இணைக்கலாம் (உதாரணமாக, “நீலச்சட்டை அணிந்த சிறுவன்”. இங்கு “நீலச்சட்டை” மற்றும் “சிறுவன்” ஆகிய இரண்டும் ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்று இருக்கும்). ஆக இங்கு “ஸ்ரீமாந்” என்பதில் மதுப் விகுதி உள்ளதால், “ஸ்ரீ” என்பதை நாராயணனிடமிருந்து பிரிக்க இயலும் என்று தேறுகிறது. இது பொருந்தாது.

(2) “ஸ்ரீ”யை நாராயணனிடமிருந்து பிரிக்க இயலும் என்றும், அவன் இல்லாதபோது அவள் தனித்திருக்கலாம் (சீதை இராமனை விட்டுப் பிரிந்து இருந்தாள்) என்றும் கூறி, “ஸ்ரீ” என்பதை “பகவான்” என்னும் பதத்துடன் “மதுப்” விகுதியுடன் இணைக்காமல் சேர்க்க இயலாது என்று கூறினால், இதுவும் பொருந்தாது. காரணம், கீதையில் (10-34) - கீர்த்தி: ஸ்ரீவாக்ச நாரீணாம் – பெண்களில் கீர்த்தி தேவியாகவும், லக்ஷ்மியாகவும், வாக் தேவதையாகவும் நானே உள்ளேன் – என்றும், திருவாய்மொழியில் (6-3-6) - பூவில் வாழ் மகளாய் – தாமரையில் வஸிக்கும் மஹாலக்ஷ்மியாய் உள்ள என் பரஞ்சுடரே – என்றும் கூறியது காண்க.

இந்த இரண்டு எதிர்வாதங்களும் பொருந்தாதவை ஆகும். எப்படி? "மதுப்" என்னும் விகுதி உள்ளதால் மட்டுமே அதனால் இணைக்கப்பட்ட இரண்டு பொருள்களையும் பிரிக்க இயலுமா இயலாதா என்று கூற முடியாது. உதாரணமாக ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-29) - தத் குணஸாரத்வாத்து தத் வ்யபதேச: ப்ராஜ்ஞவத் – ஜீவனுக்கு ஞானம் என்னும் குணமே சாரமாக உள்ளதால் ஜீவனே ஞானம் எனப்படுகிறான்; ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆனந்தம் என்னும் குணமே சாரமாக உள்ளதால் அவனே ஆனந்தம் எனப்படுகிறான் என்று கூறுவது போல – என்பது காண்க. இங்கு ஜீவனுக்கும் ஞானத்திற்கும் பிரிக்க இயலாத ஸம்பந்தம் இருந்தாலும், "ஞானவான் – ஞானம் கொண்டவன்" என்று ஜீவனைக் கூறுவதைக் காணலாம். இதே போன்று இங்கும் கொள்வதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை. ஆகவே, "மதுப்" என்னும் விகுதி உள்ளதால் மட்டுமே அதனால் இணைக்கப்பட்ட இரண்டு பொருள்களையும் பிரிக்க இயலுமா இயலாதா என்று கூற முடியாது. மேலும் ஓர் உதாரணம் காண்போம். நரபதிரேவ ஸர்வே லோகா: - அரசனே நாட்டில் உள்ள அனைத்தும் – என்னும் வாக்கியத்தில் "லோகா:" என்பதைத் தொடர்ந்து "மதுப்" விகுதி இல்லாத காரணத்தினால், அரசனுக்கும் நாட்டிற்கும் பிரிக்க இயலாத தொடர்பு உள்ளது, அரசன் இல்லாமல் நாடு இருக்க முடியாது என்று கூற முடியாது அல்லவோ? ஆகவே "மதுப்" என்னும் விகுதி உள்ளதால் ஸம்பந்தம் உள்ளதா இல்லையா என்று ஆராயாமல், தகுந்த ப்ரமாணங்களைக் கொண்டே இப்படியாக உள்ள ஸம்பந்தங்களைத் தீர்மானிக்கவேண்டும்.

மூலம் – இங்கு உபாயதசையிலும் பலதசையிலும் ப்ரமாணங்கள் நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகையாலும், இம்மந்த்ரத்தில் இவ்வர்த்தம் ப்ரகாசிப்பிக்கை அபேக்ஷித மாகையாலும் பூர்வோத்தர கண்டங்களில் மதுப்பாலே "ஸ ப்ராதுச்சரணௌ காடம்", "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா" என்கிறபடியே பிரிவற்றபடி சொல்லிற்றாயிற்று. நம்மாழ்வாரும் "அகலகில்லேன் இறையும் என்றும் அலர்மேல்மங்கை உறை மார்பா" என்றும், "ஒண்தொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப" என்றும், "இங்குமங்கும் திருமாலன்றி இன்மை கண்டு" என்றும் உபாயதசையிலும் பலதசையிலும் ஸ்ரீமச்சப்ததிற் சொன்ன நித்யயோகத்தை அநுஸந்தித்தார். இவ் வநுஸந்தாநம் ஸாபராதர்க்கு அணியிடாதே நினைத்தபோதே ஆச்ரயிக்கைக்கு உறுப்பாம்.

விளக்கம் – பெரியபிராட்டியார் ஸர்வேச்வரனுடன் எப்போதும் இணைந்துள்ளதான இந்தத் தொடர்பு என்பது, இவர்கள் இருவருமாகச் சேர்ந்து உபாயமாக நிற்கும்போதும், உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவுடன் பலன் அளிக்கும்போதும் உள்ளது என்று பல ப்ரமாணங்களும் கூறுவதாலும், த்வய மந்த்ரத்தில் இப்படிப்பட்ட பொருள் வெளிப்படவேண்டும் என்பதாலும், த்வய மந்த்ரத்தின் முதல் வரி மற்றும் இரண்டாம் வரியில் உள்ள "மதுப்" என்னும் விகுதி மூலம் இவர்கள் இருவரும் பிரிவற்றபடி உள்ள நிலை கூறப்பட்டது. இதனை இராமாயணம் (2-31-2) - ஸ ப்ராதுச்சரணௌ காடம் – இராமனுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் சீதையின் முன்னிலையில் பற்றியபடி லக்ஷ்மணன் உரைத்தான் – என்றும், இராமாயணம் (2-31-27) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா – (இராமனிடம் லக்ஷ்மணன்) நீ வைதேகியுடன் சேர்ந்து – என்றும் கூறுவதன் மூலமும் அறியலாம். இவர்கள் இருவருமாகச் சேர்ந்துள்ள நிலையானது உபாயமாக நிற்கும்போதும், உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவுடன் பலன் அளிக்கும்போதும் வெளிப்படுவதைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டே நம்மாழ்வார் பின்வருமாறு அருளிச்செய்தார்:

- திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் இறையும் என்றும் அலர்மேல்மங்கை உறை மார்பா
- திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்தொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப
- திருவாய்மொழி (7-9-11) - இங்குமங்கும் திருமாலன்றி இன்மை கண்டு

இத்தகைய சேர்க்கை குறித்த எண்ணமானது எந்தவிதமான சந்தேகமும் இன்று ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை அண்டுவதற்கு மிகவும் அவசியமான காரணமாகும்.

நாராயண என்னும் பதத்தின் பொருள்

மூலம் – இப்படி அபேக்ஷிதமான புருஷகாரந்தானும் தன்னேற்றமாம்படி யிருக்கின்றன, நாராயண சப்தத்தில் தோற்றுகிற ஸம்பந்தமும் குணங்களும். இது "தன்னடியார்" என்கிற பாட்டிலே காணலாம்.

விளக்கம் – "நாராயண" என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படும் ஸம்பந்தம் மற்றும் குணங்களைக் காணும்போது, "ஸர்வேச்வரனை அண்டுவதற்கு இந்த ஸம்பந்தம் மற்றும் குணங்களே

போதுமானவை ஆகும். இதனுடன் சேர்ந்து பெரியபிராட்டியும் சிபாரிசு செய்யும்போது, அவன் நம்மைக் காப்பது குறித்துக் கூறவும் வேண்டுமோ?" என்று கூறலாம்படியாக அந்த ஸம்பந்தம் மற்றும் குணங்கள் உள்ளன. இதனை, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-10-2) – தன்னடியார் – என்னும் பாசுரத்தில் காணலாம்.

த்வயத்தில் "ஸ்ரீமத்" என்பதுடன் "நாராயண" என்பதும் உள்ளதன் பலன்

மூலம் – "ஸ்ரீதர: ஸ்ரீகர: ச்ரேய: ஸ்ரீமாந் லோகத்ரயாச்ரய:" இத்யாதிகளிலே பகவந்நாமமாகப் ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீமச்சப்தமே அமையாதோ என்னில், பூர்வகண்டத்தில் உபாயபாவத்துக்கு உறுப்பான குணவிசேஷா நுஸந்தா நார்த்தமாகவும் உத்தரகண்டத்தில் ஸர்வவிசிஷ்டனான சேஷி ப்ராப்யனாயத் தோற்றுகைக்காகவும் நாராயண சப்தம் அபேக்ஷிதமாகையால், இங்கு ஸ்ரீமச்சப்தம் விசேஷணம்.

விளக்கம் – ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் (617-620) - ஸ்ரீதர: ஸ்ரீகர: ச்ரேய:ஸ்ரீமாந் லோகத்ரயாச்ரய: - மஹாலக்ஷ்மியைத் தரிப்பவன், அனைத்து அவதாரங்களிலும் தனக்கு ஏற்றவிதமாக அவளைக் கொள்பவன், அனைத்து பலனுக்காகவும் அடையப்படுபவளான பெரியபிராட்டியைப் பிரியாதவன், மூன்று உலகங்களாலும் அண்டப்படுபவன் – போன்றவற்றில், "ஸ்ரீமாந்" என்னும் பதமே நாராயணனைக் குறிக்கும்போது, தனியாக "நாராயண" என்று கூறவேண்டுமோ? விடை அளிப்போம். த்வயத்தின் முற்பகுதியானது உபாயத்தைக் கூறுவதால், ஸர்வேச்வரன் உபாயமாவதற்குத் தேவையான சில சிறப்பான குணங்களைச் சேதநன் எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும்; அப்படிப்பட்ட குணங்களைக் கூறுவதால் அங்கு "நாராயண" என்பது அவசியமாகிறது; அப்போது "ஸ்ரீமாந்" என்பது "பெரியபிராட்டியுடன் எப்போதும் உள்ளவன்" என்னும் சிறப்பான குணத்தை மட்டுமே கூறுவதாகவும், திருநாமத்தைக் கூறுவதாக அமையவில்லை என்றும் கொள்ளவேண்டும். த்வயத்தின் இரண்டாவது வரியில், "அவன் அனைத்து குணங்களுடன் கூடிய எஜமானன்" என்று எண்ணப்படவேண்டும் என்பதால், "நாராயண" என்னும் பதம் அவசியமாகிறது; ஆக இங்கும் "ஸ்ரீமத்" என்னும் பதம் அந்த எஜமானத்தன்மையை உணர்த்தும் விசேஷணமாக உள்ளது.

த்வயத்தின் முதல் வரியில் உள்ள "நாராயண" என்னும் பதம் மூலம் உணர்த்தப்படும் முக்கிய குணங்கள், அவற்றின் விளக்கம், பயன்கள்

மூலம் – இங்குற்ற நாராயண சப்தத்துக்கு மூலமந்த்ராதிகாரத்தில் வ்யுத்பத்திகளாலே சொன்ன அர்த்தங்களெல்லாம் விவக்ஷிதங்களாகிலும், பூர்வகண்டத்தில் நாராயண சப்தத்துக்கு சரண்யதையிலே நோக்கானபடியாலே "நிகரில் புகழாய்" இத்யாதிகளிலே ஸங்க்ருஹீதங்களான வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ பரமகாருணிகத்வ க்ருதஜ்ஞத்வ ஸ்திரத்வ பரிபூர்ணத்வ பரமோதாரத்வாதிகள் இங்கு அநுஸந்தேயங்களில் ப்ரதாநதமங்கள்.

விளக்கம் – த்வய மந்த்ரத்தில் உள்ள "நாராயண" என்னும் பதத்திற்கான பொருள் அனைத்தும் திருமந்த்ரத்தில் உள்ள "நாராயண" என்னும் பதம் மூலமே கூறப்பட்டன என்றாலும், த்வயத்தில் உள்ள இந்தப் பதத்திற்கு "சரணம் அடையத்தக்கவன்" என்னும் பொருளே முதன்மையானதாகும். ஆகவே உபாயமாக இருப்பதற்குத் தேவையான குணங்களை மட்டுமே கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். அவற்றில் சில மிக்குயமான குணங்களாவன – பசு கன்றிடம் காண்பிப்பது போன்ற பரிவு (வாத்ஸல்யம்), எஜமானத்தன்மை (ஸ்வாமித்வம்), சிறந்த தன்மை (ஸௌசீல்யம்), எளிமையாக அடையக்கூடிய தன்மை (ஸௌலப்யம்), அனைத்தும் அறிந்த தன்மை (ஸர்வஜ்ஞத்வம்), அனைத்தும் வல்ல திறமை (ஸர்வசக்தித்வம்), தடையில்லாத உறுதி (ஸத்யஸங்கல்பத்வம்), அபாரமான கருணை (பரமகாருணிகத்வம்), செய்ந்நன்றி மறவாமை (க்ருதஜ்ஞத்வம்), உறுதி (ஸ்திரத்வம்), முழுமை (பரிபூர்ணத்வம்) மற்றும் எல்லையற்ற தாராளம் (பரமோதாரத்வம்) – ஆகும். இவற்றை, திருவாய்மொழி (6-10-10) – நிகரில் புகழாய் – என்பதில் காணலாம்.

மூலம் – இவற்றில்

(1) வாத்ஸல்யமாவது - "தோஷ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம்" என்கிறபடியே ஆச்ரிதனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே, அங்கீகரிக்கைக்கு ஈடான இரக்கம். இது தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அகலாமைக்கு உறுப்பாம்.

(2) ஸ்வாமித்வமாவது - ப்ரணவாதிகளில் சிக்ஷிதமான ஸம்பந்த விசேஷம். இது தன் பேறாக ரக்ஷிக்குமென்கிற தேற்றத்துக்கு உறுப்பாம்.

(3) ஸௌசீல்யமாவது – தான் ஸர்வாதிகனாய் வைத்துத் தண்ணியரான நிஷாத வாநர கோபாலாதிகளோடே நிரந்த்ர ஸம்ச்லேஷம் பண்ணுகை. இது "அம்மான் ஆழிப்பிரான் அவன் எவ்விடத்தான் யான் ஆர்" என்று அகலாதே, ஸாரத்ய தூத்யாதி பர்யந்தமாக அபேக்ஷிக்கும்படி விச்வஸநீயதைக்கு உறுப்பாம்.

(4) ஸௌலப்யமாவது – ஸநக ஸநந்தாதி மஹாயோகிகளுக்குங்கூட கிட்ட நிலமில்லாத தன்னை, "ஸகல மநுஜ நயன விஷயதாம் கத:" என்னும்படி பண்ணுகை. இது கிட்ட அரியனென்கிற நிஸ்ப்ருஹதை வாராமைக்கு உறுப்பாம்.

(5) ஸர்வஜ்ஞத்வமாவது – "அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித்", "யோ வித்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா ஸ்வத:" என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. இது ஆச்ரிதர்க்குக் கொடுக்கவேண்டும் நன்மைகளிலும், கழிக்கவேண்டும் விரோதிகளிலும் இவன் அறியாதது இல்லையென்னும் அநுஸந்தானத்துக்கு உறுப்பாம்.

(6) ஸர்வசக்தித்வமாவது – அகடித கடநா ஸாமர்த்யம். இது ஸம்ஸாரிகளான நம்மை நினைத்தபோது நித்யஸூரி பரிஷத்திலே நிவேசிப்பிக்க வல்லன் என்கிற நிச்சயத்துக்கு உறுப்பாம்.

(7) ஸத்யஸங்கல்பத்வமாவது – தன் ஸங்கல்பத்துக்குத் தன்னாலும் ப்ரதிஹதி யின்றிக்கே யொழிகை. இது "அஹம் ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற பாசுரம் பழுதாகாது என்கிற விஸ்ரம்பதுக்கு உறுப்பாம்.

(8) பரமகாருணிகத்வமாவது – ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷயான பரதுக்க நிராகரணேச்சை. இது அநந்தாபராதங்களை யுடையவர்களையும், "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்", "யதி வா ராவண: ஸ்வயம்" என்கிறபடியே ஒரு வ்யாஜ மாத்ரத்தாலே க்ஷமிக்கும் என்கிற தெளிவுக்கு உறுப்பாம்.

(9) க்ருதஜ்ஞத்வமாவது – "ந ஸ்மரத்யபகாராணாம் சதமப்யாத்மவத்தயா கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேநைகேந துஷ்யதி", "ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ ஹ்ருதயாந் நாபஸர்ப்பதி" என்கிறபடியே அத்யல்பாநுகூல வ்யாபாரத்தையும் பரமோபகாரம் பண்ணினாற்போலே மறவாதொழிகை. இது தன் பக்கலில் ஏதேனும் ஒரு வல்லகுறி கண்டால் இனி நம்மை ஒரு காலத்திலும் கைவிடான் என்றிருக்கைக்கு உறுப்பாம்.

(10) ஸ்திரத்வமாவது – ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில் நிலையுடமை. இது அத்யந்தாந்தரங்கர் விலக்கிலும் "ந த்யஜேயம் கதஞ்சந" என்கிறபடியே நம்மை விடான் என்று நம்புகைக்கு உறுப்பாம்.

(11) பரிபூர்ணத்வமாவது – அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம். இது "அண்வப்யுபஹ்ருதம் பக்தை: ப்ரேம்ணா பூர்யேவ மே பவேத்", "பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி" இத்யாதிகளிற்படியே, பாவபந்தம் பார்க்குமத்தனையொழிய மற்றும் நாம் இடும் பிச்சையில் வரிசை பாரான் என்று வல்ல கிஞ்சித்காரத்திலே முயல்கைக்கு உறுப்பாம்.

(12) பரமோதாரத்வமாவது – உபாய லாகவமும் உபேய கௌரவமும் மாத்ராபகர்ஷமும் பாராதே, ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணியும் நாம் செய்தது போராது என்றிருக்கும் வதாந்யதை. இது, ததிபாண்டாதிகளைப் போலே ஹடாத்காரம் பண்ணியும், அநுபந்தி பர்யந்தமாகப் பரமபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கைக்கு உறுப்பாம்.

இப்படி மற்றும் சரண்யதைக்கு உபயுக்தமான குணங்களையும் அவற்றினுடைய உபயோக விசேஷங்களையும் இங்கே அநுஸந்தித்துக் கொள்வது.

விளக்கம் –

(1) வாத்ஸல்யம் – இந்தக் குணமானது, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) - தோஷ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம் – தோஷத்துடன் கூடியபடி இருந்தாலும் தோழன் போன்று வந்தவனை நான் (இராமன்) விடமாட்டேன் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னை அண்டியவனிடம் உள்ள தோஷங்களை ஆராயாமல், அவனை ஏற்றுக்கொள்ளும்படிச் செய்யவல்லதாக ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள இரக்கம் ஆகும். இது, சேதநன் தன்னிடம் உள்ள தோஷங்களைக் கண்டு ஸர்வேச்வரனை நெருங்குவதற்கு அஞ்சி விலகாமல் இருப்பதற்குப் பயன்படுவதாகும்.

(2) ஸ்வாமித்வம் - ப்ரணவம் முதலானவற்றில் அறியப்படுவதான எஜமானன் – அடிமை என்னும் தொடர்பை உணர்த்துவதாகும். "நம்மைக் காப்பாற்றுவதைத் தன்னுடைய பேறாக எண்ணி ஸர்வேச்வரன் காப்பான்" என்னும் மஹாவிச்வாஸத்திற்கு இது பயன்படுவதாகும்.

(3) ஸௌசீல்யம் – ஸர்வேச்வரனாகிய தான் அனைத்திலும் மேம்பட்டவனாக உள்ளபோதிலும், தாழ்ந்தவராகிய வேடன் (குகன்), வானரங்கள், இடையர்கள் என்று எந்தவிதமான வேறுபாடும் ஆராயாமல் கலந்து நிற்பதாகும். இது, திருவாய்மொழி (5-1-7) - அம்மான் ஆழிப்பிரான் அவன் எவ்விடத்தான் யான் ஆர் – சக்கரம் ஏந்திய அவன் இருப்பது எங்கே? நான் யார் அதனை அடைய? - என்று எண்ணி விலகாமல், பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தங்களுக்காகத் தேர் ஓட்டவும், தூது செல்லவும் பணித்தது போன்று ஸர்வேச்வரனிடம் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடன் விண்ணப்பிப்பதற்கு உதவும்.

(4) ஸௌலப்யம் – ஸநகர், ஸநந்தர் போன்ற மஹாயோகிகளாலும் எளிதில் அடைய இயலாத ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை, கீதாபாஷ்யம் (முதல் ச்லோக அவதாரிகை) - ஸகல மநுஜ நயன விஷயதாம் கத: - அனைத்து மனிதர்களுடைய கண்களுக்கு இலக்காக உள்ளவன் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள தன்மை. இது, "ஸர்வேச்வரன் நம்மால் அடைவதற்கு மிகவும் அரியவன்" என்ற ஆசையற்ற நிலை வராமல் இருத்தலுக்குப் பயன்படுவதாகும்.

(5) ஸர்வஜ்ஞத்வம் –இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-35) - அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித் – (அனுமன் இராமனிடம்) மூன்று உலகங்களிலும் நீ அறியாதவை ஏதும் இல்லை – என்றும், ந்யாயதத்வம் - யோ வித்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா ஸ்வத: - எந்த ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் குறித்து ஒரே நேரத்தில் நேரடியாகவே அறிகிறானோ – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் நேரடியாக அறியும் தன்மை. இது, சேதநன் தனது மனதில், "எனக்கு நன்மை எது என்றும், விலக்கவேண்டிய தீமை எது என்றும் ஸர்வேச்வரன் அறியாதது ஏதும் இல்லை", என்று எண்ணுவதற்குப் பயன்படும்.

(6) ஸர்வசக்தித்வம் – மற்ற யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றையும் தான் செய்து முடிக்கவல்ல தன்மை. இது, "ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள நம்மை ஸர்வேச்வரன் நினைத்தால் சட்டென்று நித்யஸூரிகளுக்கு ஒப்பான நிலையில் (மோக்ஷம்) புகச் செய்ய இயலும்" என்று உறுதியாக நம்புவதற்குப் பயன்படும்.

(7) ஸத்யஸங்கல்பம் – தான் ஒரு விஷயத்தை எண்ணிவிட்டால், அதனைத் தானே முயன்றாலும் தடுக்க இயலாத உறுதியான தன்மை. இது, கீதையில் (18-66) - அஹம் ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி – நான் உன்னுடைய அனைத்து பாபங்களையும் விலக்கி மோக்ஷம் அளிக்கிறேன் – என்று கூறிய சொற்கள் பிசகாது என்று உறுதியாக நம்புவதற்குப் பயன்படும்.

(8) பரமகாருணிகத்வம் – தன்னுடைய பயனை எண்ணாமல், மற்றவர்களுடைய துன்பங்களைப் போக்குவதில் உள்ள விருப்பம் ஆகும். இது, எல்லையற்ற அபராதங்களை ஒருவன் செய்திருந்தாலும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) - மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் – (இராமன் கூறுவது) தோழன் போன்று வந்தவனை நான் விடமாட்டேன் – என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-35) - யதி வா ராவண: ஸ்வயம் – (சுக்ரீவனிடம் இராமன்) விபீஷணனோ அல்லது இராவணனோ, யாராக இருப்பினும் – என்றும் உரைத்து, அவர்களிடம் காணப்படும் ஒரு சிறிய நன்மையை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு மன்னித்து ஏற்கிறான் என்று உறுதியாக நம்புவதற்குப் பயன்படும்.

(9) க்ருதஜ்ஞத்வம் – இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-11) - ந ஸ்மரத்யபகாராணாம் சதமப்யாத்மவத்தயா கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேநைகேந துஷ்யதி – இராமன் மிகவும் பெருந்தன்மை கொண்டவன் என்பதால், ஒருவன் நூற்றுக்கணக்கான அபராதங்கள் செய்திருந்தாலும், அவற்றை எண்ணுவதில்லை; ஏதேனும் ஒரு சிறிய நன்மை செய்திருந்தாலும் மகிழ்கிறான் – என்றும், மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (47-23) - ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ ஹ்ருதயாந் நாபஸர்ப்பதி – (க்ருஷ்ணன் உரைப்பது) திரௌபதி என்னை “கோவிந்தா” என்று அழைத்தது கடன் போன்று எனது மனதை விட்டு அகலாமல் உள்ளது – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் சிறிய அளவே நல்லதைச் செய்தாலும், அதனைத் தனக்குச் செய்த பேருதவியாக எண்ணி மறக்காமல் உள்ள தன்மை. இது, நம்மிடம் ஏதேனும் ஒரு சிறிய நன்மைக்கான அடையாளத்தைக் கண்டால் கூட, நம்மை எப்போதும் அவன் கைவிடமாட்டான் என்று உறுதியுடன் இருப்பதற்குப் பயன்படும்.

(10) ஸ்திரத்வம் – தனது அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதில் எப்போதும் உறுதியுடன் இருக்கும் தன்மை. இது, ஸர்வேச்வரனுக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாக உள்ளவர்களான பெரியபிராட்டியார் போன்றவர்கள் தடுத்தாலும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) - ந

த்யஜேயம் கதஞ்சந – (இராமன் உரைப்பது) ஒருபோதும் கைவிடமாட்டேன் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நம்மைக் கைவிடமாட்டான் என்று உறுதியாக நம்புவதற்குப் பயன்படும்.

(11) பரிபூர்ணத்வம் – தான் விரும்பும் அனைத்தையும் பெறவல்ல தன்மை. இது, ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-81-3) - அண்வப்யுபஹ்ருதம் பக்தை: ப்ரேம்ணா பூர்யேவ மே பவேத் – அடியார்கள் எனக்கு ஏதேனும் அணு அளவே கொண்டு வந்தாலும் அவர்களிடம் உள்ள ப்ரேமை காரணமாக அது எனக்கு மிகவும் பெரியதாகவே தோன்றும் – என்றும், கீதை (9-26) - பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி – இலை, புஷ்பம், பழம், நீர் என்று எதனை என்றாலும், எனக்குப் பக்தியுடன் அளித்தால் ஏற்கிறேன் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, நாம் அளிப்பதில் நம்முடைய ப்ரேமை வெளிப்படுவதைக் காண்கிறானே அல்லாமல், நாம் அளிக்கும் பொருளின் தரம் பார்ப்பதில்லை என்று எண்ணி நம்மால் இயன்றவற்றை அளிக்க முயலுவதற்குப் பயன்படும்.

(12) பரம உதாரத்வம் – சேதநன் கைக்கொள்கின்ற உபாயத்தின் சிறுமை, அதனால் அவன் பெறப்போகும் பலனின் மேன்மை, அந்தப் பலனைப் பெற உள்ளவனுடைய தாழ்மை போன்ற எதனையும் ஆராயாமல், “நாம் அந்த மனிதனுக்குச் செய்த நன்மைகள் போதாது” என்று எண்ணியிருக்கும் வள்ளல் தன்மை. இது, ததிபாண்டன் என்பவன் தனக்கும் தன்னுடைய வீட்டில் க்ருஷ்ணன் ஒளிந்திருந்த பானைக்கும் மோக்ஷம் வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்திப் பெற்றது போன்று, சேதநன் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் மோக்ஷம் அளிக்கவேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்திப் பெறுவதற்குப் பயன்படும்.

இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் உபாயமாக ஆவதற்கு அவசியமான மற்ற குணங்களையும், அவற்றின் பயன்களையும் இங்கு எண்ணிக் கொள்ளலாம்.

த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள "நாராயண" என்னும் பதம் மூலம் உணர்த்தப்படும் முக்கிய குணங்கள்

மூலம் – உபாயாநுஷ்டாந தசையில் அவ்வோ வித்யைகளுக்கு அடைத்து கதிபய குணவிசிஷ்டன் அநுஸந்தேயனாய், ப்ராப்தி தசையில் ஸமஸ்த குண விபூதி விசிஷ்டன் அநுபாவ்யனானாலும், இங்கு உத்தரகண்டத்தில் நாராயண சப்தத்துக்கு ஸ்வரூப க்ருதமாயும் குணக்ருதமாயும் வரும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்திலே நோக்கானபடியாலே, அதுக்கு உபயுக்தங்களான சேஷித்வ நிரதிசய போக்யத்வாதிகள் ப்ரதாநங்கள். இங்கு ஸம்பந்த விசேஷாதி முகத்தாலே, ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும் ப்ரதிகூல்ய வர்ஜநமும் ஸூசிதமானபடி அதிகாராந்தரத்திலே சொன்னோம்.

விளக்கம் – (வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள வித்யைகளைப் பின்பற்றி) உபாஸனம் செய்யும்போது, அந்தந்த வித்யைகளுக்கு ஏற்றபடி உள்ளதான ப்ரஹ்மத்தின் சில குணங்களை மட்டுமே எண்ணியபடியும், அந்த உபாஸனங்களுக்கான பலனை அனுபவிக்கும் நேரத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் அனைத்து குணங்களையும் எண்ணியபடியும் இருப்பர். இதே போன்று இங்கும் கொள்ளவேண்டும். த்வயத்தின் இரண்டாவது வரியில் உள்ள "நாராயண" என்னும் சொல்லானது அனைத்து குணங்களையும் கூடியவனாகவே அவனைக் குறிக்கிறது; ஆனால் இங்கு அவனுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்களைக் காணும் நாம், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொள்வதால், அந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு ஏற்ற குணங்களையே இங்குள்ள "நாராயண" என்னும் சொல் மூலம் கொள்ளலாம். இதற்குத் தேவைப்படும் குணங்களானவை அவனுடைய எஜமானத்தன்மையும், நமக்கு எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை அளிக்கவல்ல தன்மையுமே ஆகும். இங்கு வெளிப்படும் எஜமானன் – அடிமை என்னும் ஸம்பந்தம் மூலம், அவனுக்கு எது ஏற்குமோ அதனை மட்டுமே நாம் செய்வோம் என்றும், அவனுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றைக் கைவிடுவோம் என்றும் நாம் எடுக்கும் நிலைப்பாடு மறைமுகமாக வெளிப்படுகிறது என்பதை பரிகர விபாக அதிகாரத்தில் (அதிகாரம் – 11) கூறினோம்.

"சரண" என்னும் சொல்லில் விளக்கம்

மூலம் – இவ்விடத்தில் "ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ" என்று ஸமஸ்தமாகவும் யோஜிப்பார்கள். "கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணோ தரணிதராச்யுத சங்கசக்ரபாணே பவ சரணம்" என்கிற ப்ரயோகத்தையும், "த்வமேவ உபாய பூதோ மே பவ" என்கிற வாக்யத்தையும், "அகலகில்லேன்" என்கிற பாட்டையும், "அகிஞ்சந: அநந்ய கதி: சரண்ய" என்கிற ஸ்தோத்ர வாக்யத்தையும், இத்யாதி மந்த்ராந்தரங்களையும், த்வய விவரணமான கத்யத்தையும் பார்த்து, "ஸ்ரீமந், நாராயண" என்று இரண்டு ஸம்புத்திகளாக்கி, "தவ" என்று ஒரு பதத்தை அத்யாஹரித்தும் யோஜிப்பார்கள். இப்படி வ்யஸ்தமானாலும், ஸமஸ்தமானாலும் விசேஷண விசேஷ்யங்கள் நிற்கும் நிலைக்கு வைஷம்யமில்லை. இந்நிலை, பூர்வோத்தர கண்டங்களிலும் ஒக்கும்.

விளக்கம் – இங்கு "ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ" என்று ஒரே தொகுதியாகக் கொண்டு "ஸ்ரீமானாகிய நாராயணனின் திருவடிகளில்" என்று பொருள் வரும்படியாகவும் கொள்வர். அல்லது,

- விஷ்ணுபுராணம் (3-7-33) - கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணோ தரணிதராச்யுத சங்கசக்ரபாணே பவ சரணமிதீரயந்தி யே வை த்யஜ பட தூரதரேண தாநபாபாந் – யமன் தனது கிங்கரனிடம், "தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! வாஸுதேவா! விஷ்ணுவே! அடியார்களை நழுவவிடாதவனே! சங்கு மற்றும் சக்கரங்களைத் திருக்கரங்களில் கொண்டவனே! நீயே எனக்கு அடைக்கலம் – இவ்விதமாகக் கூறுபவர்கள் எந்தவிதமான பாவங்களும் அற்றவர்கள் ஆவர். அவர்களை நீ அணுகாமல், அவர்களை விட்டு விலகிச் செல்வாயாக", என்றான் – என்பதில் உள்ள "சரணம்" என்னும் சொல்லின் உபயோகம்

- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-3) - த்வமேவ உபாய பூதோ மே பவ – நீயே எனக்கு உபாயமாக உள்ளாய் – என்னும் வாக்கியம்

- திருவாய்மொழி (6-10-10) – அகலகில்லேன் – என்னும் பாசுரம்

- ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) - அகிஞ்சந: அநந்ய கதி: சரண்ய – உன்னைத் தவிர வேறு உபாயமும் இலக்கும் இல்லாத நான் உன்னையே சரணம் அடைகிறேன் – என்னும் ச்லோகம்

இது போன்றே உள்ள மற்றும் பல மந்த்ரங்கள், த்வயத்தினை விவரிப்பதாகவே உள்ள சரணாகதி கத்யம் ஆகிய பலவற்றையும் ஆராய்ந்து, “ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ” என்பதை “ஸ்ரீமந்” மற்றும் “நாராயண” என்றும் பிரித்து, அவை இரண்டையும் அவனை அழைக்கும் சொற்களாக்கி, அங்கு “தவ = உன்னுடைய” என்னும் ஒரு சொல்லை உண்டாக்கிக் கொண்டு, “ஸ்ரீமந் நாராயணா! உன்னுடைய திருவடிகளே சரணம்” என்று கொள்வர். இப்படியாக இங்கு பிரிக்கப்பட்டாலும், சேர்ந்து கொள்ளப்பட்டாலும், “ஸ்ரீ” என்னும் அடைமொழி மற்றும் அந்த அடைமொழியால் உணர்த்தப்படும் “நாராயண” என்னும் வஸ்து ஆகிய இரண்டுக்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்துக்கு எந்த வேறுபாடும் இல்லை. இந்த நிலையானது, த்வயத்தின் முதல் வரி மற்றும் இரண்டாம் வரி ஆகிய இரண்டிற்கும் ஒரே போன்று பொருந்தும்.

மூலம் – சரணௌ என்கிற சப்தம் நித்யமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு உபலக்ஷணம். ஸ்ரீய:பதியினுடைய ஸர்வஸ்மாத் பரத்வமும் நித்ய விக்ரஹ யோகமும் ஜ்ஞாதவ்யங்களில் ப்ரதாநதமாமென்னுமிடம்,

> நித்யஸித்தே ததாகாரே தத்பரத்வே ச பௌஷ்கர
> யஸ்யாஸ்தி ஸத்தா ஹ்ருதயே தஸ்யாஸௌ ஸந்நிதிம் வ்ரஜேத்

இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். ஆகையால் “ஸ்ரீமந்நாராயண” என்கிற இடத்திலே ஸௌலப்யாந்விதமான பரத்வமும், “சரணௌ” என்கிற இடத்திலே நித்ய விக்ரஹ யோகமும் அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் – “சரணௌ” என்னும் பதமானது திருவடிகளை உணர்த்தினாலும், அது பகவானுடைய திவ்யமங்களை திருமேனி முழுவதற்கும் உதாரணம் ஆகும் (அதாவது முழுவதையுமே குறிக்கும்). மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய ஸர்வேச்வரன் அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பதும், அவன் திவ்யமங்கள திருமேனியுடன் கூடியுள்ளவன் என்பதும் அறியப்படவேண்டியவற்றில் முதன்மையானவை ஆகும். இதனை, பௌஷ்கர ஸம்ஹிதையில் - நித்யஸித்தே ததாகாரே தத்பரத்வே ச பௌஷ்கர யஸ்யாஸ்தி ஸத்தா ஹ்ருதயே தஸ்யாஸௌ ஸந்நிதிம் வ்ரஜேத் – எப்போதும் உள்ளவனாகிய

ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியைக் குறித்தும், அவன் அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பது குறித்தும் யார் ஒருவனுடைய மனதில் இவை இவ்விதம் உள்ளன என்னும் எண்ணம் உள்ளதோ அவர்களிடம் எம்பெருமான் வருவான் – என்பதனால் உணரலாம். ஆகவே த்வயத்தில் உள்ள "ஸ்ரீமந்நாராயண" என்பதன் மூலம் ஸௌலப்யத்துடன் (எளிதில் அண்டலாம் என்னும் தன்மை) கூடிய உயர்ந்த நிலையில் உள்ள தன்மையும், "சரணௌ" என்பதன் மூலம் அவன் திவ்யமங்கள திருமேனியுடன் கூடியுள்ளவன் என்பதும் எண்ணப்படவேண்டும்.

எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள திருமேனியின் மேன்மை

மூலம் – திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திலும் கீழ்ச்சொன்ன குணாதிகளிலும் தெளிவில்லாதார்க்கும், சுத்த ஸத்த்வ த்ரவ்யமயமாய், ஸ்வவிஷய ஜ்ஞாநத்தாலே ஜ்ஞாந ஸங்கோசத்துக்கு நிவர்த்தகமாய், பரத்வ ஸௌலப்ய வ்யஞ்ஜகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹமே இலக்காம். இப் ப்ராதாந்யத்தைப் பற்றி கத்யத்தில் குணங்களுக்கு முன்னே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அருளிச்செய்தார். திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தில் தெளிவுடையராயிருக்கச் செய்தேயும், "மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோபி தத் ப்ரியதரம் ரூபம் யதத்யத்புதம்" என்னும்படி ஈச்வரன் தனக்கும் போக்யமான நித்ய விக்ரஹாநுபவத்தில் ஊற்றத்தாலே திருமங்கையாழ்வார் தம்மை ஈச்வர விஷயத்தில் தேஹாத்மவாதிகளாக அருளிச்செய்வர்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் மற்றும் "நாராயண" என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்ட அவனுடைய குணங்கள் ஆகியவற்றைக் குறித்துத் தெளிவான அறிவு இல்லாதவர்களுக்கு, அவனுடைய திவ்யமங்கள திருமேனியே இலக்காகும். அவனுடைய அந்தத் திருமேனியானது சுத்தஸத்வமயமானதாகும். தன்னைக் குறித்து நன்றாக அறிந்தவனுடைய ஞானத்தின் சுருக்கங்களை விலக்கி, அந்த ஞானத்தை மலரச் செய்வதாகும். மேலும் அது அவனுடைய உயர்ந்த தன்மையையும் (பரத்வம்), எளிய தன்மையையும் (ஸௌலப்யம்) ஒருங்கே வெளிப்படுத்துவதாகும். இதன் முக்கியத்வம் காரணமாகவே எம்பெருமானார் கத்யத்தில், அவனுடைய குணங்களை வர்ணிப்பதற்கு முன்பாகவே இந்தத் திருமேனியை வர்ணித்தார். திருமங்கையாழ்வார் அவனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் குறித்து மிகவும் தெளிந்த ஞானம் உடையவர் ஆவார்; ஆனாலும், சதுச்லோகி (4) - மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோபி தத் ப்ரியதரம் ரூபம் யதத்யத்புதம் –

அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் என்பது அவனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் அவனுக்கு மிகவும் விருப்பமானதாக உள்ளது – என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுக்குக் கூட இன்பமாக உள்ளதால், அந்தத் திருமேனியை அனுபவிக்க வேண்டும் என்னும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு காரணமாக, அவனுடைய திவ்யமங்கள திருமேனி அல்லாமல் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் என்று ஏதும் இல்லை, அவை ஒன்றே என அருளிச்செய்வார்.

மூலம் – ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு

பாபம் ஹரதி யத் பும்ஸாம் ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பமநாமயம்
தத் புண்டரீக நயநம் விஷ்ணோர் த்ரக்ஷ்யாம்யஹம் முகம்

ரூபௌதார்ய குணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சிதாபஹாரிணம்

இத்யாதிகளிற்படியே சுபத்வமும், ஆச்ரயத்வமுமுண்டு. பத்தருக்கு ஆச்ரயத்வ முண்டாகிலும் சுபத்வமில்லை. பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு சுபத்வமுண்டேயாகிலும், ஆச்ரயத்வமில்லை. ஸம்ஸாரபந்த ரஹிதமான பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ஸம்ஸாரிக்கைக்கு ஸஹகாரி யோக்யதை இல்லையேயாகிலும், பரதந்த்ர சேதநதையாலே ஸம்ஸரிக்கைக்கு ஸ்வரூப யோக்ய வஸ்துவாகையாலே அதுக்கு ஹேய ப்ரத்யநீகத்வரூப சுபத்வமுமில்லை, ஆச்ரயத்வமுமில்லை. முக்தருடைய விக்ரஹ பரிக்ரஹ தசையிலும் நித்ய விக்ரஹரான நித்யருக்கும் ஆச்ரயத்வமுண்டேயாகிலும், ஸம்ஸார நிவர்த்தந க்ஷமமான, சுபத்வமில்லை. ஆகையால், திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கே முமுக்ஷூபயுக்தமான சுபத்வமும், ஆச்ரயத்வமும் உள்ளது.

பராவர ஸுகக்ராஹ்யம் ப்ரமபோத ப்ரஸாவகம்
ஸ்வரூபாத் ஸ்வாமிநோ ரூபமுபாதேயதமம் விது:

சரணாகதிவிதாயக வாக்யத்திலும், “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று விக்ரஹ விசிஷ்டன் இலக்காய்த் தோற்றினான். இத் திவ்ய விக்ரஹ பர வ்யூஹாத்யவஸ்தா பஞ்சகத்திலும் சுபாச்ரயமென்னுமிடம் சாஸ்த்ர ஸித்தம்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு, கீழே உள்ள வரிகளின்படி, த்யானிப்பவர்களுடைய பாபங்களை நீக்கும் தன்மை (சுபத்வம்) மற்றும் அவர்களுடைய மனதில் ஆழமாகப் பதியும் தன்மை (ஆச்ரயத்வம்) ஆகிய இரண்டும் உண்டு:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-17-4) - பாபம் ஹரதி யத் பும்ஸாம் ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பமநாமயம் தத் புண்டரீக நயநம் விஷ்ணோர் த்ரக்ஷ்யாம்யஹம் முகம் – ஸர்வேச்வரன் தனது ஸங்கல்பத்தால் எடுத்துக் கொண்ட திருமேனியின் அழகான திருமுகமானது, அதனை நினைத்த நொடியிலேயே அனைத்து பாபங்களையும் போக்கவல்லது; அப்படிப்பட்ட தாமரைக்கண்கள் கொண்ட திருமுகத்தை நான் எப்போது காண்பேன்?

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (3-39) - ரூபௌதார்ய குணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சிதாபஹாரிணம் – தனது அழகால் மனிதர்களின் கண்களையும், தாராள குணத்தால் அவர்களுடைய மனதையும் கவரவல்ல இராமன்

ஸம்ஸாரத்தில் பந்தப்பட்டுள்ள ஜீவாத்மாக்களுடைய சரீரத்திற்கு மற்றவர்களுடைய மனத்தால் நினைக்கப்படக்கூடிய தகுதி உள்ளது என்றாலும், அவ்விதம் நினைப்பவர்களுடைய பாபங்களைப் போக்கும் திறன் அதற்கு இல்லை. ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு பாபங்களைப் போக்கும் வல்லமை இருந்தாலும், த்யானிக்கப்படக்கூடியதாக அது இல்லை. ஸம்ஸாரத்திலிருந்து முக்தி அடைந்த ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு, மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் வந்து சிக்கிக் கொள்வதற்கான கர்மபந்தம் என்னும் துணைத்தகுதி (ஸஹகாரி காரணம்) இல்லை; ஆனாலும் அவன் இயல்பாகவே மற்றவர்களுடைய வசப்பட்டுள்ளதால் (ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப நடக்கும் நிலை), மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் வந்து சிக்கிக் கொள்ளும் தகுதி உள்ளது; ஆகவே அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கும் (முக்தி பெற்ற ஆத்மா), தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளதான பாபங்களைப் போக்கும் திறன் மற்றும் மனதில் ஆழமாகப் பதியும் தன்மை ஆகிய இரண்டுமே இல்லை. முக்தி அடைந்த ஜீவாத்மா மோக்ஷத்தில் அடையும் வேறு சரீரம், நித்யஸூரிகளுடைய சரீரம் ஆகியவை த்யானிக்கவல்லதாக உள்ளபோதிலும், ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாக உள்ள பாபங்களை நீக்கும் திறன் அவற்றுக்கு இல்லை. ஆகவே எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள

திருமேனிக்கு மட்டுமே, மோக்ஷத்தை விரும்பும் முமுக்ஷுக்களுக்குப் பயன்படுவதான பாபங்களைப் போக்கும் திறன் மற்றும் மனதில் ஆழமாகப் பதியும் தன்மை ஆகிய இரண்டுமே உள்ளது. பராவர ஸுக்ராஹ்யம் ப்ரமபோத ப்ரஸாவகம் ஸ்வரூபாத் ஸ்வாமிநோ ரூபமுபாதேயதமம் விது: - உயர்ந்த நான்முகன் முதலான தேவர்களும், தாழ்ந்த மற்ற சேதநர்களும் எளிதாக த்யானிக்க ஏற்றதாகவும், பக்தி மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றை வளர்க்கவல்லதும் ஆகிய எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹமே அவனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் நமக்கு ஏற்கத் தகுந்தது என்று முன்னோர் உரைத்தனர். சரணாகதியை விதிப்பதான கீதை (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ – என்னை மட்டுமே சரணம் அடைவாயாக – வாக்கியத்திலும், பகவான் தனது திருமேனியையே உணர்த்தினான். பரம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி மற்றும் அர்ச்சை ஆகிய ஐந்து நிலைகளில் உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனிக்கு இந்த இரண்டு தன்மைகளுமே உண்டு என்பதால், அவற்றை "சுபாச்ரயம்" என்றே சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியில் திருவடிகளை மட்டுமே பற்றுவதன் காரணம்

மூலம் –

சிதாலம்பநஸௌகர்ய க்ருபோத்தம்பகதாதிபி:
உபாயத்வமிஹ ஸ்வாமி பாதயோரநுஸம்ஹிதம்

இங்கு தாஸபூதன் ஔசித்யதிசயத்தாலும், அநதிக்ரமணீய ஹி சரண க்ரஹணம் என்கிறபடியே க்ருபோத்தம்பகத்வாதிசயத்தாலும், "தவாம்ருதஸ்யந்திந" இத்யாதிகளிற்படியே போக்யத்வாதிசயத்தாலும், திருவடிகளை அவலம்பிக்கிறான். இவ்வர்த்தம் "ஸர்வதா சரண த்வந்த்வம்", "த்வத் பாதகமலாதந்யத்", "மம தே பாதயோ: ஸ்திதம்", "லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ", "ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம்", "தஸ்ய தாம்ரதலௌ தாத சரணௌ ஸுப்ரதிஷ்டிதௌ | ஸுஜாத ம்ருது ரக்தாபி: அங்குலீபிரலங்க்ருதௌ | ப்ரயதேந மயா மூர்த்நா க்ருஹீத்வா ஹி அபிவந்திதௌ",

“சரணௌ சரணம் யாத:”, “ப்ரபந்நாகௌக வித்வம்ஸி சரணௌ சரணம் கத:” இத்யாதிகளிலும் ப்ரஸித்தம். இவற்றை அடியொற்றினவர்களும் “உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” என்றும், “த்வத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே” என்றும் அருளிச்செய்தார்கள். “ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி குண விக்ரஹவாந் ஹரி: | தஸ்ய ஸ்வாத்ம ப்ரதாநே து ஸாதநம் ஸ்வபத த்வயம்” என்று அபியுக்தரும் ப்ரதிபாதித்தார்கள்.

விளக்கம் – சிதாலம்பநஸௌகர்ய க்ருபோத்தம்பகதாதிபி: | உபாயத்வமிஹ ஸ்வாமி பாதயோரநுஸம்ஹிதம் – த்யானத்திற்கு வசதியான இலக்காக இருத்தல், அவனுக்குள்ள க்ருபையை அதிகரித்தல் போன்ற காரணங்களால், த்வய மந்த்ரத்தில், உபாயமாக உள்ள தன்மையானது ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் கொள்ளப்பட்டது. ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளானவை அவனுடைய அடிமையாக உள்ள ஜீவாத்மாவால் சரணம் புகத் தகுதியாக உள்ளதாலும், ஒருவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றும்போது அவன் அதனைத் தாங்கமாட்டான் என்பதால் ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையை நன்றாக வளரச் செய்யும் தன்மை திருவடிகளைப் பற்றும்போது உண்டாவதாலும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (27) – தவ அம்ருதஸ்யந்திந – மோக்ஷத்தை அளிக்கவல்ல திருவடித்தாமரை – என்பதற்கு ஏற்ப இன்பம் அளிக்கவல்லதாக உள்ளதாலும், ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறான். இந்தக் கருத்து கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் வெளிப்படுகிறது:

- ஜிதந்தே (1-2) - ஸர்வதா சரண த்வந்த்வம் – எப்போதும் உனது இரண்டு திருவடிகளையே சரணம் அடைகிறேன்
- ஜிதந்தே (1-10) - த்வத் பாதகமலாதந்யத் – உனது இரண்டு திருவடித்தாமரைகள் (அல்லாமல் எனக்கு நன்மைகளைத் தரவல்லது ஏதும் இல்லை)
- ஜிதந்தே (1-13) - மம தே பாதயோ: ஸ்திதம் – எனது மனம் உனது திருவடிகளில் நிலையாக உள்ளது
- ஜிதந்தே - லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ – உலகம் அளந்த உனது திருவடிகளே எனக்குச் சரணம்

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-27) - ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம் – லக்ஷ்மணன் இராமனுடைய திருவடிகளை இறுகப் பிடித்து

- மஹாபாரதம் வனபர்வம் (160-135) - தஸ்ய தாம்ரதலௌ தாத சரணௌ ஸுப்ரதிஷ்டிதௌ | ஸுஜாத ம்ருது ரக்தாபி: அங்குலீபிரலங்க்ருதௌ | ப்ரயதேந மயா மூர்த்நா க்ருஹீத்வா ஹி அபிவந்திதௌ – சிவந்த உள்ளங்கால்கள், அழகான மெல்லிய சிவந்த விரல்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய பகவானுடைய திருவடிகள் தூய மனதுடன் எனது சிரஸால் வணங்கப்பட்டன

- சரணௌ சரணம் யாத: - உனது திருவடிகளையே சரணம் என்று புகுந்தேன்

- ப்ரபந்நாகௌக வித்வம்ஸி சரணௌ சரணம் கத: - ப்ரபந்நர்களுடைய பாபங்களை அழிக்கவல்ல உனது திருவடிகளைச் சரணம் அடைந்தேன்

இவற்றையே பின்பற்றுபவர்கள், திருவாய்மொழியில் (6-10-10) – உன் அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன் – என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (22) - த்வத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே – உனது திருவடிகளையே சரணம் என்று புகுந்தேன் – என்றும் கூறினர். இதனையே ஸ்வாமி பராசரபட்டர் போன்றவர்கள் - ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி குண விக்ரஹவாந் ஹரி: | தஸ்ய ஸ்வாத்ம ப்ரதாநே து ஸாதநம் ஸ்வபத த்வயம் – ஸர்வேச்வரன் நல்ல மனம், மிகுந்த மென்மை போன்ற பல தன்மைகளுடன் கூடிய திருமேனியைக் கொண்டவன் ஆவான்; இப்படிப்பட்ட அவன் தன்னை அனுபவிக்கும்விதமாக அளிக்கும் இரண்டு திருவடிகளே உபாயமாக உள்ளன – என்பது போன்று அருளிச்செய்தார்கள்.

"சரணம்" என்னும் பதத்திற்கு "திருவடிகளை மட்டுமே" என்பதைத் தேறும் பொருளாகக் கொள்ளல்

மூலம் – சரணௌ என்கிற இடத்தில் "தமேவ சரணம் கச்ச", "கழல்களையே சரணாக", "நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்" இத்யாதிகளிற்படியே அவதாரணம் விவக்ஷிதம்.

விளக்கம் – “சரணௌ” என்னும் பதத்திற்கு, கீதை (18-62) - தமேவ சரணம் கச்ச – அவனுடைய திருவடிகளை மட்டுமே சரணம் புகுவாய் – என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-11) - கழல்களையே சரணாக – என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “அவனுடைய திருவடிகளை மட்டுமே சரணம் என்று” என்பதே தேறுகின்ற பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும்.

“சரணௌ” என்ற பதத்தில் உள்ள இருமை, உபாய நேரத்தில் பெரியபிராட்டியின் ஸம்பந்தம் உள்ளது என்பதை மறுக்காமல் உள்ளது

மூலம் – சரணாவிதி நிர்த்தேச: பத்நீ வைசிஷ்டய பாதக:
இதி மந்தைரிதம் ப்ரோக்தம் ஸ்ரீமச்சப்த விரோதத:

சப்தஸ்வரஸத: ப்ராப்தம் வைசிஷ்டயம் ப்ரதமச்ருதம்
விசேஷ்ய சரணத்வித்வம் ந ஹி பாதிதுமர்ஹதி

சரணாநிதி வக்தவ்ய இதி யச்ச ப்ரஸஞ்ஜிதம்
க்ரந்தஜ்ஞைரபஹாஸ்யம் தத் ப்ரதிபாதாந்யத: அந்வயாத்

ந ஸம்ராஜி ஸபத்நீகே ஸத்விதீயோக்தி ஸாஹஸம்
தத: அத்ரேத்யபராம்ருச்ய தர்சிதம் குருஸாஹஸம்

விளக்கம் – (மேலே உள்ள நான்கு ச்லோகங்களுக்கும் ஒன்றாக விளக்கம் தரப்படுகிறது) த்வய மந்த்ரத்தில் உள்ள “சரணௌ” என்னும் பதம் இருமையில் உள்ளதன் மூலம் [“சரண” என்பதன் இருமை “சரணௌ” ஆகும்], பகவான் “ஸ்ரீயை” தனது குணமாகவே கொண்டுள்ளான் [அல்லது உபாய நிலையிலும் பெரியபிராட்டியின் ஸம்பந்தம் உள்ளது] என்ற கருத்து மறுக்கப்பட்டது என்னும் இந்த வாதமானது, மந்தபுத்தி உள்ளவர்களால் கூறப்பட்டது [அவர்களுடைய கூற்றின்படி, பிராட்டிக்கும் ஸம்பந்தம் உண்டு என்றால், இருமைக்குப் பதிலாக நான்கை உணர்த்தும் பதமே வரவேண்டும் என்பதாகும். இருமையில் கூறுவதால், இங்கு பகவானின் திருவடிகள் மட்டுமே கூறப்பட்டது என்பது

அவர்கள் கருத்து]. த்வயத்தின் தொடக்கத்திலேயே "ஸ்ரீமத்" என்னும் பதம் மூலம் "தனது குணங்களான ஸ்ரீயுடன்" என்று கூறப்படுவதால், இந்த வாதம் தள்ளப்படவேண்டியதே ஆகும். "ஸ்ரீ" என்று தொடக்கத்திலேயே அறியப்படுவதான பெரியபிராட்டியுடனான ஸம்பந்தத்தை, மந்த்ரத்தில் அடுத்து வருவதான திருவடிகளுடைய இரண்டாக உள்ள தன்மையைக் கூறும் "சரணௌ" என்பது தடுக்கவல்லது அல்ல. இங்கு "சரணங்களை" என்று பன்மையில் கூறியிருக்கவேண்டும் என்று கூறப்படும் அவர்களுடைய வாதம் இலக்கணத்தை அறிந்தவர்களால் பரிகாசம் செய்வதற்கு ஏற்றதாகும் [அதாவது இரண்டு ஜோடி திருவடிகள் = நான்கு திருவடிகள் என்று கூறியிருக்கவேண்டும் என்பது வாதம்]; காரணம் கணவன் முதன்மையானவன் என்பதாலும், அவனைப் பின்பற்றி உள்ளவள் மனைவி என்பதாலும், இருமையில் கூறுவதே போதுமானதாகும். அரசியுடன் கூடிய ஒரு அரசனைக் குறித்து, அவன் மற்றொருவளுடன் சேர்ந்தவன் என்று கூறுவது எவ்விதம் பொருந்தாதோ அது போன்றே இங்கும் ஆராயாமல் கூறப்பட்டது.

பெரியபிராட்டியும் உபாயமாக உள்ளதால் பகவான் அனைத்து சக்தியும் கொண்டவன் என்னும் தன்மைக்கு இழுக்கு இல்லாமை

மூலம் – ஸர்வசக்தியானவன் உபாயமாம்போது இவ் விசேஷணத்தால் அபேக்ஷை ஏன்? ஸாபேக்ஷனாகில் ஸர்வசக்தியன்றிக்கேயொழியானோ? என்னில், இச் சோத்யம் நாராயண சப்தத்தாலும், சரண சப்தத்தாலும் சொல்லப்பட்ட குணவிக்ரஹ யோகத்திலும் பண்ணலாம். அவை இவனுக்கு விசேஷணங்களாகையாலும், அவற்றுக்கு வஸ்த்வநுரூபமாக உபயோக விசேஷங்கள் உண்டாகையாலும், அவற்றால் ஸர்வசக்தித்வ விரோதமில்லையென்று யதாப்ரமாணம் கொள்ளில், இது பஹுப்ரமாண ப்ராப்தமாய் இங்கு ஸ்ரீமச்சப்தத்திலும் ஸ்வாரஸிக விசேஷண பாவமான பத்நீ ஸம்பந்தத்திலும் துல்யம். இப்படியிருக்க, "சரணௌ" என்கிற த்விவசன மாத்ரத்தைக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸம்பந்தத்தை உபலக்ஷணமென்னில், குணாதி ஸம்பந்தத்தையும் இப்படிச் சொல்லப் ப்ரஸங்கிக்கும். சரண சப்தத்தில் உபாயவாசி சப்த ஸமபி வ்யாஹாரத்தாலே, உபயுக்த குணவிக்ரஹ விசிஷ்டன் உபாயமாகிறானென்று விலக்ஷிதம் என்னில், இது இங்கும் துல்யம்.

விளக்கம் – இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம்; அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனே உபாயமாக உள்ளபோது, அவனுக்கு ஸ்ரீ போன்ற தன்மைகள் (அல்லது பெரியபிராட்டியின் ஸம்பந்தம்) போன்றவற்றின் அவசியம் என்ன? ஸ்ரீ அவனுக்கு அவசியம் என்றால், அவன் அனைத்து சக்திகளும் கொண்டவன் அல்லன் என்றாகிவிடும் அல்லவோ? (இதற்கு சமாதானம் உரைக்கிறார். இதற்கு ஒரு கேள்வியை தானே எழுப்பிக் கொண்டு, அதற்கு சமாதானம் உரைக்கும்விதத்தில், முதல் கேள்விக்கும் விடை அளிக்கிறார்) "நாராயண" என்னும் பதம், "சரண" என்னும் பதம் ஆகியவற்றால் வெளிப்படுகின்ற அவனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள், திருமேனி போன்றவற்றிலும் இந்தக் கேள்வியை எழுப்பலாம் அல்லவோ? குணங்கள் மற்றும் திருமேனி ஆகிய இரண்டும் அவனுடைய தன்மைகளாக உள்ளதாலும், அவனுடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளும் அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு ஏற்றபடி அவற்றுக்கு உபயோகம் உண்டாவதாலும், ப்ரமாணங்களால் உறுதியாக்கப்பட்ட அவற்றால், இவனுடைய "அனைத்து சக்தியும் கொண்டவன்" என்னும் தன்மைக்கு முரண்பாடு இல்லை என்று பதில் உரைக்கலாம்; இதே பதிலையே இங்கும் கொள்வோம்; பெரியபிராட்டியைக் குறிப்பதான "ஸ்ரீ" என்னும் பதமும் பலவிதமான ப்ரமாணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதாலும், "ஸ்ரீ" என்னும் பதத்தின் மூலம் அவனுடைய தன்மையாக பெரியபிராட்டி உள்ளது புலப்படுவதாலும், இந்த "ஸ்ரீ" என்னும் தன்மை மூலம் இவனுடைய "அனைத்து சக்தியும் கொண்டவன்" என்னும் தன்மைக்கு முரண்பாடு இல்லை என்று உறுதியாகக் கூறலாம். மேலும் ஒரு கேள்வி எழலாம். "சரணௌ" என்னும் பதமானது ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை மட்டுமே கூறுவதால், ஸ்ரீ என்பது அவனுடைய உபலக்ஷணமாக (ஒரு பொருளின் அடிப்படை தன்மையாக உள்ளது விசேஷணம் எனப்படும். அந்தப் பொருளுக்கு மற்ற பல தன்மைகளாக உள்ளவை உபலக்ஷணம் எனப்படும். உதாரணமாக – உப்பு என்பதன் அடிப்படைத் தன்மை கரிப்பு என்பதாகும்; ஆனால் துகள்களாக உள்ளது போன்றவை உபலக்ஷணங்கள் ஆகும் – காரணம் கட்டி உப்பு என்பதும் உண்டு அல்லவோ) மட்டுமே கூறப்படவேண்டும் அல்லவோ? (இதற்கு சமாதானம் கூறுகிறார்) அப்படி என்றால் அவனுடைய திருமேனி, குணங்கள் போன்றவற்றையும் உபலக்ஷணமாகக் கூறிவிடலாமே! "சரணௌ" என்னும் பதமானது "நாராயண" என்னும் பதத்துடன் இணைந்து கூறப்பட்டு அவை (திருவடிகள்) உபாயமாக உள்ளன என்றும், உபாயமாக இருப்பதற்குத் தேவையான குணங்கள் மற்றும் திருமேனி ஆகியவற்றைக் கொண்டவனே உபாயமாக இருக்கமுடியும் என்றும் கூறினால், அதே கருத்தை ஸ்ரீக்கும் கூறலாம்.

மூலம் – இப்படியிருக்க இவளை விசேஷணமாகக் கொள்ளில், ஸர்வசக்தித்வ விரோதம் வருமென்பார்க்கு இப்புருஷகாரபேக்ஷையிலும் ஸர்வசக்தித்வ விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும். "யுவத்வாதௌ துல்யே" என்கிற ச்லோகத்திற் சொன்ன குணவிபாகத்தின்படியே, பும்ஸ்த்வ பித்ருத்வ ப்ரசாஸித்ருத்வாதிகளாலே ப்ரதாபோத்தரனாய், தண்டகரனாய் நிற்கிற ஈச்வரனைப் பற்ற இழிவார்க்கு, ஸ்தீரித்வ மாத்ருத்வாதிகளாலே வந்த மார்தவ வாத்ஸல்யாதி குணாதிசயத்தாலே இவள் அவனைப் பற்ற நமக்குப் புருஷகாரமாகையும் ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்ய நியதமென்று சொல்லில், இப்படியே ஸஹதர்மசாரிணியான இவளாலே விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு சரண்யனாகையும் ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்ய நியதமென்று கொண்டால், ஒரு ப்ரமாணத்துக்கும் விரோதமில்லை.

விளக்கம் – இப்படி உள்ளபோது, பெரியபிராட்டியை ஸர்வேச்வரனுடைய விசேஷணமாகக் கொண்டால், இவனுடைய "அனைத்து சக்தியும் கொண்டவன்" என்னும் தன்மைக்கு முரண்பாடு ஏற்படும் என்று கூறுபவர்கள், அவளுடைய சிபாரிசு செய்யும் தன்மையை (புருஷகாரத்தை) மற்றும் ஏற்றுக்கொண்டால், அவளுடைய சிபாரிசு என்பதை இவன் எதிர்பார்ப்பதால், இவனுடைய "அனைத்து சக்தியும் கொண்டவன்" என்னும் தன்மைக்கு முரண்பாடு ஏற்படும் அல்லவோ? இதற்கு விடையாக அவர்கள், ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (14) - யுவத்வாதௌ துல்யே அபி அபரவசதா சத்ருசமந, ஸ்திரத்வ ஆதீந் க்ருத்வா பகவதி குணாந் பும்ஸ்த்வ ஸுலபாந்; த்வயி ஸ்த்ரீத்வ ஏகாந்தாந் ம்ரதிம பதிபாரார்த்த்ய கருணா, க்ஷமா ஆதீந் வா போக்தும் பவதி யுவயோ: ஆத்மநி பிதா - ஸ்ரீரங்கநாயகீ! மேலே கூறப்பட்ட இளமை முதலியவை உங்கள் இருவருக்கும் பொதுவாக உள்ளது என்றாலும் ஸ்ரீரங்கநாதனிடம் ஆண்களுக்கே உரிய சில குணங்கள் உள்ளன. அவையாவன - மற்றவர்களுக்கு எளிதில் வசப்படாமல் இருத்தல், அடியார்களின் பகைவர்களை அழித்தல், என்ன இடையூறு வந்தாலும் அடியார்களைக் காத்து நிற்பது - இவை முதலான குணங்கள் அவனிடம் மட்டுமே உண்டு. உன்னிடம் பெண்களுக்கே உரிய குணங்கள் பொதிந்து உள்ளன. அவையாவன் - இரக்கம் நிரம்பிய மனம், ஸ்ரீரங்கநாதனின் குறிப்பறிந்து நடத்தல், கருணை, பொறுமை போன்ற பல குணங்கள் உன்னிடம் உள்ளன. இப்படியாக உங்கள் இருவரிடமும் உள்ள குணங்களில் வேறுபாடு உள்ளது – என்ற ச்லோகத்தில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் தன்னிடம் உள்ள ஆண்மை, அனைத்திற்கும் தந்தையாக இருத்தல், ஆளுந்தன்மை போன்றவற்றால் கடினமானவனாகவும் தண்டிப்பவனாகவும் உள்ளதால், அவனைச் சேதநர்கள்

அண்டும்போது,பெண்மை மற்றும் அனைத்திற்கும் தாயாக இருத்தல் போன்றவற்றால் வந்ததான மேன்மை, வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்கள் ஆகியவை அவளிடம் அதிகமாக உள்ளதால் அவள் சிபாரிசு செய்யவேண்டும் என்று ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய சுதந்திரமான தன்மையால் அவளை நியமித்துள்ளான் என்று கூறலாம். அப்படியென்றால், ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடன் இருந்து அனைத்து செயல்களையும் நடத்தும் அவளைத் தன்னுடைய விசேஷணமாகக் கொண்டு தான் உபாயமாக இருத்தல் என்பதும் ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய சுதந்திரம் காரணமாக இடும் கட்டளை என்று கொள்ளலாம்.

“சரண” என்பதன் பொருள்

மூலம் – இவ்விடத்தில் சரண சப்தம்

உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: சப்த: சரணமித்யயம்
வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் த்வேஷ உபாயார்த்தைக வாசக:

என்று விசேஷிக்கையாலே உபாயபரம்.

விளக்கம் – இங்கு சரணம் என்னும் பதமானது, அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37 – 29) - உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: சப்த: சரணமித்யயம் வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் த்வேஷ உபாயார்த்தைக வாசக: - சரணம் என்னும் பதம் உபாயம், வீடு, ரக்ஷகன் ஆகியவற்றைக் கூறுவதாகும்; இங்கு உபாயம் என்னும் பொருளே தொனிக்கிறது – என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதால், அது உபாயம் என்னும் பொருளையே தருவதாகும்.

ஸர்வேச்வரன் மற்ற உபாயமாக உள்ளதன் விசேஷம்

மூலம் – பரந்யாஸ பலாதேவ ஸ்வயத்ந விநிவ்ருத்தயே
அத்ரோபாயாந்தர ஸ்தாநே ரக்ஷகோ விநிவேசித:

ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும் அவ்வோ சாஸ்த்ரார்த்தங்களாலே ஆராதிதனான ஸர்வேச்வரன் பலோபாயமாயிருக்க இங்கு விசேஷித்து உபாயமென்ன வேண்டிற்று – உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே ஸஹஜகாருண்யாதி விசிஷ்டனான ஈச்வரனை நிறுத்துகிற ப்ரபத்தி ப்ரகாரம் தோற்றுகைக்காகவாமத்தனை. இங்கு பக்தியோக ஸ்தாநத்திலே ப்ரபத்தி நில்லாநிற்க, ஈச்வரன் உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே நிற்கையாவது என் என்னில், அங்கமாகப் ப்ரபத்தியும் பண்ணி உபாயமாக உபாஸநமும் அநுஷ்டித்துப் பெறவேண்டும் பலத்தை, அவ்வுபாயமொழியவே ப்ரபத்திமாத்ரத்தாலே பெறுகைக்கு அடி, ஈச்வரனுடைய ஸஹஜகாருண்யாதி ஸ்வபாவ விசேஷமாகையாலே அகிஞ்சனனுக்கு ஈச்வரன் உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே நின்றானென்கிறது.

விளக்கம் – பரந்யாஸ பலாதேவ ஸ்வயத்ந விநிவ்ருத்தயே அத்ரோபாயாந்தர ஸ்தாநே ரக்ஷகோ விநிவேசித: - சேதநன் ஒருவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்பு தன்னிடமிருந்து விலகுவதற்காக பரந்யாஸம் செய்கிறான்; பரந்யாஸம் செய்த வலிமையால், ரக்ஷகனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், மற்ற உபாயங்களின் இடத்தில் அந்தச் சேதநனால் நிறுத்தப்படுகிறான். பலவிதமான பலன்களை அடையும் பொருட்டு அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு சாஸ்த்ரங்கள் பலவிதமான கர்மங்களை விதிக்கின்றன; அந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்படும் ஸர்வேச்வரன், அனைத்து அதிகாரிகளுக்கும் பலன் அளிப்பதால் அனைவருக்குமே உபாயமாக உள்ளான். இவ்விதம் உள்ளபோது த்வயத்தில், ப்ரபந்நனை மட்டும் கூறி ஸர்வேச்வரன் உபாயமாக உள்ளான் என்று கூறப்பட்டது ஏன்? இதற்கு விடை – இயல்பாக அமைந்துள்ள கருணை முதலான குணங்களைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன், ப்ரபந்நனால் இயற்ற இயலாத மற்ற உபாயங்களின் [ப்ரபத்தி அல்லாமல் உள்ள பக்தியோகம், கர்மயோகம் போன்றவை] இடத்தில் நின்று அவற்றின் பலன்களை அளிப்பதற்கு ப்ரபத்தி காரணமாக உள்ளது என்று உணர்த்துவதற்காகவே ஆகும். பக்தியோகம் என்பதற்குப் பதிலாகவே ப்ரபத்தி உபாயமாக உள்ளது; இவ்விதம் உள்ளபோது, “மற்ற உபாயங்களின் இடத்தில் ஸர்வேச்வரன் உள்ளான்” என்று கூறுவது ஏன்? உபாஸனம் (பக்தியோகம்) என்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு, அதன் அங்கமாக ப்ரபத்தியும் செய்வதால், அந்த ப்ரபத்தி மூலம் பலன் ஏற்படுகிறது. ஆனால் அத்தகைய உபாஸனம் இல்லை என்றால், ப்ரபத்தி மூலம் மட்டுமே பலன் கிட்டியாக வேண்டும். இது, ஸர்வேச்வரனுடைய இயல்பான கருணை முதலான குணங்கள் மூலமே கிட்டும். ஆகவேதான், உபாஸனம் முதலான

உபாயங்கள் இல்லாத சேதநன் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரன் அத்தகைய உபாயங்களின் இடத்தில் உள்ளான் என்று கருத்து.

மூலம் – அபிமத பலத்துக்கு உபாயமாக விஹிதமான பரம் சுமக்கமாட்டாத அகிஞ்சநன், கோப்தாவாய் நிற்கிற அவனை நீ எனக்கு உபாயமாகவேணுமென்று உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே நிவேசிப்பிக்கையாவது – "என் தலையில் உபாயாந்தரத்தைச் சுமத்தாதே. அவற்றைச் சுமந்தால், மேல்வரும் அபிமதமெல்லாம் தருகை, ஸமர்த்த காருணிகனான உனக்கே பரமாக ஏறிட்டுக் கொள்ள வேணும்" – என்கை. இவ்வம்சத்தை நிஷ்கர்ஷித்து நிக்ஷேபத்தை அங்கியென்று சொல்லுகிறது. இது ஸ்வநிர்பரத்வ பர்யந்தரம். இந் நிஷ்கர்ஷத்தை நினைத்து "ஸாம்ப்ரதம் த்வேஷ உபாயார்த்தைக வாசக:" என்கிறது.

விளக்கம் – சேதநன் ஒருவன் தான் விரும்பிய பலனை அடைவதற்காகச் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட உபாயங்களைச் செய்ய முயன்று, அதனை நிறைவேற்ற இயலாமல் நிற்கிறான்; அப்போது அவன் ரக்ஷகனாக நிற்கும் ஸர்வேச்வரனிடம், "நீ எனக்கு உபாயமாக வேண்டும்" என்று விண்ணப்பிக்கிறான் [அதாவது சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட உபாயங்களின் இடத்தில் ஸர்வேச்வரன் நிற்கும்படியாக]. ஆக மற்ற உபாயங்களின் இடத்தில் ஸர்வேச்வரனை நிற்கும்படியாகச் செய்தல் என்றால் என்ன? சேதநன் ஸர்வேச்வரனிடம், "மற்ற உபாயங்களையும் கர்மங்களையும் செய்யும் சுமையை என் தலையில் ஏற்றாமல் இருப்பாயாக. ஆனால் அவற்றைச் சுமப்பதன் மூலம் கிட்டவல்லதான பலன்கள் அனைத்தையும் தருதல் என்பதை, சக்தியும் கருணையும் நிறைந்த உனது பொறுப்பாக ஏற்றுக் கொள்வாயாக", என்று ப்ரார்த்தித்தல் ஆகும். இத்தகைய தன்மையை உறுதியுடன் கூறும் பொருட்டே நிக்ஷேபம் அல்லது பரந்யாஸத்தை அங்கி என்பர். இந்த நிலையானது நம்முடைய பாரங்களை நம்மிடம் இல்லாமல் செய்த பின்னரே (அவற்றை அவனிடம் ஒப்படைத்த பின்னரே) உண்டாவதாகும். இத்தகைய உறுதியை எண்ணியே, அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையில் (37-30) - ஸாம்ப்ரதம் த்வேஷ உபாயார்த்தைக வாசக: - "சரணம்" என்னும் சொல் உபாயம் என்னும் பொருளைத் தரும் – என்று கூறப்பட்டது.

உபாயமாக இருக்கவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனை மற்றும் சரணாகதி ஆகிய இரண்டையும் கூறும் இடங்களில் "கூறியது கூறல்" என்பதற்கான சமாதானம்

மூலம் – உபாய ப்ரார்த்தனையையும் நிக்ஷேபத்தையும் ஓரிடத்திலே பிரியச் சொல்லுமிடங்களில் உபாய சப்தத்தில் இவ்விவக்ஷையைத் தவிருதல், பரஸமர்ப்பணாதிகள் ஸுவ்யக்தங்களாகைக்காகப் பிரியச் சொல்கிறதாதல், இங்கு ஸ்வரூபமும் பரமும் பலமும் ஸமர்ப்பணீயமாகையாலே அநேகாம்ச விசிஷ்டமான ஸமர்ப்பணத்தில் அம்சாந்தர பரமாதல் ஆகக்கடவது. இவை மூன்று ப்ரகாரத்துக்கும் புநருக்தி தோஷமில்லை.

விளக்கம் – ஒரு சில இடங்களில் பகவானை உபாயமாக இருப்பதற்கான ப்ரார்த்தனை மற்றும் பரந்யாஸம் (சரணாகதி) ஆகிய இரண்டும் தனித்தனியே கூறப்படுவதைக் காணலாம். இதற்கான காரணம் கீழே உள்ளவற்றால் ஆகும்:

- அது போன்று இரண்டும் கூறப்பட்ட இடங்களில் உள்ள உபாயம் என்னும் சொல்லானது "காப்பாற்றவேண்டும்" என்னும் பொருளில் வந்தது அல்லாமல், மேலே கூறப்பட்டபடி மற்ற உபாயமாக இருத்தல் வேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனையைக் குறிக்கவில்லை.

- உபாயமாக இருத்தல் வேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனை மற்றும் நம்மைக் காக்கும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தல் ஆகிய இரண்டையும் வேறுபடுத்திக் காண்பிப்பதற்காக ஆகும்.

- ஸமர்ப்பணம் என்பது ஸ்வரூபம், பரம் (நம்முடைய பொறுப்புகள்), பலன் ஆகிய மூன்றையுமே கொண்டுள்ளதால், பல பகுதிகளுடன் கூடியதான ஸமர்ப்பணத்தில், இவை ஒவ்வொரொன்றையும் மற்ற இரண்டிலிருந்தும் வேறுபடுத்திக் காண்பிப்பதற்காக ஆகும்.

ஆகவே இவற்றில் புநருக்தி தோஷம் என்பதான "கூறியது கூறல்" என்னும் குற்றம் இல்லை.

ப்ரபத்திக்கு தனித்து அறியவேண்டிய தன்மை

மூலம் – இவ் வுபாயத்வம் ந்யாஸவித்யைக்கு விசேஷித்து வேத்யாகாரம். இதுக்கு அபேக்ஷிதமாய்க் கொண்டு ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் வருகின்றன.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் உபாயமாக உள்ள சிறப்பு என்பது ந்யாஸ வித்யையில் சிறப்பாக அறியப்படவேண்டிய விஷயம் ஆகும். ஸர்வேச்வரனுடைய ஞானம், சக்தி போன்றவையும் இங்கு தேவைப்படும் விஷயங்கள் ஆகின்றன.

ப்ரபத்யே என்பதன் விளக்கம்

ப்ரபத்திக்கான அங்கங்களை சரண சப்தத்துடன் ப்ரபத்யே என்னும் பதம் கூறுதல்

மூலம் – ப்ரபத்யே என்கிறவிடத்தில் கதிவாசியான தாது கத்யர்த்தங்கள் புத்த்யர்த்தங்களாகையாலே, இங்கு அபேக்ஷித புத்திவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. புத்தியாவது – இவ்விடத்தில் "ரக்ஷிப்யதீதி விச்வாஸ:" என்கிற அத்யவஸாயம். அங்கங்களில் ஸாரமான விச்வாஸத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸபரிகரமான ஸாத்யோபாயம் இங்கே தோற்றுகிறது. எங்ஙனேயென்னில், இங்கு "ப்ர" என்கிற உபஸர்க்கம் விச்வாஸத்தினுடைய ப்ரகர்ஷ ரூபமான மஹத்தையைக் காட்டும். இவ்விச்வாஸ ப்ரகர்ஷம், ஶ்ரீமச்சப்தத்திலும் நாராயண சப்தத்திலும் உள்ள புருஷகார ஸபந்த குணாதிகளை அநுஸந்தித்தவாறே வரும். இத்தாலே தன் அபசார ப்ராசுர்யாதிகளடியாக வரும் சங்கைகளெல்லாம் கழியும்.

விளக்கம் – "கதி = செல்க, நகர்க" என்பதைக் கூறும் வினைச்சொற்கள் "அறிக" என்பதையும் உணர்த்துவதாகும்; ஆகவே "ப்ரபத்யே" என்பதில் உள்ள "பத்" என்னும் தாதுவானது "செல்க" என்னும் பொருளைத் தருவதால் அதுவே "அறிக, புத்தி"

என்பதையும் உணர்த்துவதாகிறது. இங்கு கூறப்படும் ஞானம் என்னவென்றால், அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-29) - ரக்ஷிப்யதீதி விச்வாஸ: - பகவான் நம்மைக் காப்பான் என்னும் நம்பிக்கை – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள உறுதியான ஞானம் ஆகும். ப்ரபத்தியின் அங்கங்களில் மஹாவிச்வாஸம் என்பதே மிகவும் முக்கியமானது என்பதால், இங்கு ஸாத்யோபாயமான ப்ரபத்தி என்பதே அதன் அங்கங்களுடன் கூறப்பட்டதாகிறது. எப்படி? "ப்ரபத்யே" என்பதில் உள்ள "ப்ர" என்பது பெருமையைக் கூறுவதாகும். அது எதன் பெருமையைக் காட்டுகிறது என்றால், மஹாவிச்வாஸத்தின் மிகுதியைக் காட்டுகிறது. இத்தகைய மஹாவிச்வாஸ மிகுதி என்பது எப்போது உண்டாகும் என்றால் – "ஸ்ரீ" என்னும் பதத்தால் கூறப்படும் பெரியபிராட்டியின் புருஷகாரத்தன்மை மற்றும் "நாராயண" என்னும் பதத்தால் கூறப்படும் ஸர்வேச்வரனுடன் நமக்கு உள்ள பந்தம் ஆகியவற்றை அறிந்தால் மட்டுமே ஆகும். இதனால், மிகுதியான அபசாரம் செய்வதன் காரணமாக மஹாவிச்வாஸத்தில் ஏற்படும் சந்தேகங்கள் விலகுகின்றன (அல்லது மஹாவிச்வாசத்தின் மீது உள்ள சந்தேகம் என்னும் அபசாரம் விலகும்).

மூலம் – இவ்விச்வாஸ தாடர்யம் வேணுமென்னுமிடத்தை

ராக்ஷஸாநாம் அவிஸ்ரம்பாத் ஆஞ்ஜநேயஸ்ய பந்தநே
யதா விகலிதா ஸத்ய: த்வமோகா அப்யஸ்த்ர பந்தநா
ததா பும்ஸாமவிஸ்ரம்பாத் ப்ரபத்தி: ப்ரச்யுதா பவேத்
தஸ்மாத் விஸ்ரம்ப யுக்தாநாம் முக்திம் தாஸ்யதி ஸாசிராத்

என்று சொல்லிற்று. இவ் வ்யவஸாயத்தினுடைய ப்ரபாவம், "வ்யவஸாயாத்ருதே ப்ரஹ்ம நாஸாதயதி தத்பரம்", "நிஸ்ஸம்சயேஷு ஸர்வேஷு நித்யம் வஸதி வை ஹரி: | ஸஸம்சயாந் ஹேதுபலாந் நாத்யாவஸதி மாதவ:" இத்யாதிகளிலும் ஸுப்ரஸித்தம்.

விளக்கம் – இத்தகைய உறுதியான நம்பிக்கை வேண்டும் என்பதை, ஸநத்குமார ஸம்ஹிதை - ராக்ஷஸாநாம் அவிஸ்ரம்பாத் ஆஞ்ஜநேயஸ்ய பந்தநே யதா விகலிதா ஸத்ய: த்வமோகா அப்யஸ்த்ர பந்தநா ததா பும்ஸாமவிஸ்ரம்பாத் ப்ரபத்தி: ப்ரச்யுதா பவேத் தஸ்மாத் விஸ்ரம்ப யுக்தாநாம் முக்திம் தாஸ்யதி ஸாசிராத் – அனுமன் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தால் கட்டுண்டான்; அப்போது அரக்கர்களுக்கு அந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் மீது உண்டான

நம்பிக்கை தளர்வு காரணமாக அந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் நழுவியது; இது போன்றே ப்ரபத்தியின் மீது நம்பிக்கை குறைந்தால், ப்ரபத்தி பலனற்றதாகிறது. ஆகவே ப்ரபத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்களுக்கே மோக்ஷம் கிட்டும் – என்றது. இத்தகைய உறுதியான நம்பிக்கையின் மேன்மையானது கீழே உள்ள வரிகள் மூலம் அறியலாம்:

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (334-47) - வ்யவஸாயாத்ருதே ப்ரஹ்ம நாஸாதயதி தத்பரம் – மனதில் உறுதி இல்லை என்றால், ப்ரஹ்மத்தை அடையமாட்டான்

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (359-71) - நிஸ்ஸம்சயேஷு ஸர்வேஷு நித்யம் வஸதி வை ஹரி: | ஸஸம்சயாந் ஹேதுபலாந் நாத்யாவஸதி மாதவ: - சந்தேகம் இல்லாத அனைவரிடமும் மாதவன் அவர்கள் அருகிலேயே உள்ளான். ஐயம் கொள்பவர்களை அவன் விட்டுச் செல்கிறான்

மூலம் – இம்மஹாவிச்வாஸம் உண்டானால் பின்பு விமர்ச காலத்தில் ஒருகாலும் ஸம்சயம் பிறவாது. ஆகையால் பின்பு ஒருகாலும் இவ்விஷயத்தில் ஸம்சயம் பிறவாதபடியான ப்ரதமக்ஷணத்தில் மஹாவிச்வாஸம் ப்ரபத்திக்கு அங்கம். இது மந்தமாயிருந்தாலும் விசேஷித்துக் கடாக்ஷிக்கத் தொடங்கின ஈச்வரன், சேஷபூரணம் பண்ணும். "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந" என்று சரண்யன் அருளிச்செய்தானிறே. அஞ்ஜல்யாதிகளும் அகப்பட "ந ஜாது ஹீயதே" என்னும்படியிறே இருப்பது. ஆகையால் மந்தவிச்வாஸமும் மஹாவிச்வாஸ பர்யந்தமாம்.

விளக்கம் – இத்தகைய மஹாவிச்வாஸம் உண்டான பின்னர், பகவத் குணங்களைக் குறித்து ஆராய முற்பட்டாலும், அவற்றில் ஐயம் உண்டாகாது. ஆகவே பின்னர் எப்போதும் ஐயம் தோன்றாதவிதத்தில் உள்ள உறுதியான மஹாவிச்வாஸம் என்பதே ப்ரபத்தியின்போது அங்கமாக உள்ளது என்று அறியவேண்டும். சிலருக்கு இந்த மஹாவிச்வாஸம் குறைவாக இருந்தாலும், அவனைக் கடாக்ஷிக்கத் தொடங்கும் ஸர்வேச்வரன், அவனுடைய நம்பிக்கையைப் பரிபூர்ணமாக்குகிறான். இதனை, இராமாயணம் யுத்தகாண்டத்தி (18-3) - மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந – நண்பன் போன்று (வேடம் பூண்டு) வந்தாலும், அவனை நான் கைவிடமாட்டேன் – என்று அனைவருக்கும் சரணாகதி அளிக்கும் இராமன் உரைத்தான் அல்லவோ? ஓர் அஞ்ஜலி

உள்பட உள்ளவையே போதுமானது என்பதை ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (28) - ந ஜாது ஹீயதே – அது எப்போதும் வீணாகாது – என்றது காண்க. ஆகவே ப்ரபத்தி செய்தவர்கள் விஷயத்தில் நம்பிக்கை குறைவாக இருந்தாலும் அது படிப்படியாக மஹாவிச்வாஸமாக மாறிவிடும்.

மூலம் – (ii) இப்படி உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேனென்று மஹாவிச்வாஸத்தைச் சொல்ல, “அநந்ய ஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம் | ததேகோபாயதா யாச்சா ப்ரபத்தி: சரணாகதி:”, “த்வமேவோபாய பூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: சரணாகதி: இத்யுக்தா”, “பவ சரணம்” இத்யாதி ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே உபாய ப்ரார்த்தனையும் இங்கே சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்வுபாய ப்ரார்த்தனையிலே கோப்த்ருத்வவரணம் அந்தர்கதம்; ப்ருதக்பூதமன்று.

விளக்கம் – இவ்விதம் “உன்னையே உபாயமாக ஏற்கிறேன்” என்று உறுதியான மஹாவிச்வாஸத்துடன் உரைத்த பின்னர், அவனை உபாயமாக ஏற்பது என்னும் ப்ரார்த்தனை செய்யப்பட்டதாகிறது. இது பின்வரும் ப்ரமாணங்களால் தேறுகிறது:

- அநந்ய ஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம் ததேகோபாயதா யாச்சா ப்ரபத்தி: சரணாகதி: - தனக்குத் தேவையான பலனை வேறு யாராலும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்க இயலாது என்னும்போது, மஹாவிச்வாஸத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு சாமர்த்யமாக உள்ள ஒருவனை அண்டி நின்று “நீயே எனக்கு உபாயமாக இருப்பாயாக” என்று விண்ணப்பிப்பதே சரணாகதி ஆகும்

- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-31) - த்வமேவோபாய பூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: சரணாகதி: இத்யுக்தா – “நீயே எனக்கு உபாயமாக இருத்தல் வேண்டும்” என்று ப்ரார்த்திக்கும் எண்ணமே சரணாகதி என்று கூறப்படுகிறது.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-7-33) - பவ சரணம் – நீயே எனக்கு அடைக்கலம்

இந்த விண்ணப்பத்தில் “காப்பாற்றவேண்டும்” என்னும் ப்ரார்த்தனையும் அடங்கும்; அது தனியான ப்ரார்த்தனை அல்ல.

த்வயத்தின் இரண்டு பகுதிகளாலும் ப்ரார்த்திக்கப்படுபவை

மூலம் – இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்டநிவ்ருத்தி ரூபமான பலத்தினுடைய ப்ரார்த்தனையை உத்தர கண்டத்திலே பண்ணாநிற்க, இங்கும் பலப்ரார்த்தனையைப் பண்ணினால் புநருக்தியுண்டாம்; ப்ரபத்திக்குப் பலமாக பக்திரூபோபாயத்தைப் ப்ரார்த்திக்குமாப்போலே ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு இங்கு ஸாத்யமாய்ப் ப்ரார்த்தநீயமாயிருப்பதோர் உபாயமில்லை. ஆன பின்பு இங்கும் ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறபடி என்னென்னில், பலப்ரதாநம் பண்ணுகிறவிடம் ஸர்வாதிகாரி விஷயத்திலும் பொதுவாயிருக்க, அகிஞ்சநனாய் ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணுகிறவன் பக்கல் ப்ரபத்தி வேறோர் உபாயத்துக்கு அங்கமாக நில்லாதபடி சரண்யன் தான் உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே நின்று, பலம் கொடுக்கிற அம்சம் ஏற்றமானபடியாலே அவ்வேற்றமான பரஸ்வீகாராம்சம் இங்கு ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.

விளக்கம் – விருப்பங்களை நிறைவேற்றித் தரவேண்டும், விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்கித் தரவேண்டும் என்பதான ப்ரார்த்தனைகள் த்வயத்தின் இரண்டாவது பகுதியில் செய்யப்படுவதால், இதே விண்ணப்பங்கள் முதல் பகுதியிலும் உள்ளன என்றால், கூறியது கூறல் என்னும் புநருக்தி தோஷம் உண்டாகும் அல்லவோ? ப்ரபத்தியை ஓர் அங்கமாகக் கைக்கொண்டால், அதன் பலனாக பக்தி வடிவில் உள்ள உபாயத்தை அடையவேண்டும் என்பதை ப்ரார்த்தனையாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் ப்ரபத்தியைத் தனியான (அல்லது நேரடியான) உபாயம் என்று கொண்டால், அதனைப் பெற வேறு ஓர் உபாயத்தைத் தரவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனைக்கு இடமில்லை. ஆனாலும் இங்கு ப்ரர்த்தனையைக் கூறுவது எப்படி (அதாவது த்வயத்தின் முதல் பகுதியின் மூலம் ப்ரார்த்திக்கப்படுவது என்ன)? இதற்கான விடை - த்வயத்தின் இரண்டாவது பகுதியில் உள்ள ப்ரார்த்தனை மூலம் பெறப்படும் பலன்கள் பக்தி அல்லது ப்ரபத்தி என்னும் இரண்டுவிதமான உபாயங்களைக் கைக்கொண்ட அனைத்துவிதமான அதிகாரிகளுக்கும் பொதுவாகவே உள்ளது. ஆனால் மற்ற எந்தவிதமான உபாயங்களும் இல்லாமல், தன்னுடைய ஸ்வரூபம் – பாரம் – பலன் ஆகிய அனைத்தையும் சமர்ப்பணம் செய்த ஒருவனுக்கு, ப்ரபத்தியானது வேறு ஓர் உபாயத்தின் அங்கம் அல்ல என்பதால், உபாயமாக ஸர்வேச்வரனே வந்து நின்று பலனை அளிக்கிறான்; இதனால் ப்ரபத்திக்கு

மிகுந்த ஏற்றம் உண்டாகிறது. ஆகவே த்வயத்தின் முதல் பகுதியால், ஸர்வேச்வரன் நம்மைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டும் என்பதே ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.

மூலம் – ஆனாலும் இப்படி உபாயமாய் நிற்கவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கவே அபிமத பலவிசேஷத்தை உபாயாந்தர வ்யவதாநமறத் தரவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்ததாகாதோ? ஆகையால், உத்தரகண்டத்தில் ப்ரார்த்தனை மிகுதியன்றோ என்னில், உக்தப்ரகாரத்தாலே ப்ராத்தநா விஷயத்தில் அம்சபேதம் தோற்றுகைக்காகப் பிரிய அபேக்ஷிக்கிறதாகையாலே மிகுதியில்லை. உத்தரகண்டத்தில் அபேக்ஷணீய பலவிசேஷ வ்யஞ்ஜகமான வாக்யத்தினுடைய அந்வயமாத்ரத்துக்காக ப்ரார்த்தநா பதம் அத்யாஹரித்தாலும் பலஸ்வரூப மாத்ரத்திலே தாத்பர்யமென்று பரிஹாரமாகவுமாம்.

விளக்கம் – ஆனால் ஸர்வேச்வரன் இவ்விதம் உபாயமாக இருத்தல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்வது என்பது, மற்ற எந்தவிதமான உபாயங்களும் அவசியம் இன்றி அவனே வந்து பலனை அளிக்கவேண்டும் என்னும் விண்ணப்பத்தினை ஒத்துள்ளது அல்லவோ? இவ்விதம் கொண்டால் த்வயத்தின் இரண்டாம் பகுதி கூறியது கூறல் என்றாகிவிடும் அல்லவோ? இதற்கான சமாதானம் – இவ்விதம் கொள்வதற்கில்லை; காரணம் இரண்டாம் பகுதியின் ப்ரார்த்தனையில், முதல் பகுதியின் மூலம் கூறப்படும் விண்ணப்பத்தினைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அம்சங்களே உள்ளன [அதாவது முதல் பகுதியில் உள்ள விண்ணப்பத்தில் அவனே உபாயமாக இருத்தல்வேண்டும் என்று கூறும்போது, அவன் உபாயமாக வரவேண்டும் என்பது அல்லாமல் வேறு பலனைக் குறித்து விண்ணப்பம் இல்லை. ஆனால், இரண்டாவது பகுதியில், பலனை விரும்புதல் என்னும் அம்சம் உள்ளது]. இரண்டாவது பகுதியில் பலனுக்கான ப்ரார்த்தனையைக் குறிக்கும் சொல் என்பது அந்தப் பகுதியை முழுமை அடையச் செய்வதற்காகவே உள்ளது என்றபோதிலும் - முதல் பகுதியில் அவனே உபாயமாக இருத்தல்வேண்டும் என்னும் விண்ணப்பம் உள்ளது என்றாலும், இரண்டாவது பகுதியில்தான், வேண்டும் பலன் இன்னது என்று கூறப்படுகிறது.

த்வயத்தின் இரண்டு பகுதிகளும் சேர்ந்து அளிக்கும் பொருள்

மூலம் – பூர்வோத்தர கண்டங்கள் இரண்டுக்கும் திரண்ட பொருள் நிஷ்கர்ஷிக்குமிடத்தில், அகிஞ்சநனான எனக்கு நீ உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே நின்று, பலவிசேஷத்தைத் தருகைக்காக யதோக்தமான ஆத்மரக்ஷாபரநிக்ஷேபம் பண்ணுகிறேனென்று ஒரு விசிஷ்ட ப்ரார்த்தநாந்வித பரஸமர்ப்பணமாம். இஸ்ஸமர்ப்பணமும், அத்யவஸாய சப்தார்த்தமாம். இப்படி ஸபரிகரமான பரஸமர்ப்பணமே ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரார்த்தமென்னுமிடம் ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்களாலே பலவிடத்திலும் ஸமர்த்தித்தோம். "அநேநைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் மயி நிக்ஷிபேத் | மயி நிக்ஷிப்த கர்த்தவ்ய: க்ருதக்ருத்யோ பவிஷ்யதி" என்று ப்ரபத்தி மந்த்ராந்தரத்திற் சொன்ன கர்த்தவ்ய நிக்ஷேப ப்ராதாந்யம் இங்கும் துல்யம்.

விளக்கம் – த்வயத்தின் முதற்பகுதி மற்றும் இரண்டாம் பகுதி ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்து, த்வயத்தின் பொருளை உறுதி செய்யும்போது, "நான் எந்தவிதமான உபாயமும் அற்றவன். ஆகவே நீ அந்த உபாயங்களில் இடத்தில் நின்று, எனக்கு விருப்பமான பலனை அளிப்பாயாக. இதனை வெளிப்படுத்தும்விதமாக, என்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை, நான் உன்னிடம் சமர்ப்பணம் செய்கிறேன்", என்று கூறுதலே ஆகும். ஆகவே த்வயம் என்பது நம்மைக் காக்கும் பொறுப்பை அவனிடம் ஒப்படைத்தல் என்பதுடன் கூடிய ஒரு சிறப்பான ப்ரார்த்தனை ஆகும். இத்தகைய சமர்ப்பணம் என்பதும், "ப்ரபத்யே" என்பதான உறுதிமொழியின் பொருளாகும். இவ்விதம் அனைத்து அங்கங்களுடன் கூடியதான சமர்ப்பணம் என்பதே ப்ரபத்தி ஆகும் என்று பல ப்ரமாணங்களாலும், பழக்க வழக்கங்களாலும் நாம் பலமுறை நிரூபித்துள்ளோம். ஸாத்யகி தந்த்ரத்தில் - அநேநைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் மயி நிக்ஷிபேத் மயி நிக்ஷிப்த கர்த்தவ்ய: க்ருதக்ருத்யோ பவிஷ்யதி – இந்த மந்த்ரம் கொண்டு ஒருவன் தனது ஆத்மாவை என்னிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்; இப்படிச் செய்யவேண்டியதை என்னிடம் செய்தவன், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன் ஆகிறான் – என்னும்படி, ப்ரபத்திக்காகச் சொல்லப்படும் மந்த்ரங்களில் கூறப்படும் பரஸமர்ப்பணமே த்வயத்திலும் உள்ளது.

email : sridharan_book@yahoo.com

ப்ரபத்யே என்பதன் தன்மை விகுதியினுடைய பொருள்

மூலம் – மோக்ஷப்ரதமான ஸித்தோபாயத்துக்கு முமுக்ஷுவின் பக்கலிலே உள்ளதொரு சாஸ்த்ரீயமான ஸாத்ய வ்யாஜம் வசீகரணமென்னுமிடம் தன்னைக் கர்த்தாவாகக் காட்டுகிற உத்தமனாலே ஸித்தம்.

விளக்கம் – சேதநனை ப்ரபத்தியில் கர்த்தாவாகக் காண்பிக்கின்றதான "ப்ரபத்யே" என்பதில் உள்ள முதலாம் நபர் ஒருமை (நான்) என்பது, மோக்ஷத்தை பலனாக அளிக்கவல்ல ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனை வசப்படுத்தும் உபாயமாக உள்ளது; இது சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதான பல வழிகளில் ஒன்று (பக்தி, ப்ரபத்தி போன்றவை) என்றாகிறது.

மூலம் – இதில் ஒளசித்யத்தாலே "புகலொன்றில்லா அடியேன்", "அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலயோ அகிஞ்சநோ அகதி", "ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி ந சாத்மவேதீ" இத்யாதிகளிற்படியே அதிகாரி விசேஷமும், கார்ப்பண்யமாகிற பரிகரமும் ஸூசிதம். இது கத்யத்தில் "அநந்யசரண:" என்கிற பதத்திலும், சிறு கத்யத்தில் "ஸ்வாத்ம நித்ய நியாம்ய" என்கிற சூர்ணிகையிலும், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் "தத் ப்ராப்தயே ச தத்பாதாம்புஜ த்வய ப்ரபத்தேரந்யந்ந மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந:" என்கிற சூர்ணிகையிலும் ப்ரபஞ்சிதமாயிற்று. அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானாரும்,

> ஸ்வாபீஷ்டே பரஸம்பந்தே ஸ்வாசக்தத்யா ஹீநஸாதந:
> தத் ப்ராப்த்யுபாயம் க்ருத்வா விச்வாஸ பூர்வகம்

என்று அருளிச்செய்தார். இப்படி அகிஞ்சநாதிகாரமாய், பர ஸமர்ப்பண ரூபமான உபாயத்தைச் சொல்லுகையாலே, துஷ்கர கர்மாந்தர நைரபேக்ஷ்யம் அர்த்த ஸித்தம். இப்படி சரண சப்தாந்விதமான "ப்ரபத்யே" என்கிற பதத்திலே, "ரக்ஷிஷ்யதீதி விச்வாஸோ கோப்த்ருத்வ வரணம் ததா | ஆத்மநிக்ஷேப கார்ப்பண்யே" என்று நிர்திஷ்டமான நாலும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் – த்வயத்தின் முதற்பகுதியில், இதற்கான அதிகாரி இன்னவர் என்பதும், ப்ரபத்தியின் ஒரு அங்கமான "எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லாமல் இருத்தல் (கார்ப்பண்யம்)" என்பதும் கீழே உள்ள வரிகளில் கூறுவது போன்று, வெளிப்படுகிறது:

- திருவாய்மொழி (6-10-10) - புகலொன்றில்லா அடியேன்

- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-30) - அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலயோ அகிஞ்சநோ அகதி – நான் அபராதங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் சக்தி அற்றவனாகவும், உன்னை அல்லாமல் அடையவேண்டிய வஸ்து வேறு இல்லாமலும் உள்ளேன்

- ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) - ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி ந சாத்மவேதீ – நான் கர்மயோகம், ஜ்ஞாந யோகம், பதியோகம் போன்ற தர்மங்களை இயற்றியவன் அல்லன்

இது சரணாகதி கத்யத்தில் - அநந்யசரண: - வேறு சரண் அற்ற – என்பதன் மூலமும்; சிறு கத்யமான ஸ்ரீரங்க கத்யத்தில் - ஸ்வாத்ம நித்ய நியாம்ய – என்னுடைய ஆத்மாவானது உன்னுடைய கட்டளைக்கு உட்பட்டது – என்னும் சூர்ணை மூலமும்; ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் - தத் ப்ராப்தயே ச தத்பாதாம்புஜ த்வய ப்ரபத்தேரந்யந்த மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந: - ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கு அவனுடைய இரண்டு திருவடித் தாமரைகளில் ப்ரபத்தி செய்வது அல்லாமல் மற்ற எந்தவிதமான உபாயமும், ஆயிரம் கோடி கல்பங்கள் கழிந்தாலும் எனக்கு இல்லை என்று எண்ணும் நான் – என்னும் சூர்ணை மூலமும் வெளிப்பட்டது. இதனை ஸ்வாமி அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார், ஸ்வாபீஷ்டே பரஸம்பந்தே ஸ்வாசக்தத்யா ஹீநஸாதந: தத் ப்ராப்த்யுபாயம் க்ருத்வா விச்வாஸ பூர்வகம் – தான் விரும்புவதான மோக்ஷம் என்னும் பகவத் அனுபவத்திற்குத் தேவையான மற்ற எந்தவிதமான உபாயத்தையும் கைக்கொள்ளச் சக்தி அற்றவனாக, மஹாவிச்வாஸத்துடன் பகவானுடைய திருவடிகளை மட்டுமே உபாயமாகக் கொண்டு – என்று அருளிச்செய்தார். இவ்விதம் ப்ரபத்தி என்பது, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் சக்தி ஏதும் தன்னிடம் இல்லை என்றும், தன்னைக் காப்பாற்றும் பாரத்தை அவனிடம் ஒப்படைத்தல் என்றும் உள்ள உபாயத்தைக் கூறுவதால், இதனைக் கைக்கொள்ளும் அதிகாரி ஒருவன் தன்னால்

இயற்றுவதற்குக் கடினமான எதனையும் கைக்கொள்ளவேண்டாம் என்பது தெளிவாகிறது. ஆக, “சரணம்” என்பதுடன் சேர்ந்ததான “ப்ரபத்யே” என்னும் சொல்லில், அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-28) - ரக்ஷிஷ்யதீதி விச்வாஸோ கோப்த்ருத்வ வரணம் ததா | ஆத்மநிக்ஷேப கார்ப்பண்யே – அவனுக்கு ஏற்ற முறையில் உள்ளேன் என்னும் எண்ணம், அவனுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை விடுதல், அவன் ரக்ஷிப்பான் என்னும் நம்பிக்கை, அவன் நம்மைக் காக்கவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனை, தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சமர்ப்பணம் செய்தல், கார்ப்பண்யம் – என்பதான அங்கங்கள் கூறப்பட்டது.

த்வயத்தில் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் மற்றும் ப்ராதிகூல வர்ஜநம் ஆகியவற்றைக் கூறுதல்

மூலம் –

சராசராணி பூதாநி ஸர்வாணி பகவத் வபு:
அதஸ்ததாநுகூல்யம் மே கார்யமித்யேவ நிச்சய:

ஸ்வஸ்ய ஸ்வாமிநி வ்ருத்திர்யா ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்

இத்யாதி ப்ரமாணங்களின்படியே, ஸ்வாமித்வாதி நிபந்தநங்களைச் சொல்லுகிற ஸவிசேஷணமான நாராயண சப்தத்திலே, ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநமும் ஸூசிதமென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம். இப்பரிகரங்களும், உபாயார்த்தமாக ஸக்ருத் கர்த்தவ்யங்களென்னுமிடம் அதிகாராந்தரத்திலே சொன்னோம்.

விளக்கம் – அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (52-23) - சராசராணி பூதாநி ஸர்வாணி பகவத் வபு: அதஸ்ததாநுகூல்யம் மே கார்யமித்யேவ நிச்சய: - அசையும் மற்றும் அசையாத பொருள்கள் அனைத்தும் பகவானின் சரீரம் ஆகும்; ஆகவே அவைகளுக்கு நன்மையை மட்டுமே செய்தல் வேண்டும் – என்றும், அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (52-21) - ஸ்வஸ்ய ஸ்வாமிநி வ்ருத்திர்யா ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் – தான் தன்னுடைய எஜமானனுக்கு விரோதமானவற்றைச் செய்யாமல் இருப்பது ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநம் – என்றும் உள்ள

ப்ரமாணங்களுக்கு ஏற்ப, அவனே எஜமானன் போன்றவற்றைக் கூறும் நாராயண என்னும் பதம் மூலம், அவனுக்கு ஏற்றவற்றைச் செய்தல் (ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம்), விருப்பம் அல்லாதவற்றைச் செய்யாமல் இருத்தல் (ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநம்) ஆகிய இரண்டும் மறைமுகமாக உணர்த்தப்படுகிறது என்பதை முன்பே கூறினோம். ப்ரபத்தியின் இரண்டு அங்கங்களாக உள்ள இந்த இரண்டையும் உபாயமாக ஒருமுறை மட்டுமே எண்ணப்படவேண்டும் என்பதையும் பரிகரவிபாக அதிகாரத்தில் கூறினோம்.

"ப்ரபத்யே" என்பது நிகழ்கால வினையாகக் கூறப்படுதல்

மூலம் – இக் க்ரியா பதத்தில், வர்த்தமாந வ்யபதேசம் பர்ஹிர்வநாதி மந்த்ரங்களிற்போலே அநுஷ்டாந காலாபிப்ராயம். இங்ஙனன்றிக்கே இவ் வர்த்தமாந வ்யபதேசம் வர்த்தமாந தேஹாவதியாகப் ப்ரயத்த்யநுஷ்டாந கர்த்தவ்யதையை விவக்ஷிக்கிறதென்றும், பலம் வருமளவும் ப்ரபத்தி பரிகரமான விச்வாஸாநுவ்ருத்தியை விவக்ஷிக்கிறதென்றும், ப்ரபத்தி காலத்தில் தான் ஸங்கல்பித்தபடியே ஆநுகூல்யாதிகள் ப்ரபத்தி பரிகரமாகவே மேல் அநுவர்த்திக்க வேண்டும்படியைக் காட்டுகிறதென்றும் சொல்லும் பக்ஷங்கள், இவ்வுபாயம் ஸபரிகரமாக ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமென்று காட்டுகிற ப்ரமாணங்களோடே விரோதிக்கும். த்வராதிசயத்தாலும் போகரூபதையாலும் வரும் ஆவ்ருத்திக்கும், பூர்வகண்டத்திற் சொன்னபடியே அநுஷ்டிதமான உபாய சரீரத்தில் ப்ரவேசமில்லை. ஆகையால் இவ்வுபாய வாக்யத்தில் வர்த்தமாந வ்யபதேசம், "த்வயமர்த்தாநு ஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா" என்கிற ராகப்ராப்த போகரூபாநு வ்ருத்தியை விவக்ஷிக்கிறதுமன்று.

விளக்கம் – "ப்ரபத்யே" என்னும் வினைச்சொல்லில் உள்ள நிகழ்கால வினையானது, யாகங்களில் தர்ப்பப்புல்லை அறுக்கும்போது கூறப்படுவதான ""பர்ஹிர்தேவஸதநம் தாமி" என்னும் மந்த்ரம் போன்று, அந்தச் செயலைச் செய்யும் காலத்தைக் குறிப்பதாகும் (அதாவது ப்ரபத்தியைச் செய்யும் நேரம்). "ப்ரபத்யே" என்பதில் உள்ள நிகழ்கால வினைக்கு இவ்விதம் பொருள் கொள்ளாமல் சிலர் :

- இந்தச் சரீரம் உள்ளவரை ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்பதையே நிகழ்கால வினை குறிக்கிறது

- பலன் கிட்டும்வரை ப்ரபத்தியின் அங்கமான மஹாவிச்வாஸத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்பதையே நிகழ்கால வினை குறிக்கிறது

- ப்ரபத்தி நேரத்தில் ஸங்கல்பித்துக் கொண்ட ஆநுகூல்யம் போன்றவை, ப்ரபத்தியின் அங்கமாகத் தொடர்ந்தபடியே இருத்தல் வேண்டும் என்பதையே நிகழ்கால வினை குறிக்கிறது

என்று இப்படியாகப் பலவிதமாகக் கூறுவர். ஆனால் இவை அனைத்தும், "ப்ரபத்தியானது அதன் அங்கங்களுடன் ஒரு பலனைக் குறித்து, ஒரேமுறை மட்டுமே கைக்கொள்ளபட வேண்டும்" என்பதைக் கூறுகின்ற ப்ரமாணங்களுடன் முரண்படுகின்றன. ப்ரபந்நன் ஒருவன் விரைவாகப் பலனை அடையவேண்டும் என்றும், அந்தப் பலனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்றும் எண்ணி, இவ்விதம் ப்ரபத்தியைத் தொடர்ந்தபடி இருத்தல் என்பது, முன்பு கூறப்பட்டது போன்று உபாயமாகக் கைக்கொள்ளும் பிரிவில் சேராது. மேலும் இவ்விதமாக மற்ற பலனுக்காகச் (அதாவது மோக்ஷத்தை உடனே பெறவேண்டும் என்னும் பலன்) செய்வதாலும், எம்பெருமானார் கத்யத்தில் - த்வயமர்த்தாநு ஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா – த்வயத்தை அதன் பொருளுடன் உணர்ந்து கூறியபடி – என்று கூறியபடியே எப்போதும் செய்தபடி உள்ள த்வய மந்த்ர சிந்தனை என்பது மற்ற பலனைக் கருதாமல் உள்ளதாலும், மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகக் கைக்கொள்ளபடும் ப்ரபத்தியில், இவர்கள் கூறும் ப்ரபத்தி சேராது.

த்வயத்தின் முற்பகுதியில் உள்ள விஷயங்கள்

மூலம் – இப்படி ஸர்வசரண்யத்வமும், சரணாகதி ஸ்வரூபமும், இதின் பரிகரங்களும், அதிகாரி விசேஷமும் பூர்வகண்டத்திலே ப்ரகாசிதமாயிற்று. இத்தாலே அநந்யோபாயத்வமும் ஸித்தித்தது.

விளக்கம் – ஆக த்வயத்தின் முற்பகுதியானது, அனைவருக்கும் புகலிடமாக ஸர்வேச்வரன் உள்ள தன்மை, சரணாகதியின் தன்மை, அதன் அங்கங்கள், இதனைக் கைக்கொள்ளும் ஒருவனுடைய தன்மைகள் போன்ற பலவற்றையும் கூறியது. இதன் மூலம், ஜீவாத்மாவுக்கு வேறு உபாயம் ஏதும் இல்லை என்பதும் வெளிப்பட்டது.

த்வயத்தின் பிற்பகுதியின் விளக்கம்

மூலம் – இப்படித் தோற்றின சரணாகதி, “தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததா அஸுகம்” இத்யாதிகளிற்படியே ஸகல பல ஸாதநமாகையாலும், “ததந்ய: கோ மஹோதார:” என்கிறபடியே பரமோதாரனான சரண்யன் அர்த்திதார்த்த பரிதாந தீக்ஷிதனாய் “கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்” என்னும்படி நிற்கையாலும், இங்கு என்ன பலத்துக்காகப் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறதென்கிற அபேக்ஷையிலே மஹோதாரனான சரண்யனுக்கும், ஸர்வோத்க்ருஷ்ட விஷயமான இவ்வசீகரண விசேஷத்துக்கும், சேஷதைகரஸனான தன் ஸ்வரூபத்துக்கும் அநுரூபமான பலவிசேஷத்தை உதரகண்டம் “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும் ஈதே” என்கிறபடியே ஸமஸ்த விரோதி நிவ்ருத்தி பர்யந்தமாகப் ப்ரார்த்திக்கிறது. இத்தாலே அநந்ய ப்ரயோஜநத்வமும் ஸித்திக்கிறது.

விளக்கம் – இப்படியாக (த்வயத்தின் முதல் பகுதியில்) கூறப்பட்ட சரணாகதி, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-73) - தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததா அஸுகம் – எதுவரை அனைத்து பாபங்களையும் விலக்கவல்ல உன்னிடம் ப்ரபத்தி செய்யவில்லையோ, அதுவரை மட்டுமே ஒருவனுக்குத் தான் இழந்த செல்வத்தை மீண்டும் அடையவேண்டும் என்பதான கவலை (நீடிக்கும்) – போன்ற வரிகளில் கூறப்பட்டபடி, அனைத்துவிதமான பயனையும் அளிக்கவல்லதாகும். மேலும், இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (31-114) - ததந்ய: கோ மஹோதார: - தாராளமாக அளிப்பதில் அவனைத் தவிர வேறு யார் உள்ளனர் – என்று கூறப்படும் வாக்கியங்களுக்கு ஏற்ப, பெருங்கொடையாளனாக அனைத்து உயிர்களும் சரணம் புகுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள ஸர்வேச்வரன், தன்னிடம் கேட்டவற்றை அளித்தல் என்னும் உறுதியுடன், திருவாய்மொழி (3-9-5) - கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் – அவனிடமிருந்து எதனைப் பெற்றாலும்

அவனிடம் குறைவதில்லை, நாம் வேண்டிய அனைத்தையும் அளிப்பான் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ளான். ஆக எந்தப் பலனை எதிர்பார்த்து ப்ரபத்தி செய்வது என்னும் கேள்வி எழுகிறது (இதற்கான விடை த்வயத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் உள்ளது). இத்தகைய பலன் என்பது - அனைத்தையும் அளிக்கவல்ல கொடையாளனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கும், அனைவரிலும் மேம்பட்ட எம்பெருமானைக் குறித்துச் செய்யப்படும் ப்ரபத்திக்கும், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தலையே தனக்கு இன்பமாகக் கொள்ளும் சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கும் – ஏற்றதாக இருத்தல் வேண்டும். ஆக, திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும் ஈதே – என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் அளிக்கவேண்டும் என்பதும், அந்தக் கைங்கர்யங்களுக்குத் தடையாக வரக்கூடிய அனைத்தையும் நீக்கவேண்டும் என்பதுமே த்வயத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் மற்ற எதனிலும் இலக்கு வைத்தல் கூடாது என்பதும் வெளிப்படுகிறது.

த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள “நாராயண” என்பதன் பொருள்

மூலம் – இவ்விடத்திலே ஸவிசேஷணமான நாராயண சப்தம், ப்ராப்யதைக்கு அநுரூபமான ஸ்வாமித்வாதிகளும் அநந்த குண விபூதி விசிஷ்டனான ஸ்வாமியினுடைய ஸர்வ ப்ரகார நிரதிசய போக்யதையுமாகிற ஆகாரங்களை யதா ப்ரமாணம் ப்ராதந்யேந காட்டுகிறது.

விளக்கம் – இரண்டாம் வரியில் உள்ள “நாராயண” என்னும் பதம் (”ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” என்பதில் உள்ள பதம்) - ஸர்வேச்வரன் அனுபவிக்கப்படும் பலனாக இருப்பதற்குத் தேவையான எஜமானத்தன்மை போன்றவற்றையும், எல்லையற்ற குணங்கள் – விபூதிகள் போன்றவை நிறைந்த ஸர்வேச்வரன் அனைத்துவிதங்களிலும் இன்பம் அளிப்பவனாக இருத்தல் போன்றவற்றையும் தகுந்த ப்ரமாணங்களை முன்னிட்டு உணர்த்துகிறது.

த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள “ஸ்ரீமத்” என்பதன் பொருள்

மூலம் – இப்படி உபயவிபூதி விசிஷ்டம் ப்ராப்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஆத்ம ஹவிருத்தேச்ய ரூபமாய், சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்திகளுமாய், அதடியாக வருகிற கைங்கர்யத்துக்கும் இலக்காய்க் கொண்டு, ப்ரதாந ப்ராப்யருமாயிருப்பார் இவ் விசிஷ்ட தம்பதிகள் என்று தோற்றுகைக்காக இங்கு ஸ்ரீமச்சப்தம். இவ்வர்த்தம், “வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்தம் ஜகத்பதி:”, “தயா ஸஹாஸீநம் அநந்த போகிநி”, “ஆத்மாநுரூபயா ஸ்ரீயா ஸஹாஸீநம்”, “ஒண்தொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப”, “கோலத் திருமாமகளோடு உன்னை” இத்யாதிகளிலும் விலக்ஷிதம்.

விளக்கம் – நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகியவற்றினைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனைக் குறிப்பிட்டால் மட்டுமே போதுமானது என்றாலும், “ஸ்ரீமத்” என்பதும் த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ளது. இது ஏனென்றால் – சேதநன் அளிக்கின்ற ஆத்மா என்னும் அவிர்பாகத்தை ஏற்பவர்களாகவும், சேதநனுடைய அடிமைத்தனத்திற்கு ஏற்ற எஜமானர்களாகவும், அதன் மூலம் உண்டாகின்ற கைங்கர்யத்திற்கு இலக்காக உள்ளவர்களாகவும் இருந்தபடி, சேதநனால் முக்கியமான பலனாக அடையப்படுபவர்கள் இந்தத் திவ்யதம்பதிகள் என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் காணலாம்:

- லைங்க புராணம் - வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்தம் ஜகத்பதி: - ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் உயர்ந்த லோகத்தில், அனைத்து லோகங்களுக்கும் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன், தனது பத்தினியுடன் உள்ளான்

- ஸ்தோத்ரரத்னம் (39) - தயா ஸஹாஸீநம் அநந்த போகிநி – ஆதிசேஷன் மீது பிராட்டியுடன் எழுந்தருளியுள்ள

- ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் (சூர்ணை 4) - ஆத்மாநுரூபயா ஸ்ரீயா ஸஹாஸீநம் – தனக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள பிராட்டியுடன் உள்ள

- திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்தொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப
- திருவாய்மொழி (6-9-3) - கோலத் திருமாமகளோடு உன்னை
- த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள "ஸ்ரீ" என்பதன் முக்கிய பொருள்

மூலம் – இங்குற்ற ஸ்ரீ சப்தம்,

ச்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் ஸ்ரீணாதி ச குணைர்ஜகத்
ஸ்ரீயதே ச அகிலைர் நித்யம் ச்ரயதே ச பரம் பதம்

ச்ரயந்தீம் ஸ்ரீயமாணாம் ச ச்ருணதீம் ச்ருண்வதீமபி

இத்யாதிகளிற்படியே, அநேகார்த்தங்கள் உண்டேயாகிலும், "ஸ்ரீஞ்ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவிலே ஸேவ்யத்வாதிகளைச் சொல்லிக் கொண்டு கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வபரம்.

விளக்கம் – த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள "ஸ்ரீ" என்னும் பதம் :

- ச்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் ஸ்ரீணாதி ச குணைர்ஜகத் ஸ்ரீயதே ச அகிலைர் நித்யம் ச்ரயதே ச பரம் பதம் – மஹாலக்ஷ்மி அனைத்து தோஷங்களையும் விலக்குகிறாள், இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்கு நல்ல குணத்தை அளிக்கிறாள், அனைவராலும் எப்போதும் அடையப்படுகிறாள், தானும் ஸர்வேச்வரனை அடைகிறாள்

- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (21-8) - ச்ரயந்தீம் ஸ்ரீயமாணாம் ச ச்ருணதீம் ச்ருண்வதீமபி – தான் ஸர்வேச்வரனை அடைபவளாகவும், மற்றவர்களால் தான் அடையப்படுபவளாகவும், அவர்களுடைய குறைகளைக் கேட்பவளாகவும்

என்பதான வரிகளில் கூறப்படுவதற்கு ஏற்ப பலவிதமான அர்த்தங்களை அளிப்பதாக உள்ளது என்றாலும், இங்கு அந்தப் பதம் "ஸேவிக்கப்படுபவள்" என்னும் பொருளைய்யே

அடைகிறது; ஆக அந்தப் பதம், "கைங்கர்யங்களைப் பெறுகிறாள்" என்னும் பொருளை அளிப்பதாகும்.

த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள "நாராயண" என்பதன் பயன்

மூலம் – "ஸ்ரீமதே" என்கிற சப்தந்தன்னாலே விசிஷ்டமான ப்ரதிஸம்பந்தி தோற்றிற்றே யாகிலும், ஸர்வவித கைங்கர்யத்துக்கும் ப்ரயோஜநமான ப்ரீதி விசேஷத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஸம்பந்த குண விபூத்யாதி பரிபூர்ணாநுபவ ஸித்திக்காக இங்கு நாராயண சப்தம், ப்ரயுக்தமாகிறது.

விளக்கம் - த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள "ஸ்ரீமதே" என்னும் பதம் மூலமே பிராட்டியுடன் சேர்ந்த நாராயணனும் கூறப்பட்டாலும் - அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும்; அதன் மூலம் பகவானுடனான ஸம்பந்தம், அவனுடைய குணம் மற்றும் விபூதிகள் போன்றவற்றால் உண்டாகவல்ல ப்ரீதியுடன் கூடிய முழுமையான அனுபவத்தையும் அளிக்கவல்லது பகவத் அனுபவமே ஆகும். இந்த ஸம்பந்தத்தையும், அனுபவத்தையும் உணர்த்தவே "நாராயண" என்னும் பதம் தனியாகவும் கூறப்படுகிறது.

"ஆய" என்னும் நான்காம் வேற்றுமை உருபின் பொருள்

மூலம் – இங்கு சதுர்த்தீ தாதர்த்ய முகத்தாலே கைங்கர்யத்தைக் கணிசிக்கிறது. தாதர்த்யம் மாத்ரம் நித்யமாகையாலே, "தச்சேஷத்வா நுஸந்தாநபூர்வ தச்சேஷ வ்ருத்திக:", "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" இத்யாதிகளிற்படியே இங்கு பரிபூர்ணாநுபவ பூர்வகமான கைங்கர்யம் ப்ரார்த்தநீயம். சரணாகதனாம்போது சரண்யனை அபிமத ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறானாகையாலே இங்கே "பவேயம்" என்று ஒரு பதம் அத்யாஹார்யம். இப்படிப் ப்ராதாந்யத்தாலே முற்பட இஷ்ட ப்ராப்தியை அபேக்ஷித்து இதுக்காக அநந்தரம் நமஸ்ஸாலே ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் ப்ரார்த்திக்கிறது.

அப்ராப்தித: பரிஹரந் ஸ்வபரை: ஸ்வரக்ஷாம்
தாதர்த்யதீ பரிஹ்ருத ஸ்வபரார்த்தபாவ:
அந்யோபபோக விரஹாதநக: ப்ரபந்நோ
புங்க்தே ஸ்வபோகமகிலம் பதிபோக சேஷம்

விளக்கம் – “நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமையானது, சேதநன் ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தலை (அல்லது அடிமையாக இருத்தலை) உணர்த்துவதாகும். ஆனால், இத்தகைய அடிமைத்தனம் என்பது சேதநனுக்கு எப்போதும் உள்ளதால், அதனைப் ப்ரார்த்திக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆகவே, பராசர பட்டரின் நித்யத்தில் - தச்சேஷத்வா நுஸந்தாநபூர்வ தச்சேஷ வ்ருத்திக: - அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்று எண்ணியபடி, அவனுக்கு ஏற்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்வேன் – என்றும், இராமாயணம் (2-31-29) – அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி – அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அடிமைத்தனம் மூலம் வரக்கூடிய பரிபூர்ணமான பகவத் அனுபவத்தை முன்னிட்டு உண்டாவதான கைங்கர்யமே இங்கு விண்ணப்பிக்கப்படுகிறது. சரணாகதி செய்யும்போது சரணம் அடைகின்ற சேதநன் ஒருவன், சரணம் அடையத்தக்க பகவானிடம் தன்னுடைய விருப்பத்தை ப்ரார்த்திப்பதால், இங்கு “பவேயம் = நான் ஆவேனாக” என்னும் வினைமுற்றை வரவழைத்துக் கொள்ளவேண்டும் (அதாவது – ஸ்ரீமதே நாராயணாய பவேயம் = நான் நாராயணனுக்காக ஆவேனாக). ஆக முதலில் நமக்கு விருப்பமான “ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல்” என்பது ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு, அதனைத் தொடர்ந்து “நம:” என்பதன் மூலம் நமக்கு விருப்பம் அல்லாதவை அனைத்தும் நீங்குதல் என்பது ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது. **மேலே உள்ள ச்லோகத்தின் பொருள்** – ப்ரபந்நன் ஒருவன் தன்னைக் காப்பாற்றுதல் என்னும் செயல் தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உரிமை இல்லாத செயல் என்பதால் அவற்றை நீக்கிக் கொண்டவனாகவும், தான் “ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவன்” என்னும் எண்ணம் காரணமாக தான் தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அடிமை என்னும் எண்ணத்தை நீக்கிக் கொண்டவனாகவும், மற்ற எதனைக் குறித்தும் எண்ணாமல் உள்ளதால் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாதவனாகவும், தனக்கு வரக்கூடிய இன்பங்கள் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனுடைய இன்பத்துக்கு அடங்கியதாக எண்ணிபடியும் அனுபவிக்கிறான் – என்பதாகும்.

"நம:" என்பதன் பொருள்

மூலம் – இந்நமஸ்ஸுக்கும் க்ரியாபதம் அத்யாஹரித்துக் கொள்ளவேணும்; "ந மம ஸ்யாம்" என்றது "எனக்காவேனல்லேன்" என்றபடி. "ந மம கிஞ்சித் ஸ்யாத்" என்று ஸர்வவிஷய மமகார நிவ்ருத்தி முகத்தாலே ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தியைப் ப்ரார்த்திக்கிறதாகவுமாம். திருமந்த்ரத்தில் இஷ்ட ப்ராப்தி அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி சொன்ன சோத்ய பரிஹாரங்கள் இங்கும் அநுஸந்தித்துக் கொள்வது.

விளக்கம் – இந்த "நம:" என்னும் சொல்லின் பின்னால் ஒரு வினைமுற்றை வரவழைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதாவது "ந மம ஸ்யாம் = நான் எனக்காக வாழ்பவன் அல்லன்" என்று பொருள் தரும்படியாக "ஸ்யாம்" என்னும் வினைமுற்றைச் சேர்த்தல் வேண்டும். அல்லது "ந மம கிஞ்சித் ஸ்யாத் = என்னுடையது என்பதாக எந்த ஒரு பொருளும் இருத்தல் வேண்டாம்" என்று [இங்கு "ஸ்யாத், கிஞ்சித்" என்னும் இரண்டு சொற்கள் சேர்க்கப்பட்டன] படித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்; இதனால் அனைத்து பொருள்களிலும் "இவை என்னுடையது" என்னும் மமகாரம் நீங்குதல் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு, நமக்கு விருப்பம் அல்லாத அனைத்தும் நீங்குதலுக்கான ப்ரார்த்தனை செய்யப்படுகிறது என்றும் கொள்ளலாம். திருமந்த்ரந்தின் மூலம் நமக்கு விருப்பமானவை வந்து சேர்தல் மற்றும் விருப்பம் அல்லாதவை விலகுதல் குறித்த உண்டான சந்தேகங்களும் அவற்றுக்கான சமாதானங்களும், கடந்த அத்யாயத்தில் கூறப்பட்டன; அவற்றையே இங்கும் கொள்ளலாம்.

மூலம் - இந் நம: சப்தத்தாலே அவித்யா கர்ம தது்பய வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தாதி ரூபங்களான ஸர்வவிரோதிகளையும் கழியா நிற்கச் செய்தேயும், இதுக்கு நிர்வசநம் பண்ணுகிற ச்ருதியின்படியே பரிபூர்ண கைங்கர்ய ரூப பல தசையில் பலாந்தராநுபவ ந்யாயத்தாலே, சங்கிதமான ஸ்வாதீந ஸ்வார்த்த கர்த்ருத்வம் ஸ்வாதீந ஸ்வார்த்த போக்த்ருத்வமாகிற களைகளைக் கழிக்கையிலே இங்கு ப்ரதாந தாத்பர்யமென்று அநுஸந்திப்பார்கள். இத்தால், பலாந்தராநுபவ தசையிலுண்டாம் ஸ்வாதீந ஸ்வார்த்த கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ ப்ரமங்கள், முக்த தசையில் கைங்கர்யத்தில் இல்லாதபடி கண்டு அக்கட்டளையிலே ப்ரார்த்திக்கிறானென்றதாயிற்று.

விளக்கம் – இந்த உலகுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பு காரணமாக, உலக விஷயங்கள் மீது உள்ள பூர்வ வாசனைகள், அவற்றின் மீது உள்ள ஆசைகள் போன்றவை காரணமாக அவித்யை (அறியாமை) மற்றும் கர்மங்கள் தொடர்ந்தபடி உள்ளன; "நம:" என்பதன் மூலம், இப்படிப்பட்ட அவித்யை மற்றும் கர்மங்கள் நீங்கவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனை செய்யப்படுகிறது என்றாலும், சில பூர்வாசார்யர்கள் கருதுவது என்னவென்றால் – மோக்ஷம் பெற்ற பின்னர் உண்டாகின்ற பகவத் கைங்கர்ய விஷயத்தில், "நான் செய்கிறேன், இவற்றை நான் எனக்காகச் செய்கிறேன், நான் அனுபவிக்கிறேன், நான் எனக்காக மட்டுமே அனுபவிக்கிறேன்" என்பதான எண்ணங்கள் உண்டாகுமோ என்ற சந்தேகம் ஏற்படலாம்; ஆனால், "மற்ற பலன்களாக உள்ள செல்வம், ஸ்வர்க்கம் போன்றவற்றை அனுபவிக்கும்போது ஒருவனுக்கு உண்டாகின்ற 'நான் தக்க உபாயங்களைச் செய்து இவற்றை அனுபவிக்கிறேன்' போன்ற எண்ணங்கள், மோக்ஷம் என்னும் பலனை அனுபவிக்கும்போது ஏற்படாது" என்பதான பலாந்தர அனுபவ ந்யாயம் போன்று, இந்த தோஷங்கள் மோக்ஷ நிலையில் பகவத் கைங்கர்ய விஷயத்தில் உண்டாகாமல் கழிப்பதே "நம:" என்பதன் முக்கியமான ப்ரார்த்தனை – என்பதாகும். ஆகவே இந்த உலகில் உள்ள செல்வம் முதலானவற்றை அனுபவிக்கும்போது உண்டாகின்ற "விஷயத்தில், "நான் செய்கிறேன், இவற்றை நான் எனக்காகச் செய்கிறேன், நான் அனுபவிக்கிறேன், நான் எனக்காக மட்டுமே அனுபவிக்கிறேன்" என்பதான மயக்கங்கள், மோக்ஷ நிலையில் உண்டாகின்ற பகவத் கைங்கர்யத்தின்போது இல்லாதைக் கண்டு, அது போன்றே விண்ணப்பிக்கிறான் என்றாயிற்று.

"நம:" என்பதற்கு அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானாருடைய விளக்கம்

மூலம் – பரமாத்மநி நாராயணாம் ஸர்வபார ஸமர்ப்பணாத்
ஸம்ஜாதம் நைரபேக்ஷ்யம் து நம இத்யுச்யதே புதை:

என்று இங்குற்ற நமஸ்ஸை அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் வ்யாக்யானம் பண்ணினார். இந்த ச்லோகத்திற் சொன்ன நைரபேக்ஷ்யம் ஸ்வரக்ஷணத்தில் நிர்பரத்வம். இந்த நிர்பரத்வத்தாலே பரஸமர்ப்பணம் ஸூசிதமாதல், ஸ்வநிர்பரத்வ பர்யந்தமான பரஸமர்ப்பணம் இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதமாதல் ஆகக்கடவது. ஹவி: ஸமர்ப்பணத்தில்

"இதமிந்த்ராய ந மம" என்னுமாப்போலே "அஹம் ஸ்ரீமதே நாராயணாய" என்று இங்கு பரகர்பமாக ஸமர்ப்பித்து, "ந மம" என்று தன்னுடன் துவக்கறுக்கிறதென்றால், இஸ்ஸமர்ப்பண யோஜனைக்கு ஸ்வரஸம். இந்த யோஜனையில், பூர்வகண்டம் அங்க பஞ்சக பரம்; உத்தரகண்டம் அங்கி ப்ரதிபாதகம்.

விளக்கம் – பரமாத்மநி நாராயணாம் ஸர்வபார ஸமர்ப்பணாத் ஸம்ஜாதம் நைரபேக்ஷ்யம் து நம இத்யுச்யதே புதை: - தன்னுடைய அனைத்து பாரங்களையும் பரமாத்மாவாகிய நாராயணனிடம் சமர்ப்பணம் செய்த காரணத்தால், (தன்னுடைய விஷயத்தில்) வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள நிலையே "நம:" என்பதால் கூறப்படுவதாகச் சான்றோர்கள் உரைப்பர் – என்று "நம:" என்னும் சொல்லுக்கான பொருளை ஸ்வாமி அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் வ்யாக்யானம் செய்தார். இந்த ச்லோகத்தில் உள்ள "நைரபேக்ஷ்யம்" என்னும் சொல்லானது, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் எந்தவிதமான பொறுப்பையும் எதிர்பாராமல் இருத்தல் என்பதாகும். இப்படியாக நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்பிலிருந்து நாம் விலகிக் கொள்ளுதல் என்பதால் "நம்முடைய பாரங்களைச் சமர்ப்பித்தல்" கூறப்பட்டது என்றோ அல்லது நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்பை நாம் கைவிடுதல் முடிய உள்ள "நம்முடைய பாரங்களைச் சமர்ப்பித்தல்" கூறப்பட்டது என்றோ கூறப்பட்டது எனலாம். யஜ்ஞத்தில் அவிர்பாகத்தை அளிக்கும்போது "இதம் இந்த்ராய ந மம – இது இந்த்ரனுக்காக, எனக்காக அல்ல" என்று கூறுவது போன்றே த்வய மந்த்ரத்திலும் "அஹம் ஸ்ரீமதே நாராயணாய – நான் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்காக" என்று சமர்ப்பணம் செய்து, "ந மம – நான் எனக்கு உரியவன் அல்லேன்" என்று தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்பை தான் கைவிடுதல் என்னும்போது, மேலே கூறப்பட்ட பரசமர்ப்பணம் குறித்த கருத்து மிகவும் பொருத்தமாகிறது. இவ்விதம் பொருள் கொள்ளும்போது, த்வயத்தில் உள்ள முதல் வரியானது ப்ரபத்திக்கான ஐந்து அங்கங்களையும் (ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் – ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்ற வகையில் நடக்க உறுதி செய்தல், ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநம் – அவனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு மாறாக நடக்காமல் இருத்தலை உறுதி செய்தல், மஹாவிச்வாஸம் – அவன் நிச்சயமாக மோக்ஷம் அளிப்பான் என்னும் நம்பிக்கை, கார்ப்பண்யம் – அவனுக்கு நம் மீது க்ருபை ஏற்படும்படி தாழ்ந்து நிற்றல், கோப்த்ருத்வ வரணம் – எந்த உபாயங்களையும் இயற்ற சக்தி இல்லாத தன்னை அந்த உபாயங்களின்

இடத்தில் நின்று காக்குமாறு வேண்டுதல்), இரண்டாவது வரியானது அங்கியாக உள்ள ப்ரபத்தியையும் குறிக்கும்.

மூலம் – "அஹமத்யேவ மயா ஸமர்ப்பித:" என்கிறபடியே இவ்விடத்தில் நான் ஸ்ரீமானான நாராயணனுக்கென்று ஸமர்ப்பிக்க "யத் ஸம்ரக்ஷ்யதயா அர்ப்பயதே", "தவைவாஸ்மி ஹி பர:" இத்யாதிகளிற்படியே ஸ்வரக்ஷணபரமும், ஸ்வரக்ஷணபலமும் அவனதென்று இங்கே அபிப்ரேதமாகவுமாம்.

விளக்கம் – ஸ்தோத்ரரத்னம் (52) - அஹமத்யேவ மயா ஸமர்ப்பித: - இப்படிப்பட்ட நான் என்னால் உனது திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டேன் – என்னும் ச்லோகத்திற்கு ஏற்ப, "பெரியபிராட்டியாருடன் கூடிய நாராயணனுக்கு நான் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டேன்" என்று கூறும்போது, தன்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு மற்றும் அவ்விதம் காப்பாற்றப்படுவதால் உண்டாகும் பலன் ஆகிய இரண்டும் நாராயணனுக்கே சேர்கின்றன என்பதை கீழே உள்ள ச்லோகங்களால் அறியலாம்.

- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (52-35) - யத் ஸம்ரக்ஷ்யதயா அர்ப்பயதே – தன்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு யாரிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறது என்ற கேள்வி எழும்போது, விஷ்ணுவிடம் என்பது பதிலாகிறது

- ஸ்தோத்ரரத்னம் (60) - தவைவாஸ்மி ஹி பர: - உன்னால் காக்க வேண்டியவற்றில் நானும் ஒருவன்

மூலம் – "நம:" என்கிற இத்தாலே ஆத்ம ஆத்மநீயங்களோடும் ஸ்வரக்ஷண தத்பலங்களோடும் தனக்குத் துவக்கற்றமை காட்டுகிறது. பரஸம்பந்த விதியிலும் ஸ்வஸம்பந்த நிஷேதத்திலும் தாத்பர்யமாகையாலே இச்சதுர்த்தீ, நமஸ்ஸுக்கள் இரண்டுக்கும் பலமுண்டு. இஸ்ஸமர்ப்பணந்தன்னிலும் பரநிரபேக்ஷ கர்த்ருத்வாதிகளை நிஷேதிக்கைக்காக "நம:" என்கிறதாகவுமாம்.

விளக்கம் – "நம:" என்பதன் மூலம் ஒருவனுக்கு அவனுடைய ஆத்மாவுடனான ஸம்பந்தம் நீங்குவதும், அவனுக்கும் அவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் எண்ணதிற்கும் உள்ள

ஸம்பந்தம் நீங்குவதும், அதன் மூலம் கிட்டும் பலனுக்கும் அவனுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் நீங்குவதும் உணர்த்தப்படுகிறது. “நாராயணாய” என்பதில் உள்ள நான்காம் வேற்றுமையான “ஆய” என்பதும், “நம:” என்பதும் முறையே பகவானுடனான ஸம்பந்தம் உள்ளதையும், நம்முடைய ஆத்மாவுடன் நமக்குச் ஸம்பந்தம் இல்லாததையும் (அதாவது நமது சரீரத்துடன் ஆத்மாவுக்குப் பிடிப்பு இல்லாமை அல்லது நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் செயலுடன் நமக்கு ஸம்பந்தம் இல்லாமை) உணர்த்துகின்றன. இப்படியாக உள்ள ஸமர்ப்பணத்தை உணர்த்துவது மட்டும் அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுக்கு விருப்பம் அல்லாத செயல்களைச் செய்யாமல் இருப்பதையும் உணர்த்தவே “நம:” எனப்படுகிறது என்றும் கூறலாம்.

மூலம் – ஸ்தூலப்ரக்ரியையைக் கொண்டாலும், “நமாமி” என்கிற பதத்தை ஆத்ம ஸமர்ப்பணார்த்தமென்று வ்யாக்யானம் பண்ணின பதஸ்தோத்ர ப்ரக்ரியையாலே, இந் நம: சப்தம் ஸமர்ப்பணப் பொருளுக்கு ஸங்கதம். இப்படி உத்தரகண்டத்தை ஆத்ம ஸமர்ப்பண பரமாக அநுஸந்திப்பார்க்கு, இதுக்கு அநுரூபமாய் ஸ்வரூபாநுபந்தியான பலவிசேஷம் இங்கே ஸ்வத: ப்ராப்தம். பூர்வோக்தமானபடியே பலபரமாக உத்தரகண்டத்தை அநுஸந்திப்பார்க்கு, இவ்வாத்ம ரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம், உபாயபரமான பூர்வகண்டத்தில் சரண சப்தாந் விதமான க்ரியாபதத்திலே அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் – “நம:” என்னும் சொல்லுக்கு நேரடியாக உள்ள சாதாரண பொருளைக் கொண்டாலும், மந்த்ரராஜபத ஸ்தோத்ரத்தில் “நமாமி” என்னும் பதத்திற்கு “ஆத்மாவைச் சமர்ப்பணம் செய்தல்” என்று பொருள் கூறுவது போன்றே, “நம:” என்னும் சொல்லுக்கு “சமர்ப்பணம் செய்கிறேன்” என்று பொருள் கொள்ளலாம். ஆக த்வயத்தின் இரண்டாவது வரியானது ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைக் கூறுகிறது என்று பொருள் கொள்பவர்களுக்கு, அவர்களுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்குச் சேருவதான பகவத் கைங்கர்யம் என்பது பலனாக உண்டாகிறது என்பது தானாகவே வெளிப்படுகிறது. அல்லது த்வயத்தின் இரண்டாவது வரியானது மேலே கூறியது போன்று பலனாகிய கைங்கர்யத்தைக் கூறுகிறது என்று பொருள் கொள்பவர்களுக்கு, உபாயத்தைக் கூறுவதான முதல் வரியானது சரணம் என்னும் பொருளை உணர்த்தும் வினைமுற்றான “ப்ரபத்யே” என்பதன் மூலம், ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைக் கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

த்வயத்தில் உள்ள சொற்களின் மூலம் கிடைக்கும் பொருளின் சுருக்கம்

மூலம் – இப்படி த்வயத்தில் பதங்களில் அடைவே சப்த அர்த்த ஸ்வபாவங்களாலே புருஷகாரயோகம், அதின் நித்யத்வம், உபாய வைசிஷ்டயம், சரண்யகுண பூர்ணத்வம், ஸம்பந்த விசேஷம், திவ்யமங்கள விக்ரஹயோகம், அதில் சேஷபூதன் இழியும் துறை, அதின் உபாயத்வ ப்ரகாரம், வசீகரண விசேஷம், தத்பரிகரங்கள், அதிகாரி விசேஷம், ப்ராப்ய வைசிஷ்டயம், குணவிபூதி விசிஷ்ட ப்ராப்யத்வம், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வம், கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை, ஸர்வவிதி கைங்கர்ய லாபம், ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தி, அதினுடைய ஆத்யந்திகத்வம், பராதீந பரார்த்த கர்த்ருத்வம், ததாவித போக்த்ருத்வம் என்றிவை ப்ரதானமாய், இவற்றுக்கு அபேக்ஷிதங்களுமெல்லாம் ஸித்த ஸாத்ய விபாகவத்தான உபாயமென்றும் உபேயமென்றும் இரண்டு ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யங்களோடே துவக்குண்டு ப்ரகாசிதங்களாயிற்று.

விளக்கம் – த்வயத்தில் உள்ள பல சொற்களின் தன்மைகளாலும், அந்தச் சொற்களில் மறைமுகமாக வெளிப்படும் பொருளாலும் கீழே உள்ள பல அர்த்தங்கள் வெளிப்படுகின்றன – புருஷகாரமாக (சிபாரிசு) உள்ள பெரியபிராட்டியுடன் ஸர்வேச்வரனுக்கு உள்ள சேர்த்தி, இந்தச் சேர்த்தியின் எப்போதும் உள்ள தன்மை, ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்ந்து பெரியபிராட்டியும் உபாயமாக உள்ள தன்மை, அடையப்படும் ஸர்வேச்வரன் அனைத்து குணங்களையும் பூர்ணமாகக் கொண்டுள்ள தன்மை, ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பின் சிறப்பு (எஜமானன் – அடிமை, சரீரி – சரீரம் போன்றவை), ஸர்வேச்வரன் திவ்யமானதும் மங்களகரமானதும் ஆகிய திருமேனியைக் கொண்டிருத்தல், இப்படியாக உள்ள திருமேனியுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரனை அடிமையான ஜீவாத்மா அண்டுதல், இத்தகைய திருமேனி ஜீவாத்மாவுக்கு உபாயமாக உள்ள விதம், ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையைப் பெறும் விதம், அதன் அங்கங்கள், உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள முயலும் அதிகாரியின் தன்மைகள், ஸ்ரீயுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரன் அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ளது எப்படி, அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ள ஸர்வேச்வரன் குணங்களுடனும் விபூதிகளுடனும் உள்ளது எப்படி, ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியும் நம்முடைய கைங்கர்யங்களை ஏற்பவர்களாக உள்ளது எப்படி, இத்தகைய கைங்கர்யத்தைப்

பெறுவதற்கான ப்ரார்த்தனை, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் அடைதல், நமக்கு விருப்பம் அல்லாதவை அனைத்தும் நம்மை விட்டு விலகுதல், இவ்விதம் விலகிய அனைத்தும் மீண்டும் உண்டாகாமல் இருத்தல் (அல்லது அவை தொடக்கம் மற்றும் முடிவுடன் அழிதல்), ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பத்திற்கும் ஆணைக்கும் ஏற்ப ஜீவாத்மா செயலாற்றியபடி உள்ள நிலை, மோக்ஷம் பெற்ற பின்னரும் ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பத்திற்கும் ஆணைக்கும் ஏற்ப ஜீவாத்மா இன்பங்களை அனுபவித்தபடி உள்ள நிலை – போன்றவை ஆகும். இவை மட்டும் அல்லாமல் த்வயத்தின் மூலம் வெளிப்படும் மேலும் இரண்டு முக்கியமான விஷயங்கள் – ஸித்தமாகவும் (ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பெரியபிராட்டி), ஸாத்யமாகவும் (ப்ரபத்தி) உள்ளதான உபாயம் மற்றும் ஸித்தமாகவும் (ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பெரியபிராட்டி), ஸாத்யமாகவும் (கைங்கர்யம்) உள்ளதான இலக்கு – என்பவை ஆகும்.

கைக்கொள்ளும் நேரத்தில் த்வயத்தின் அர்த்தங்களை எண்ணும் விதம்

மூலம் – இப்படி சாரீரக சாஸ்த்ரத்திற்போலவே தத்த்வவிசேஷமும் உபாயவிசேஷமும் பலவிசேஷமும் இம்மந்த்ரத்திலே ப்ரதிபாதிதமானாலும், இது ச்வேதாஸ்வதர மந்த்ரம் போலே பலாபேக்ஷாபூர்வகமான உபாயாநுஷ்டான ப்ரதானமாகையால், உபாய பலங்களுடைய உத்பத்தி க்ரமத்தோடே சேர்ந்த பாட க்ரமத்தாலே பல ப்ரதிபாதக வாக்யம் பிற்பட்டாலும், அர்த்த க்ரமத்தாலே இது முற்பட அநுஸந்தேயமென்று பூர்வர்கள் அருளிச் செய்வர்கள். புருஷன் புருஷார்த்தத்தை விமர்சித்துக் கொண்டன்றி, உபாயவிமர்சமும் உபாயாநுஷ்டாநமும் பண்ணானிறே. இப்படித் திருமந்த்ரத்திலும் உபாய பல ப்ரதிபாதகம்சங்களில் க்ரம ப்ரகாரங்களைக் கண்டு கொள்வது. பலார்த்தியாய் அதிகாரியானாலிறே இவனுக்கு இவ்வுபாயாநுஷ்டாநம் வருவது? “த்வயேந சரணம் வ்ரஜேத்”, “த்வயார்த்த: சரணாகதி:” என்கிற அபியுக்தர் பாசுரங்களாலும் த்வயம் உபாயாநுஷ்டாநத்தைப் ப்ரதானமாக ப்ரகாசிக்கிறது.

பொருள் – ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் உள்ளதைப் போன்றே த்வயத்திலும் பெரியபிராட்டியுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரனுடைய மேன்மை, அவனை அடையும் உபாயத்தின் சிறப்பு (ப்ரபத்தியின் சிறப்பு), அந்த உபாயத்தின் மூலம் அடையும் பலனின் சிறப்பு

(கைங்கர்யத்தின் சிறப்பு) ஆகியவை அதே வரிசையில் கூறப்படுகின்றன. ஆனால் இந்த த்வய மந்த்ரத்தில், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் உள்ள மந்த்ரம் போன்று (மோக்ஷத்தை விரும்பி உன்னைச் சரணம் அடைகிறேன்), பலனை முதலில் கூறி அதனைத் தொடர்ந்து உபாயத்தைக் கூறவில்லையே என்று சிலர் கேட்கலாம். இதற்கான சமாதானத்தை – உபாயம் மற்றும் பலன் என்னும் வரிசையில் த்வய மந்த்ரம் உள்ளபோதிலும், இதனால் பலனைக் குறித்துக் கூறும் வாக்கியம் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டபோதிலும், ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளும் நேரத்தில் முதலில் பலனையே(கைங்கர்யத்தையே) எண்ணுதல் வேண்டும் – என்று பூர்வார்சார்யர்கள் உரைப்பர். ஒரு உபாயத்தைக் குறித்து அறிந்து கொண்டு, அதனைக் கைக்கொள்ளும் எந்த ஒரு மனிதனும், அந்த உபாயத்தால் விளையக்கூடிய பலன் என்ன என்பதை அல்லவோ முதலில் ஆராய்வான்? அதன் பின்னரே அவன் உபாயத்தில் ஈடுபடுவான். இது போன்றே திருமந்த்ரத்திலும், உபாயம் மற்றும் பலனைக் கூறுதலில் உள்ள வரிசையைக் கொள்ளவேண்டும். ஒருவன் பலனை அடைவதில் விருப்பம் கொள்ளவேண்டும், மேலும் அதற்கான தகுதி அவனிடம் இருக்கவேண்டும், அதன் பின்னர் அல்லவோ அவன் அந்தப் பலனுக்கான உபாயத்தில் ஈடுபடுவான்? த்வயேந சரணம் வ்ரஜேத் – த்வயம் என்னும் மந்த்ரத்தால் சரணம் அடையவேண்டும் – என்றும், த்வயார்த்த: சரணாகதி: - த்வயத்தால் கூறப்படும் சரணாகதி – என்றும் உள்ள சான்றோர்கள் வாக்கின்படி, த்வயம் என்பது உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளுதலையே முதன்மையாகக் கூறுகிறது.

த்வயத்தின் மூலம் கிட்டும் திரண்ட பொருள்

மூலம் – இங்கு பூர்வகண்டமும், சதுர்த்யந்த பதங்களும், நமஸ்ஸுமாக மூன்று அவாந்தர வாக்யங்களானாலும், திரள உபாயப்ரதாநமான ஒரு வாக்யமாய்த் தலைக்கட்டக் கடவது. எங்ஙனேயென்னில், ஸர்வஸ்வாமியாய் ஸர்வப்ரகார நிரதிசய போக்யனாய்ப் பெரியபிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத நாராயணன் திருவடிகளில் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கர்யத்துக்கும் விரோதியான ஸர்வமும் கழிந்து பரிபூர்ண கைங்கர்யம் பெறுகைக்கு அகிஞ்சனனான அடியேன் ஸ்வரக்ஷணபராதிகளில் எனக்கு அந்வயமறும்படி ஸ்ரீமானான நாராயணன்

திருவடிகளிலே அங்கபஞ்சக ஸம்பந்நமான ஆத்மரக்ஷா பரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறேனென்று த்வயத்தில் திரண்ட பொருள்.

விளக்கம் – த்வயத்தில் உள்ள முதல் வரி, நான்காம் வேற்றுமையான “ஆய” என்பதில் முடியும் சொற்கள், “நம:” என்று உள்ளவற்றைத் தனித்தனியே கொண்டு, த்வயத்தில் மூன்று இடைப்பட்ட வாக்கியங்கள் உள்ளன என்றாலும் (முதல் வாக்கியம் – ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே – பெரியபிராட்டியுடன் கூடிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளில் சரணம் அடைகிறேன்; இரண்டாவது வாக்கியம் – ஸ்ரீமதே நாராயணான ஸ்யாம் – பெரியபிராட்டியுடன் கூடிய நாராயணனுடைய திருவடிகளில் பரிபூர்ணமான கைங்கர்யத்தை அடைவேனாக; மூன்றாம் வாக்கியம் – நம: - கைங்கர்யத்துக்கு எந்தவிதமான தடையும் உண்டாகக்கூடாது), உபாயத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, அதனை ஒரே வாக்கியமாகவே கொள்ளவேண்டும். இது எப்படி? அனைவருக்கும் எஜமானனாகவும், எல்லையற்ற இனிமை நிறைந்தவனாகவும், பெரியபிராட்டியை விட்டு அகலாதவனாகவும் உள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளில்; என்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குச் சேர்வதான, அனைத்து இடங்களிலும் அனைத்து காலங்களிலும் அனைத்து நிலைகளிலும் அனைத்துவிதங்களிலும் செய்யப்படும் கைங்கர்யத்துக்கு; தடையாக உள்ள அனைத்துவிதமான இடையூறுகளும் நீங்கி, பரிபூர்ணமான கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுவதற்கு; மற்ற எந்தவிதமான உபாயங்களிலும் சக்தியில்லாத நான் – என்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பிலும், அதன் பலனிலும் சற்றும் ஸம்பந்தம் கொள்ளாதபடி, பெரியபிராட்டியார் என்னும் செல்வம் கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளில் ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடியதான, “என்னுடைய ஆத்மாவை ரக்ஷித்து, அதனைக் காக்கும் பாரத்தை அவனிடம் சமர்ப்பிக்கிறேன்” என்பதான ப்ரபத்தியைச் செய்கிறேன் – என்பதே த்வயத்தின் மூலம் வெளிப்படும் விரிவான பொருளாகும்.

மூலம் –

வைராக்ய விஜித ஸ்வாந்தை: ப்ரபத்தி விஜிதேச்வரை:
அநுக்ரோசைக விஜிதை: இத்யுபாதேசி தேசிகை:

இதமஷ்டபதம் வ்யாஸே ஸமாஸே ஷட்பதம் விது:
வாக்யம் பஞ்சபதைர் யுக்தம் இத்யாக்யாத ப்ரதாநகம்

ஏகம் த்வயம் த்ரய வயம் ஸுக லப்ய துர்யம்
வ்யக்த அர்த்தபஞ்சகம் உபாத்த ஷடங்க யோகம்
ஸப்தார்ணவீ மஹிமவத் விவ்ருத அஷ்டவர்ண
ரங்கே ஸதாமிஹ ரஸம் நவமம் ப்ரஸூதே

ஓதுமிரண்டை இசைத்து அருளால் உதவும் திருமால்
பாதமிரண்டும் சரணெனப் பற்றி நம் பங்கயத்தாள்
நாதனை நண்ணி நலந்திகழ் நாட்டில் அடிமையெல்லாம்
கோதிலுணர்த்தியுடன் கொள்ளுமாறு குறித்தனமே

ந வேதாந்தாத் சாஸ்த்ரம் ந மதுமதநாத் தத்த்வம் அதிகம்
ந தத்பக்தாத் தீர்த்தம் ந தத் அபிமதாத் ஸாத்த்விக பதம்
ந ஸத்த்வாத் ஆரோக்யம் ந புதபஜநாத் போதஜநகம்
ந முக்தே: ஸௌக்யம் ந த்வய வசநத: க்ஷேமகரணம்

பொருள் –

- வைராக்ய விஜித ஸ்வாந்தை: ப்ரபத்தி விஜிதேச்வரை: அநுக்ரோசைக விஜிதை: இத்யுபாதேசி தேசிகை: - தங்களுடைய வைராக்யம் மூலம் தங்களுடைய மனத்தை வசப்படுத்தியவர்களும், ப்ரபத்தி மூலம் ஸர்வேச்வரனை வசப்படுத்தியவர்களும், இரக்கத்தால் மட்டுமே வெல்லப்பட்டவர்களும் ஆகிய ஆசார்யர்களால் இவ்விதம் உபதேசிக்கப்பட்டது.

- இதம் அஷ்டபதம் வ்யாஸே ஸமாஸே ஷட்பதம் விது: வாக்யம் பஞ்சபதைர் யுக்தம் இத்யாக்யாத ப்ரதாநகம் – த்வயமானது பிரிக்கப்பட்டால் (ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ – என மூன்று சொற்களாகப் பிரிக்கப்பட்டால்) எட்டு சொற்களைக் கொண்டதாகவும், பிரிக்கப்படாமல் சேர்ந்தே இருந்தால் (ஸ்ரீமந் நாராயண

சரணௌ – என்பது ஒரே சொல்லாகக் கொள்ளப்பட்டால்) ஐந்து சொற்களைக் கொண்டதாகவும் (ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ, சரணம், ப்ரபத்யே, ஸ்ரீமதே நாராயணாய, நம:), "ப்ரபத்யே" என்னும் வினைச்சொல்லை முதன்மையாகக் கொண்டதாகவும் (ப்ரபத்யே, சரணம், ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ, ஸ்ரீமதே நாராயணாய, நம:) உள்ள வாக்கியமாகும் என்று கொண்டனர்.

- ஏகம் த்வயம் த்ரய வயம் ஸுக லப்ய துர்யம் வ்யக்த அர்த்தபஞ்சகம் உபாத்த ஷடங்க யோகம் ஸப்தார்ணவீ மஹிமவத் விவ்ருத அஷ்டவர்ண ரங்கே ஸதாமிஹ ரஸம் நவமம் ப்ரஸூதே – த்வயம் என்னும் பெயர் கொண்ட இந்த ஒரே வாக்கியமானது மூன்று உட்பகுதி வாக்கியங்களைக் கொண்டதாகவும், நான்காவதான மோக்ஷத்தை அளிப்பதாகவும், அர்த்தபஞ்சகம் என்னும் ஐந்து விஷயங்களை தெரிவிப்பதாகவும், ஆறு அங்கங்களுடன் கூடிய ப்ரபத்தி யோகத்தை அளிப்பதாகவும், ஏழு ஸமுத்திரங்கள் போன்று மேன்மை கொண்டதாகவும், எட்டு எழுத்துள்ள திருமந்த்ரத்தை விளக்குவதாகவும், ஸம்ஸார மண்டலத்தில் உள்ளதான ஸ்ரீரங்கத்தில் வசிப்பவர்களுக்கு சாந்தி என்னும் ஒன்பதாவது ரஸத்தை அளிப்பதாகவும் உள்ளது.

- ஓதுமிரண்டை இசைத்து அருளால் உதவும் திருமால் பாதமிரண்டும் சரணெனப் பற்றி நம் பங்கயத்தாள் நாதனை நண்ணி நலந்திகழ் நாட்டில் அடிமையெல்லாம் கோதிலுணர்த்தியுடன் கொள்ளுமாறு குறித்தனமே – வேதங்களில் அத்யயனம் செய்யப்படுவதான இரண்டு வாக்கியங்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து தன்னுடைய க்ருபையால் "த்வயம்" என்று அளித்து உபகாரம் செய்த ஸர்வேச்வரனுடைய இரண்டு திருவடிகளை மட்டுமே நமக்கு உபாயமாகப் பற்றியபடி, தாமரைமலரில் வசிப்பவளான நம்முடைய பெரியபிராட்டியின் நாயகனை அண்டி நின்று, ஆனந்தம் நிலைப்பதான பரமபதத்தில், அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் (நாம் செய்கிறோம், அதன் பலனை நாம் அனுபவிக்கிறோம் என்று எண்ணுகின்ற) தோஷம் இல்லாதவிதத்தில் கைக்கொள்ளும் வழியை நாம் த்வயத்தில் கூறினோம்

- ந வேதாந்தாத் சாஸ்த்ரம் ந மதுமதநாத் தத்த்வம் அதிகம் ந தத்பக்தாத் தீர்த்தம் ந தத் அபிமதாத் ஸாத்த்விக பதம் ந ஸத்த்வாத் ஆரோக்யம் ந புதபஜநாத் போதஜநகம் ந

முக்தே: ஸௌக்யம் ந த்வய வசநத: க்ஷேமகரணம் – வேதாந்தங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த சாஸ்த்ரம் இல்லை, மது என்னும் அஸுரனை அழித்த க்ருஷ்ணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தத்துவம் இல்லை, பாகவதர்களைக் காட்டிலும் தூய்மையாக்கவல்ல பொருள்கள் இல்லை, பாகவதர்கள் விருப்பத்துடன் வாழும் இடங்களைக் காட்டிலும் ஸத்வகுணம் நிறைந்த இடங்கள் இல்லை, ஸத்வகுணத்தைக் காட்டிலும் ஆரோக்யம் அளிக்கவல்ல பொருள்கள் இல்லை, சிறந்த ஆசார்யனை அடைவதைக் காட்டிலும் மெய்ஜ்ஞானம் அளிப்பது வேறு இல்லை, மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் ஸுகம் அளிப்பது வேறு இல்லை, த்வயத்தை எண்ணியபடி இருத்தலைப் போன்று க்ஷேமம் அளிப்பது வேறு இல்லை.

த்வயாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகள் தஞ்சம் அடைந்த நம் உடையவர் திருவடிகளே சரணம்

உடையவர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த நம் தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்